

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 27 / II Legislatura / Tercer període

Dijous, 9 de maig de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 25

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts.

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1263).

Proposició no de Llei sobre l'Actuació de la Policia el Dia de Sant Jordi (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1263).

Proposició no de Llei sobre la Policia Autonòmica Catalana (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Alay (ER) (p. 1264).

Posició del Govern : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1266).

La sessió se suspèn a les onze del matí i deu minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i set minuts.

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1269).

Posició dels Grups : I. Sr. Alay (ER) (p. 1270), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1271), I. Sr. Fernández (P) (p. 1272).

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per al·lusions (p. 1274).

Continuació de la posició dels Grups : H. Sr. Armet (S) (p. 1274) i I. Sr. Ticó (CiU) (p. 1276).

Resposta del Govern : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1276).

Rèplica dels Grups : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1278), I. Sr. Fernández (P) (p. 1279), H. Sr. Armet (S) (p. 1279).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió a la primera Proposició no de Llei (núm. 1, de modificació, de supressió i d'addició)

Esmena del G. p. de Convergència i Unió a la segona Proposició no de Llei (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Tico (CiU)* (p. 1280).

Esmena del G. Socialista a la primera Proposició no de Llei (núm. 2, de supressió i de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Casares (S)* (p. 1282).

Esmena del G. p. Popular a la primera Proposició no de Llei (núm. 3, de modificació, d'addició i de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Fernández (P)* (p. 1283).

Esmena del G. p. del PSUC a la segona Proposició no de Llei (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (p. 1285).*

Posició dels Grups no esmenants a la primera Proposició no de Llei : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1286), *I. Sr. Alay (ER)* (p. 1286).

Posició dels Grups proposants : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 1286), *I. Sr. Alay (ER)* (p. 1287).

Votació de la primera Proposició no de Llei : *aprovada per unanimitat* (p. 1287).

Votació de la segona Proposició no de Llei : *aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 1287).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1287).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el dèficit de places i d'equipaments en els centres públics d'ensenyament (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 1287).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1288).

Rèplica : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 1289).

Se suspèn la sessió a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda i cinc minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reinserció de penats i les comissions d'assistència social (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1290).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 1291).

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 1293).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 1294).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'acció de govern pel que fa a la política territorial (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1294).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1295).

Rèplica : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 1297).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 1298).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 1298).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1299).

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 1301).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1302).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres de sanitat ramadera (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *Manuel Nadal (S)* (p. 1302).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1303).

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 1305).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1305).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre un Projecte de Llei de Potenciació de les Cambres Agràries (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 1306).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 1307), *I. Sr. Veray (P)* (p. 1308), *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 1309) i *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 1310).

Votació : *rebutjada per 17 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1311).

Preguntes amb resposta oral (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els incidents a la Rambla de Barcelona el dia de Sant Jordi

L'I. Sr. Tico (CiU) n'anuncia la retirada (p. 1311).

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1311).

Pregunta sobre presumptes estafes immobiliàries a la Costa Brava i llurs efectes sobre el turisme

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 1311).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 1312).

Rèplica : *Manuel Nadal (S)* (p. 1312).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 1312).

S'aixeca la sessió a un quart de nou del vespre i sis minuts.

La sessió es reprèn a les deu del matí i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

**Proposició no de Llei
sobre l'Actuació de la Policia el Dia de Sant Jordi**

**Proposició no de Llei
sobre la Policia Autònoma Catalana**

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. (Pausa.)

Com saben els Il·lustres membres de la Cambra els punts següents de l'ordre del dia, 5 i 6, són debat i votació de dues Proposicions no de Llei que tenen una evident connexió. A conseqüència d'això, la Presidència vol fer avinent que d'acord amb l'article 130.2 del Reglament ha acordat d'acumular el debat de les Proposicions no de Llei sobre l'Actuació de la Policia el Dia de Sant Jordi, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la relativa a la Policia Autònoma, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, punts cinquè i sisè de l'ordre del dia, atès que tenen connexió entre elles, com diu el Reglament.

Així, doncs, primer intervindran, d'acord amb la norma supletòria de l'article 130 del Reglament, per un temps de deu minuts, els Grups proposants. Després, per ordre de registre, per un temps acumulat de quinze minuts, els qui hagin presentat esmenes i, després, els Grups que no hagin presentat esmenes, per defensar-les i fixar la posició respecte a les dues Proposicions. Finalment, els Grups proposants indicaran respectivament les esmenes que accepten i, si no ho han fet, fixaran la posició respecte a l'altra Proposició, i els terminis seran respectivament de cinc o deu minuts.

Per tant, amb aquesta normativa, anem a començar el debat i, aleshores, aquesta Presidència té el gust de donar la paraula a l'Il·lustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la nostra Proposició no de Llei entrada en el Parlament quaranta-vuit hores després, jo diria, bastant menys de quaranta-vuit hores després dels esdeveniments succeïts a Barcelona, que, a més, connectaven amb altres esdeveniments que s'anaven produint en els dies anteriors, té la intencionalitat d'abordar aquells fets, en un primer punt, de situar-los en el marc de la Junta de Seguretat, en un segon punt, i de subratllar la importància d'arribar a una política de seguretat pública que avui no existeix a Catalunya, en el tercer punt.

Nosaltres, en el primer punt, censurem l'actuació dels efectius de la Policia Nacional el vespre del 23 d'abril del 85, a la Rambla de Barcelona. I ho fem a partir del que hem pogut recollir com a informació, i, especialment, d'aquella filmació televisiva que va mostrar TV3, a la qual agrairim que fes aquest servei als ciutadans, de poder conèixer directament, i amb tant detall, aquells esdeveniments.

Per a nosaltres, no és cap exageració qualificar aquelles actuacions de brutalitat, de desproporció amb els fins que tenen

encomanats les forces d'ordre públic, i d'actituds, actituds fins i tot personals, que no s'adiuen amb un sistema democràtic en un marc de convivència on es puguin expressar les llibertats i els drets. Nosaltres, no entrarem a precisar si hi havia o no hi havia una legalitat en l'exercici del dret de manifestació; sí que volem subratllar, serenament, la desproporció d'aquells mètodes, que no s'adiuen amb l'ordre públic.

Ara bé, nosaltres no voldríem fer d'aquest tema solament, ni de bon tros —i ho subratllo, solament—, una qüestió d'efectius dels comandaments *in situ* d'aquells efectius, sinó que creiem que això, per desgràcia, correspon a una política d'ordre públic. Què significa enviar a la Rambla de Barcelona el dia de Sant Jordi les forces antidisturbi? O sigui, es creu que és lògic que quan hi ha una festivitat ciutadana com Sant Jordi, i una possibilitat de manifestació, el que correspon són les forces antidisturbi? Nosaltres creiem que hi ha una política d'ordre públic, ja denunciada, ja denunciada des d'aquesta tribuna en temes anteriors, com fou el debat sobre la Llei Antiterrorista, i que la principal responsabilitat d'aquesta política està en mans de l'actual Govern de l'Estat, del Govern central i del seu Ministre de l'Interior, senyor Barrionuevo. Ja parlarem d'altres responsabilitats, i creiem que també n'hi ha en altres llocs, i creiem que n'hi ha en el Consell Executiu de la Generalitat, però la principal responsabilitat d'aquesta política d'ordre públic, avui, està en mans del senyor Barrionuevo.

Per això, entre altres motius, acabem demanant que aquesta responsabilitat passi a les institucions del Govern de Catalunya.

És una política d'ordre públic que està farcida de promeses incomplertes, abans de les eleccions del 82, i després de les eleccions del 82. És una política d'ordre públic que passa —en paraules del senyor Barrionuevo el gener del 83— per «la unificación de cuerpos que nosotros vamos a intentar del Estado entre la Policía Nacional i los Cuerpos Superiores de Policía, y, por otra parte, en el marco de las Comunidades Autónomas, tender también, desde nuestro punto de vista, y así está en nuestro programa, a que exista, sin perjuicio de las competencias de los alcaldes de los ayuntamientos y de la propia Comunidad Autónoma, exista un solo Cuerpo de Policía. Se está trabajando para presentar una ley al Congreso y al Parlamento de las Cortes sobre Fuerzas de Seguridad, pero anteriormente, y de cara a la ordenación de las policías locales, en la fecha más próxima, es una fecha que puede contarse por semanas, por no muchas semanas, se publicará el decreto de ordenación básica de las policías municipales. Quisiera, para terminar, atenerme al marco de este decreto, porque en el marco de este decreto, y ahora recuerdo al ver el Alcalde de Getafe, el empeño de éste en qué se introdujera lo que todos después asumimos : el principio de creación de existencia de juntas locales de seguridad.»

No continuo, i ara se'm pot acusar de nou que cito fora de context, etcètera. Primer esglaió, policia municipal; unificació de cossos, un sol cos; lleis, decrets, juntes locals de seguretat...

No hi ha res de res de tot això. I fa dos anys i mesos que aquest programa va ser presentat per aquell Govern.

És un model policíac de seguretat inexistent, o, millor dit, el que existeix és el del passat. I el que existeix se'n va en orris, com demostren les tancades de la Policia Nacional aquests darrers dies, que estan en una sèrie de reivindicacions. I se'n va en orris, perquè no es vol reformar aquest model, i com que és un

edifici que no aguanta les noves condicions, i això és el que és incompreensible d'un Govern que volia transformar aquestes condicions, se'n va en orris sense una voluntat, de moment, palpable i realitzada amb mesures legislatives, que vagi a la seva transformació.

La policia sempre hauria de defensar l'exercici dels drets constitucionals. Per exemple, el dret de manifestació. No hauria de reprimir l'exercici d'aquests drets constitucionals.

Nosaltres, en el segon punt, volem situar el paper del Consell Executiu de la Generalitat, del Conseller de Governació, de la Junta de Seguretat, i d'aquest Parlament. Per això nosaltres demanem investigació. Demanem responsabilitats, i demanem que funcioni la Junta de Seguretat de Catalunya. Se'ns dirà aquí que la Junta de Seguretat està molt limitada per l'Estatut. Se'ns dirà aquí que la Junta de Seguretat està discapacitada, que té una praxis que significa una pèrdua de temps i uns excessius entrebancs, i que, per tant, ha estat constantment limitada.

Nosaltres llegiríem l'article 13.6 de l'Estatut de Catalunya, i podríem demostrar que allà hi ha una definició de la Junta de Seguretat més potent que la Junta de Seguretat real que està existint, però llegiríem també el reglament de la Junta de Seguretat, aprovat pel Govern de la UCD, publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i publicat en el butlletí oficial de l'Estat, on, entre altres coses, es va més enllà del que diu l'Estatut, i es posa a la coordinació de la policia de la Generalitat amb els cossos de seguretat de l'Estat com una missió de la Junta. Es parla de l'atenció de la Junta de Seguretat per a la coordinació dels cossos de l'Estat i de les policies locals, la competència de la qual és també de la Generalitat. I es parla d'altres funcions i objectius, que creiem que no compleix avui la Junta de Seguretat. I això és responsabilitat de l'Administració central i de l'Administració autonòmica la Junta de Seguretat compartida i paritària—, i si això no funciona, i si això fa anys que no funciona, era responsabilitat, pel que ens toca a nosaltres, del Govern de la Generalitat, de plantejar sortides a aquest no funcionament, plantejar sortides polítiques d'anar més enllà de la denúncia, començant per la denúncia més radical del que hi ha hagut, i plantejar sortides a aquesta qüestió.

Nosaltres demanem que se'ns informi al Parlament, a partir de la recollida d'aquesta informació, i l'exigència d'aquestes responsabilitats.

I, en tercer lloc —i amb això acabo—, plantejem en el tercer punt —i crec que queda claríssim— primer, fets; segon, òrgans per demanar la informació i la responsabilitat; tercer, una política diferent de seguretat pública; l'actual és absurda. I és un absurd que ja dura fa molts anys.

Nosaltres, l'any 80 —octubre del 80—, en una circular de política municipal del Partit Socialista Unificat de Catalunya plantejàvem que la Junta de Seguretat encara no s'havia creat. Que es donaven fets —recordin les senyores Diputades i els senyors Diputats— com els d'Abrera, on un Alcalde del PSUC va ser ferit greument per un tret de la Guàrdia Civil en un moment també d'exercici d'uns drets democràtics. I recordàvem que no hi havia mecanismes per afrontar situacions com aquesta. I recordàvem que havíem d'anar a unes activitats de política pública de seguretat, que corresponia a la Catalunya democràtica, i que recordàvem que calia anar a la creació de comissions de seguretat ciutadana, a escala de Catalunya i a escala municipal.

Nosaltres, i això és de l'any 80, quan hi havia un Govern d'UCD a nivell d'Estat i hi havia un Govern de Convergència i Unió a la Generalitat de Catalunya, exigíem què succeïa en aquest tema i per què aquest retard. Nosaltres, quatre anys més tard, en el programa de govern del PSUC, que va ser presentat quan les eleccions del Parlament de Catalunya, tornàvem a insistir sobre el tema, i parlàvem de la necessitat d'un canvi radical en la concepció de la Junta de Seguretat, que haurà d'entendre, com a organismes bàsics per definir la política de seguretat de Catalunya, de la potenciació de juntes locals de seguretat. I nosaltres, ho citem, no per cap afany de paternitat de les qüestions, perquè en aquest debat —segurament com en molts altres debats— tots reclamarem les paternitats, però en aquest cas reclamem la paternitat d'un fill que encara no ha nascut, que és una política de seguretat com cal a Catalunya.

Nosaltres, en aquest punt, plantejem la necessitat d'una sola política de seguretat, i aquí hi ha dues vessants del problema. Una, és la de cossos i policies, forces, com s'han d'unificar?; i l'altra vessant que ens interessa subratllar i no deixar de banda, com veurem al llarg del debat, totes les autoritats implicades; per tant, també les autoritats de l'Administració local. Cadascuna en el seu nivell, per això nosaltres continuem i reiterem el nostre suport al document de la Federació de Municipis de Catalunya, on es demanava una comissió de seguretat ciutadana, que ha de tenir present de manera especial, la reivindicació de la presència municipal en el si de la Junta de Seguretat de Catalunya. Com a resultat de les gestions endegades, el Conseller de Governació de la Generalitat ha manifestat la seva conformitat, si bé la representació de l'Estat segueix essent reticent.

Doncs, bé, superar aquestes reticències, complir amb la demanda de la Federació de Municipis de Catalunya, que no són res més que les demandes de molts de tots nosaltres, que és que cossos i forces estiguin unificades, i que totes les autoritats implicades hi puguin participar. Aquí, senyores Diputades, senyors Diputats, està el sentit de la nostra Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara prego l'Illustre representant d'Esquerra Republicana de Catalunya que faci la defensa de la seva Proposició no de Llei. L'Illustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, una altra vegada hem de portar en aquesta Cambra la nostra inquietud pel funcionament de l'ordre públic a Catalunya, com tantes vegades ho vam fer en la legislatura passada, i vull recordar que una vegada, des d'aquesta tribuna, vam prometre que en la present legislatura en parlàvem tantes vegades com fes falta, fins que aquesta qüestió es pogués resoldre.

Aquesta vegada, la cosa ha vingut promoguda per uns incidents lamentables, per unes actuacions desproporcionades de les forces d'ordre públic a les Rambles, el dia de Sant Jordi, i que naturalment fan que ens hàgim de replantejar, o que hàgim de plantejar —perquè el Govern de la Generalitat, durant tota la legislatura passada no va fer un planteig seriós i no va actuar respecte a això, almenys en la forma que hauria estat desitjable i en la mesura que s'havia fet amb altres qüestions, a les quals s'havia donat més importància—, i volem que en aquesta legislatura es procedeixi a l'estructuració d'un autèntic servei d'ordre públic a Catalunya, que depengui, pri-

mordialment, de la Generalitat.

Evidentment, hi ha dues possibilitats perquè la Generalitat tingui aquesta competència d'ordre públic. Una d'elles, la primera, podria ser que l'Estat transferís el comandament de totes les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya, que fossin transferits a la Generalitat. Però, això, comportaria uns problemes molt greus perquè hi hauria una dependència funcional, subordinada —a la pràctica— a la dependència orgànica i jeràrquica, per la mateixa naturalesa i estructura de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Però, a més a més, hi hauria el problema també que les escales i destinacions seguirien essent a nivell de l'Estat, i no de la Generalitat de Catalunya, amb la qual cosa continuariem sense tenir una policia pròpia.

La segona possibilitat és la que nosaltres propugnem, la de l'augment dels efectius de la policia autonòmica perquè substitueixi els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, i amb càrrec, naturalment, als Pressupostos Generals de l'Estat, pel seu caràcter substitutori. Els avantatges d'aquesta solució és que hi hauria un sol cos de policia autonòmica per a les funcions d'ordre públic, connectat, naturalment, amb les policies locals, la possibilitat de la coordinació de la policia autonòmica i les mateixes policies locals i també, com no, la possibilitat important, en aquest cas, de donar als alcaldes de Catalunya la responsabilitat que els pertoca en matèria d'ordre públic, dintre de les seves demarcacions.

El que és evident és que no es pot continuar en el nostre país amb una Guàrdia Civil, una Policia Nacional, un Cos Superior de Policia, la Policia Autonòmica i les Polícies locals. Cinc nivells per a la seguretat ciutadana.

Possibilitat d'arribar a fer aquestes coses? Hi ha les promeses del Govern de Madrid, hi ha les promeses del mateix PSOE, que avui dona suport al Govern de Madrid, hi ha les declaracions del senyor Martí Jusmet, que va declarar el novembre del 83 que a Catalunya feien falta 3.000 agents armats més, afirmacions del mateix Martí Jusmet que la Policia Autonòmica no era cap luxe, mentre no hi hagués duplictat, i penso que tot això es podria fer compatible, perquè es podien haver creat els 3.000 policies autonòmics amb les condicions que abans he dit, amb caràcter substitutori, precisament per evitar la duplictat de funcions.

Calia pressionar quan el Govern i el partit que del Govern de Madrid prometien. El senyor Barrionuevo, el març del 84, en una cimera de seguretat que ell va presidir, va anunciar que s'augmentaria la presència policíaca al carrer i la lluita contra la droga; no s'ha fet res. Només hi ha hagut augment de presència policíaca al carrer quan s'ha hagut de repartir estopa.

El PSOE va prometre una policia civil, va prometre la unificació del Cos Superior de Policia i de la Policia Nacional, i també l'actualització dels reglaments de policia. Però el President González va afirmar després que el futur cos seria un Instituto Civil Armado, cosa que podria significar una militarització *solapada* i encoberta de tota la policia. Però el Govern de l'Estat, per contra, continua encara adulant la Guàrdia Civil, donant-li més competències, contra el que diu la Llei del 1978, i en perjudici de les funcions d'altres cossos. L'adula tant que l'arma fins a les dents, i fins i tot es va pretendre de dotar-la amb vaixells guardacostes. La Guàrdia Civil continua amb una dependència orgànica de Defensa i una de funcional del Ministeri de l'Interior. No es pot continuar així, almenys al nivell de

Catalunya. Catalunya necessita un cos de policia propi i modern, que estigui al servei del poble, i que no sigui el poble que estigui a mercè de les forces de policia. No hi ha hagut canvi del model policíac del franquisme, només s'ha canviat l'uniforme de la policia nacional, però de la Guàrdia Civil ni això. No s'han canviat els hàbits, només cal fer memòria d'uns quants casos dels molts que es podrien citar. L'execució directa, *in situ*, de presumptes etarres a Almeria, a mans de la Guàrdia Civil, comandats per oficials d'alta graduació. Ferits de bala a Sagunt, l'any 83, en el decurs d'una manifestació. Les càrregues injustificades de les manifestacions de l'11 de setembre del 83 i del 84, de les quals es va parlar des d'aquesta tribuna. La càrrega intolerable de les Rambles del dia de Sant Jordi, i, per més inri, encara l'altre dia, dos o tres dies després, vam veure per la premsa que una patrulla de la Guàrdia Civil va matar prop de Guadalajara un noi que buscava cargols. No parlo de fets ja com els del 23 F, que també se'n podria parlar, i només dono uns pocs exemples. Es continua disparant en aquest país abans de preguntar, i, evidentment, Catalunya no mereix aquest tractament, i, en canvi, sí que ha de ser responsable del seu propi ordre públic per evitar l'arbitrarietat i per evitar les actuacions brutals. Catalunya està prou madura com per poder-se garantir el seu ordre públic. I, si més no, si l'ordre públic depèn de nosaltres, no caldrà que haguem de fer retrets a forces i cossos de seguretat de l'Estat, dels quals aleshores ja no tindriem competència.

Però, a més a més, s'intenta encara, per part del Govern de l'Estat, de justificar i encobrir actuacions policíacques que estan fora del més elemental sentit de responsabilitat. Casos com els de la mort de Martín Luna a Barcelona, casos dels controls policíacs a carreteres sense senyalitzacions adequades, amb morts d'una criatura, com va passar a Valmojado, o agressions policíacques als Carnestoltes de Malasaña, o el manteniment en els seus càrrecs i promoció d'elements perillosos, com els comissaris Matute, Ballesteros, Navales i altres. Les pentinades policíacques del barri del Pilar, a Madrid, i d'Ondarrabia. O també quan es donen medalles al guàrdia civil Juan Marías Marente, tot i que l'any 82, abans de donar-li la medalla, naturalment, havia disparat i matat a Trebujena un noi que anava en motocicleta. Això no és tot, perquè pot empitjorar encara si s'arriba a posar en pràctica tot el que diu la famosa segona llei antiterrorista que nosaltres, des d'aquesta tribuna, hem combatut.

Cal recordar també, a títol d'exemple, la pretensió del Govern central de mantenir un control policíac dels contractes de lloguer de pisos i locals comercials. Creiem que és hora que el Govern de la Generalitat faci quelcom, perquè, si més no, durant tota la primera legislatura —i ho torno a repetir— no hi va haver una voluntat política de fer res. Si volem tenir un autèntic poder polític, cal disposar dels mitjans coercitius necessaris per fer complir les lleis elaborades per aquest Parlament, però també per fer complir aquelles que són de l'Estat. S'ha parlat moltes vegades des d'aquesta tribuna del control del joc. Està en l'ànim de tots que cal lluitar contra el tràfic de la droga, i s'ha parlat també de protecció civil, tema en el qual, malgrat les paraules i les bones intencions, el Govern de la Generalitat no ha aconseguit res, i s'ha estimat més no parlar-ne sempre que li ha estat possible. En matèria de control del joc, el Departament de Governació ha aconseguit certa col·laboració amb la brigada del joc del Cos Superior de Policia, però in-

suficient. En matèria de repressió del tràfic de la droga, la policia autonòmica ha fet quelcom a la presó Model, però és insuficient perquè cal fer una tasca al carrer, que pretén fer-la, però no té efectius. La Brigada del Cos Superior de Policia, que té cura de la droga, disposa actualment només de dotze membres per a tot Catalunya. Cal que en aquest aspecte puguem emprendre accions serioses. Per això nosaltres hem presentat aquesta Proposició no de Llei, en què en el primer punt diem —millor dit, ja en el preàmbul— : «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a demanar al Govern de l'Estat de prendre les mesures següents :

»Primer : promoure el ràpid desenvolupament dels efectius de la policia autonòmica, de manera que aquesta pugui substituir totalment la policia nacional de Catalunya.

»Segon : preveure en els pressupostos del 86 —naturalment els pressupostos generals de l'Estat del 86— «els recursos econòmics necessaris.

» I tercer : quan la policia autonòmica catalana estigui en situació d'assumir-les, transferir-li sense retard el manteniment de les funcions d'ordre públic.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els fets del 23 d'abril a les Rambles barcelonines ha motivat les dues proposicions no de llei que acaben de defensar els Il·lustres Diputats senyor Ribó i senyor Alay. Dels textos d'aquestes dues proposicions no de llei, del que han dit els dos Diputats, de les esmenes presentades pels altres tres Grups d'aquesta Cambra, de les converses mantingudes amb alguns dels portaveus dels Grups, del que han dit els mitjans de comunicació durant aquests dies, se'n destaquen dues preocupacions principals : els fets del 23 d'abril, en concret, el seu judici puntual, les causes i conseqüències immediates. I l'altra preocupació, més general, lligada, potser, puntualment a aquests fets, però sobretot amb una observació i unes consideracions molt més amples, el paper de la Generalitat en la seguretat pública, i el que això pot representar i haurà de representar en el canvi, al nostre entendre, necessari en el model general de l'Estat. No es pot parlar del paper de la Generalitat en la seguretat pública a Catalunya, sense parlar del canvi del model general.

Parlarem, doncs, dels fets en concret, i del que s'ha anomenat aquests dies una alternativa d'organització de la seguretat pública. Sobre els fets seré breu, perquè si s'aprova la Proposició no de Llei presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya hauré d'informar dintre d'un temps, quan la investigació oberta sigui completa, i jo en pugui disposar. Començaré, doncs, per parlar de la preocupació més ampla, per exposar uns criteris sobre l'organització de la seguretat pública.

Un dels aspectes essencials de qualsevol sistema democràtic és l'existència d'una policia configurada sense fissures, com un servei públic a la Comunitat. D'això en depèn, en bona part, l'adequada protecció del lliure i pacífic exercici dels drets i les llibertats que les lleis reconeixen als ciutadans en tota democràcia. La democràcia requereix una policia que respongui als mateixos principis que inspiren el conjunt de l'Estat, que s'ajusti a les necessitats reals dels ciutadans, i que s'identifiqui plena-

ment amb la responsabilitat social de protegir i promoure els drets humans entre tots els ciutadans. Podria arribar a comprendre, puc arribar a comprendre, la temptació de no tocar l'organització policíaca, malgrat el que es deia en certs programes, i d'intentar gestionar-la amb més eficàcia, pensant que hi ha unes prioritats clares, immediates, i que compartim, com és, per exemple, la lluita contra el terrorisme, o un increment de la delinqüència, i que no permeten fer innovacions. Això no obstant, és més perillós no tenir un objectiu, no tenir un horitzó. La permanent evolució del sistema polític que comporta reformes en tots els camps ha d'arribar —i crec que el moment és l'adequat— també al conjunt de l'organització policíaca. En la mesura que la Constitució vingué a definir un nou model d'Estat, basat en el reconeixement dels drets i llibertats dels ciutadans, com hem dit abans, i organitzat territorialment a partir de l'autonomia dels municipis i el reconeixement de les Comunitats Autònomes, també prefigurà les línies mestres del que haurà de ser una reorganització, en profunditat, de l'actual sistema de seguretat pública.

Primer : a la policia se li encomana la missió principal de protegir el lliure i pacífic exercici dels drets i les llibertats que la mateixa Constitució reconeix als ciutadans.

En segon lloc : es distingeix nítidament l'exèrcit de la policia, tant pel que fa a la seva dependència com a l'organització, i, sobretot, a les diferents finalitats.

Tercer : preveu —la Constitució— la possibilitat que aquelles Comunitats Autònomes que ho explicitin en els seus estatuts d'autonomia puguin crear una policia autonòmica.

Quart : atorga a les Comunitats Autònomes la responsabilitat de coordinar les policies locals.

I cinquè : converteix, de fet, la seguretat pública en una responsabilitat compartida per l'Administració local —i, en aquest aspecte, la recent Llei de Bases de Règim Local no deixa lloc a dubtes—, per l'Administració autonòmica —una recent sentència del Tribunal Constitucional ho ha vingut a refermar—, i l'Administració de l'Estat. Per tant, els tres nivells d'administració.

No es pot dir, però, que s'hagin produït grans modificacions en el sistema de seguretat pública des de l'any 1978 fins ara. El cert és que la nostra organització policíaca encara es distingeix per uns nivells elevats de centralisme i militarització, que s'expliquen tant pels condicionaments que es troben al seu origen com per les peculiars circumstàncies polítiques que l'inflüïren decisivament en determinats períodes no massa llunyans.

L'organització actual de la policia s'ha de modificar per adaptar-se als nous problemes socials, per afrontar a les noves formes de delinqüència, per adaptar-se al sistema polític sorgit de la Constitució. Crec que ha arribat el moment d'encetar la reorganització de la policia, és a dir, la seva racionalització, la seva modernització, la seva descentralització. De fet, la mateixa Constitució hi posava els instruments : tres lleis orgàniques, article 104.2, 148.22, 149.24, que set anys després encara no s'han plasmat ni tan sols en un projecte de llei.

No crec que fos prudent demorar més aquesta tasca d'abast històric. La policia ha d'adequar sense més dilacions les seves estructures, i conformar totes les seves intervencions als principis establerts per la Constitució. Això requereix, abans que res, la definició d'un nou model de seguretat pública, sorgit del diàleg i el treball conjunt entre les tres administracions implica-

des la local, l'autonòmica i la central. Model que s'haurà de plasmar en les lleis orgàniques que acabo d'assenyalar, i que no s'han fet, al mateix temps que haurà d'actuar com a horitzó comú per a les diverses accions de caràcter legislatiu, administratiu, polític o merament tècnic que vagin encaminades a la reforma de qualsevol dels múltiples aspectes que configuren el sistema de seguretat pública.

La seguretat pública no és precisament una responsabilitat que es pugui compartir en termes eminentment genèrics, requereix una delimitació clara dels respectius àmbits d'intervenció entre les diferents Administracions que s'hi troben implicades, i també l'existència dels òrgans i dels mecanismes que els permetin coordinar els seus esforços, evitar les duplicitats i els buits, les rivalitats corporativistes i, en definitiva, defugir la inoperància. Reitero amb aquesta finalitat la proposta presentada pel meu Departament a les entitats que representen els ajuntaments de Catalunya i el Ministeri de l'Interior el passat mes de gener, i que ha estat recollida en bona part, posteriorment, per la Comissió Socias. Primer: els alcaldes han de recuperar la condició d'autoritat en matèria d'ordre públic a la seva respectiva població, són ells, els alcaldes, qui es troben en la millor situació política per exercir les potestats que la legislació d'ordre públic confereix actualment als governadors civils en aquesta matèria. Són els alcaldes els qui haurien d'autoritzar o bé de negar les peticions relatives a l'exercici dels drets de manifestació i de reunió, negociar-ne les condicions, preveure les mesures de policia més apropiades per a cada circumstància i en darrera instància, fer ús de la força policíaca pròpia, policia local, o bé sol·licitar ells la intervenció d'altres forces si ell no disposa de les suficients. Al mateix temps són també els ajuntaments els qui haurien d'assumir més directament la responsabilitat relativa a la creació i al manteniment d'un clima adequat de seguretat ciutadana en la seva població, d'acord amb les seves necessitats específiques.

L'assumpció d'aquesta responsabilitat pels ajuntaments hauria d'anar complementada amb la creació de comissions locals de seguretat ciutadana presidides per l'alcalde i en què participessin representants de les administracions implicades. A aquestes comissions —a aquestes comissions locals— els correspondria l'anàlisi de la problemàtica delictiva pròpia de cada població i també l'elaboració de plans destinats a la seva millora, i, molt especialment, a assolir uns nivells òptims de coordinació entre les diverses forces policiaques.

Segon punt, la Generalitat ha de poder assumir la màxima responsabilitat en relació amb la seguretat pública a Catalunya, responsabilitat que s'ha d'exercir en una doble direcció: la promulgació de lleis pel Parlament i l'acció coordinadora de les actuacions del conjunt de forces existents a Catalunya per la Conselleria de Governació. En l'actualitat disposem de dos òrgans que vénen a omplir parcialment aquesta coordinació: la Junta de Seguretat —prevista per l'Estatut com a òrgan de coordinació entre la Policia Autonòmica i els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat—, i la Comissió Coordinadora de les Polícies Locals —òrgan establert per Llei del Parlament de Catalunya, amb la finalitat de promoure l'acció conjunta de la Generalitat i els ajuntaments de cara a la coordinació i la millora de l'eficàcia de les policies locals. No existeix però, cap òrgan que possibiliti la coordinació permanent i institucionalitzada de les tres administracions implicades ni de les forces policia-

ques de què disposen. Aquest buit, que s'hauria pogut evitar mitjançant la incorporació dels ajuntaments a la Junta de Seguretat, tal com vam proposar al seu dia, però que topa amb problemes legals, concretament l'article 13 de l'Estatut, i que, perquè els Ajuntaments estiguessin a la Junta de Seguretat hi hauria d'haver una modificació de l'Estatut o bé fer que alguns alcaldes representessin l'Administració de l'Estat i altres l'Administració autonòmica, però no podrien, en definitiva, ser-hi com a representants de l'Administració local, aquesta és una dificultat legal amb la qual topem, l'article 13 de l'Estatut, i això és així, i per tant aquest buit, per implicar totes tres Administracions, s'hauria d'omplir amb la creació d'una Comissió de Seguretat Ciutadana de Catalunya presidida pel Conseller de Governació, perquè això correspon amb el paper que volem que tingui la Generalitat en seguretat pública a Catalunya, i on fossin representats els ajuntaments i l'Administració de l'Estat també. D'aquesta manera podríem aspirar a obtenir una visió de conjunt de la problemàtica delictiva que afecta les diferents comarques catalanes i a facilitar una infraestructura de suport als treballs de les comissions locals per afrontar a les diferents problemàtiques locals.

Tercer punt, a l'Administració central li correspon la responsabilitat d'establir un marc general que integri les diverses accions autonòmiques i locals en un únic esforç per combatre la problemàtica delictiva d'àmbit estatal i, fins i tot, internacional. Aquesta funció s'hauria d'exercir a través d'una Comissió estatal de seguretat ciutadana presidida pel Ministre de l'Interior i en la qual serien representats els ajuntaments i les comunitats autònomes. Això configura, evidentment, un nou model policíac, perquè la indispensable adaptació de la policia a les noves exigències socials i polítiques requereix la configuració d'un nou model d'organització que s'inspiri en els principis següents. Primer principi: l'articulació del conjunt de l'organització en una base local, en la perspectiva de potenciar l'autonomia dels municipis i afavorir les comunitats d'interessos i la solidaritat ciutadana. Segon principi: l'enfortiment de la Generalitat, bo i evitant, amb tot, el centralisme. Tercer, la delimitació dels àmbits territorials i les competències, d'acord amb el principi constitucional de descentralització, de manera que totes les funcions que es puguin exercir en un esglaó, no es facin en el superior. I quart, la simplicitat del sistema i la consecució del mínim cost possible.

L'aparició d'aquest nou model vindrà donada per una confluència d'una doble i coincident intervenció, d'una banda, per la delimitació estricta dels àmbits territorials entre els respectius serveis de policia —això ja ho he dit—, i de l'altra per l'establiment de mecanismes de coordinació apropiats per integrar les actuacions autònomes dels diferents serveis en un sistema de seguretat pública.

Pel que fa a delimitació dels àmbits territorials, en el nou mapa policíac s'haurien de diferenciar ben clarament els següents punts: Primer, els municipis que disposin de la base de població i els recursos financers necessaris assumirien directament la responsabilitat de prestar el servei policíac bàsic als seus ciutadans, mitjançant la corresponent policia local. Per «servei policíac bàsic» entenem el conjunt de tasques relatives a l'exercici de les principals funcions que té encomanades la policia, la prevenció del delictes, per exemple vigilància d'indrets perillosos, rondes de vigilància, verificació de persones i vehi-

cles sospitosos, consells preventius als ciutadans, protecció del medi ambient, control de consum i el comerç.

La intervenció en delictes i accidents : atenció a la víctima, protecció de la seguretat física dels ciutadans, detenció i transport de detinguts, recepció de denúncies i formulació d'atestats, investigació.

El manteniment de l'ordre en les manifestacions i actes multitudinaris, intervenció en conflictes col·lectius, el control de la circulació, prevenció dels accidents, regulació del trànsit. L'auxili a la població, problemes familiars i entre veïns, problemes dels menors, drogaaddiccions, malalts mentals i alcoholisme, intents de suïcidi, mendicitat, incendis, catàstrofes naturals i accidents greus, facilitar informació als ciutadans.

Segon principi : de la mateixa manera, els municipis que agrupant-se assoleixin els mínims indispensables tant pel que fa a la població com als recursos financers, també podran fer-se càrrec de la responsabilitat de prestar conjuntament el servei policíac bàsic que acabem de descriure a les respectives poblacions mitjançant una policia d'àmbit supramunicipal.

Tercer principi : tots aquells municipis que, en canvi, no estiguin en condicions d'assumir, ni directament ni a través de fórmules mancomunades, la prestació del servei policíac bàsic, disposaran de la possibilitat d'arribar a un conveni de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya per tal que la Policia Autònoma pugui assumir-ne la prestació.

Quart : les forces de policia d'àmbit estatal assumiran, d'acord amb el que preveu l'Estatut d'Autonomia, la responsabilitat completa pel que fa a la vigilància de ports, aeroports, costes, fronteres, duanes, control d'entrada i de sortida del territori de l'Estat d'espanyols i estrangers, a més del règim general d'estrangeria, extradició i expulsió, emigració i immigració, passaports, documents nacionals d'identitat, tràfic d'armes i explosius, protecció fiscal de l'Estat, contraban i frau fiscal. En definitiva, aquelles competències extracomunitàries i supracomunitàries que preveu per als Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia.

Un cop delimitats estrictament els àmbits d'actuació propis de cada un dels serveis policíacs existents, serà possible i convenient establir els corresponents mecanismes de coordinació, tant a nivell operatiu com administratiu, que permetin integrar les actuacions autònomes dels diferents serveis policíacs, en un sistema general de seguretat pública. En el nivell operatiu; primer : implantació d'un sistema integrat d'informacions policiaques que permeti la connexió entre tots els serveis de policia existents a través d'una xarxa de transmissions per onda, projecte que, per cert, es troba en la seva darrera fase i que molt probablement es podrà començar a aplicar en el transcurs del proper any. I també l'establiment d'un sistema informàtic que faciliti l'intercanvi d'informacions d'interès policíac sobre la base d'un mateix banc de dades.

Segon : creació d'un laboratori de policia científica que vingui a facilitar el necessari suport especialitzat a les investigacions judicials dels diferents serveis judicials que intervinguin a Catalunya.

Tercer : creació d'unitats d'intervenció especialitzada dins la policia autonòmica, amb la finalitat principal de donar suport a les policies locals, en totes aquelles situacions que puguin desbordar les seves possibilitats d'intervenció. Aquest punt crea un gran lligam entre la policia autonòmica i les polici-

es locals, tot i respectant, evidentment, l'autonomia dels municipis.

Al nivell administratiu —hem parlat del nivell operatiu, ara prepararé els principis a nivell administratiu—, en primer lloc creació de l'Escola de Policia de Catalunya com a centre de formació professional destinat a tots els policies que actuïn regularment a Catalunya, és a dir, no únicament, evidentment, a la Policia Autònoma. En aquest sentit cal destacar els avenços que s'han produït en els darrers mesos i que em permeten anunciar la propera inauguració del centre on s'ubicarà l'escola, i també la presentació a aquesta Cambra, molt recentment, del Projecte de Llei de creació d'aquest organisme, de l'escola de policia de Catalunya.

En segon lloc potenciació del servei d'assessorament tècnic a les policies locals, que recentment s'ha creat al si de la Subdirecció General de les Policies Locals, amb la pretensió de donar suport als esforços de renovació i professionalització de molts municipis de Catalunya.

Tercer, elaboració d'unes bases normatives mínimes, d'acord, òbviament, amb els ajuntaments, que permetin unificar criteris entre tots els serveis de policia, pel que fa als procediments de selecció, la formació, els ascensos, la uniformitat, les normes deontològiques, els mitjans tècnics i d'altres. És a dir, això fa part d'aquella competència de coordinació de policies locals que té la Generalitat de Catalunya.

Tot i que m'he limitat a exposar d'una manera molt sintètica els trets principals del nou model policíac que proposem, no podria deixar de banda alguns aspectes que es deriven directament, i que es converteixen simultàniament en requisits indispensables.

En primer lloc, de tot el que porto dit, es desprèn, sens dubte, la necessitat de potenciar decididament la capacitat d'intervenció de les policies locals en tots els àmbits del servei policíac bàsic, fins al punt que aquesta ha estat i continuarà essent una de les prioritats bàsiques de la política policíaca del Departament de Governació. En aquest sentit, vull posar en relleu la satisfacció que em produeix el clima de diàleg, de treball i de cooperació en què hem pogut avançar plegats Ajuntament i Generalitat d'ençà l'aprovació pel Parlament de la Llei de 5 de març del 84, la Llei de Coordinació de Policies Locals.

Pel que fa a la Policia Autònoma, en segon lloc, això comportarà un augment significatiu dels seus efectius en un termini raonable, alhora que s'exigirà una estructuració adaptada a la necessitat, d'una banda, d'assumir la prestació del servei policíac bàsic en aquells municipis que no el puguin fer directament, i, d'altra banda, de facilitar sempre a les policies locals tot el suport puntual i especialitzat que puguin requerir, a petició de l'Alcalde.

Tercer punt : l'adopció d'aquest model haurà de significar, també, una major especialització dels efectius policíacs dependents de l'Administració central, en el tractament de les activitats delictives d'àmbit supracomunitari i extracomunitari —les que hem descrit anteriorment. Això no ha d'impedir un traspàs de funcionaris a la policia dependent de la Generalitat o, si així s'acordés, a les policies dependents dels ajuntaments. Cap dels funcionaris dels cossos i forces de seguretat de l'Estat ha de quedar perjudicat. Aquests traspàsos a la Generalitat o a les policies locals poden comportar, per a molts dels bons professionals que hi ha als cossos i forces de seguretat de l'Estat, una

important possibilitat de promoció professional.

I, en quart lloc, resulta evident que una redistribució d'aquest abast, pel que fa a la responsabilitat en matèria de seguretat pública, requerirà també la corresponent redistribució dels recursos financers que se'n derivin. No seria just ni lògic que no fos així: una potenciació de les policies locals, que faran els serveis de policia bàsica en molts municipis de Catalunya —els que tinguin les capacitats organitzatives i financers per fer-ho—, i un reforçament de la Policia Autònoma, que farà els serveis de policia bàsica en tots aquells municipis que no ho puguin fer directament i, a més a més, ha de donar el suport i els serveis a totes les policies locals de Catalunya, demanen, evidentment, un desplegament i uns recursos financers; i hi ha d'haver, també, no únicament una redistribució de competències, sinó una redistribució de recursos financers, em sembla que això és obvi.

Per acabar aquest tema de la reorganització, voldria fer una proposta i tres compromisos. La proposta: retornant al començament, he d'insistir que l'adopció d'un nou model de seguretat pública no podrà ser, en cap cas, una imposició unilateral, sinó el resultat del diàleg i la negociació entre totes les Administracions implicades, que —ho repeteixo—, són tres. És per això que vaig proposar, i ara ho reitero davant la Cambra, la creació d'una comissió formada per representants dels ajuntaments, la Generalitat de Catalunya i l'Administració de l'Estat, que tingui la missió d'analitzar totes les possibles alternatives i, finalment, proposar un nou model de seguretat pública per a Catalunya, fórmula que permetria ser adoptada amb els naturals retocs en la composició, per tractar la mateixa problemàtica en relació amb el conjunt de l'Estat.

Els tres compromisos als quals feia referència consisteixen a presentar al Parlament, en primer lloc, un pla detallat de reorganització de la policia a Catalunya, sobre la base d'aquests principis i amb especial referència al nou mapa policíac que n'haurà de sorgir, les repercussions en el total d'efectius requerits, així com les incidències econòmiques previsible en cada una de les Administracions implicades. En definitiva, es tracta de plasmar en xifres aquests principis que acabo d'exposar.

En segon lloc —ho he dit abans—, el Projecte de Llei de Creació de l'Escola de Policia de Catalunya, d'acord amb els municipis, destinada a garantir la indispensable formació professional bàsicament dels policies locals i els autonòmics.

En tercer lloc, un projecte de Llei que vingués a regular, d'acord amb el model adoptat, la delimitació d'àmbits territorials i funcionals de les policies locals i de l'autònoma, els procediments de coordinació, les bases mínimes de reglamentació i altres aspectes relatius a la nova organització de la policia a Catalunya.

Senyores i senyors Diputats, no se m'amaguen les greus dificultats que s'hauran de salvar per tal de tirar endavant un model policíac d'aquestes característiques; pensem, però, que estem vivint un procés de recuperació nacional i democràtica que ens demana l'audàcia que implica presentar aquest model, tota la tenacitat, tota la capacitat d'esforç solidari de què siguem capaços.

Des d'aquest convenciment, hem de ser capaços de fer cara a aquest repte que, al meu entendre —ho he dit abans—, és d'abast històric i que s'està convertint en ineludible.

He dit que tractaria, també, breument, dels fets del 23 d'abril.

Com a conseqüència dels fets vaig demanar una reunió de la Junta de Seguretat; està prevista, en principi, una reunió de la Junta de Seguretat per al dia 21 de maig. Vaig adreçar-me al Ministre demanant que es fessin, sense més retard, les lleis orgàniques sobre seguretat pública previstes en la Constitució, i que he citat anteriorment, i li vaig demanar una entrevista —que espero que podré tenir—, per insistir sobre la necessitat urgent de complir el desplegament constitucional; perquè he avançat tot un model, però haig de recordar que les lleis orgàniques no existeixen, i per avançar aquest model, cal que aquestes lleis orgàniques el puguin recollir.

Vaig rebre informació sobre els fets de les Rambles, del Governador Civil de Barcelona, que em va dir que me la donaria completa més endavant, quan hagués acabat la investigació que havia obert.

La informació que em va donar feia referència a dues manifestacions que tingueren lloc a les Rambles barcelonines el dia 23 d'abril —no autoritzades—; una, convocada amb cartells, la del Moviment de Defensa de la Terra; l'altra, pro avortament, no convocada.

La Companyia de Reserva número 10, antiavalots, va intervenir —al meu entendre, d'una manera desproporcionada—, quan, segons el Governador Civil, tenia instruccions de no intervenir —segons se'm diu—, i això és el que ha motivat el cessament d'un capità comandant, cap del servei, d'un tinent i de cinc Polícies Nacionals. Es parla d'un policia agredit i de tres detinguts posats en llibertat, un dels quals està processat.

La intervenció —per diversos testimonis recollits—, i pels mitjans àudio-visuals, fou clarament desproporcionada. Crec personalment que el sol fet d'enviar a la Rambla, el dia de Sant Jordi, una companyia de reserva que té unes funcions molt clares, molt definides, que n'hi ha vint-i-dues a tot Espanya, que totes elles passen periòdicament per Euskadi, probablement, enviar a la Rambla, aquell dia, aquesta companyia antiavalots, em sembla, a mi, l'error polític més greu de tots aquests fets de Sant Jordi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Davant la importància de la intervenció de l'Honorable Conseller, aquesta Presidència decideix una brevíssima suspensió, sense que els Il·lustres membres de la Cambra deixin els seus escons, durant la qual, els Il·lustres Portaveus dels Grups parlamentaris s'acostin a aquesta Mesa a fi de conjuntar les intervencions dels Grups en relació amb l'exposició de l'Honorable Conseller, amb les que corresponen estrictament al debat que estem substanciant.

Se suspèn, doncs, brevíssimament, la sessió.

(Són les onze del matí i deu minuts. La sessió es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i set minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

A conseqüència del canvi d'impressions que la Mesa ha tingut amb els caps dels Grups polítics, hem acordat d'establir ara un torn de comentari o contestació a la intervenció de deu minuts del senyor Conseller, a base de deu minuts per a cada Grup. Per tant, comencem per aquí; després reprendrem la discussió normal de les Proposicions no de Llei a base d'una intervenció dels Grups també, uns com a esmenants, altre com a no esmenant i, finalment, hi haurà una presa de posició dels dos

presentadors sobre si accepten o no accepten les esmenes i fins a quin punt les accepten. Anem, doncs, a donar la paraula, per ordre de menor a major, als Grups perquè prenguin posició davant les manifestacions de l'Honorable Conseller. Per tant, en aquest moment, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Alay.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'una banda he d'agrair la intervenció de l'Honorable senyor Conseller de Governació perquè ha aclarit algunes coses des del punt de vista tècnic, força, però el que passa és que la major part d'aquestes coses havien ja estat dites i repetides moltes vegades, totalment o parcialment, el conjunt d'elles les ha resumit avui. I, des del punt de vista tècnic, he de dir que ha estat una intervenció correcta —moltes coses les comparteixo—, però no veig massa com es podia ficar en el context el tema que ell ha introduït en aquest debat, tractant-se d'aquestes dues Proposicions no de Llei. És a dir, em dona la impressió que ha sortit una mica del context de les Proposicions no de Llei. Però de tota manera, és important també que el Govern de la Generalitat hagi tingut almenys aquest interès, però també em fa por —ens fa por a nosaltres— que com tantes vegades ha passat quan s'ha parlat d'aquestes coses, que es parla i després les coses no es fan. Nosaltres tenim un greuge en aquest sentit perquè durant tota la legislatura anterior vàrem presentar moltes interpellacions respecte a aquests temes, i també perquè les respostes que se'ns van donar no ens complaïen del tot, no eren suficients per a nosaltres. Aleshores, em dona la impressió que, malgrat que parlem el mateix idioma, potser el que passa és que no parlem el mateix llenguatge, i no voldria que acabéssim aquesta legislatura sense que el problema de la policia autonòmica i de l'ordre públic a Catalunya quedés sense resoldre.

Nosaltres, ja he dit que hem presentat moltes vegades Proposicions no de Llei respecte a això, i que el Govern de la Generalitat —principalment a la primera legislatura— sempre va escórrer el «bulto». Tot quedava igual, esgotàvem resolucions, mocions; després es complien o no es complien, sempre es trobava la manera de defugir aquella responsabilitat i, en fi, si és evident que des de les eleccions del novembre del 82 les coses han empitjorat una mica, a fi i efecte de poder aconseguir uns acords amb el Govern de Madrid respecte de l'ordre públic, també és veritat que quan la UCD governava a Madrid, amb una majoria relativa, hauria estat molt més fàcil d'aconseguir aquestes transferències que ara —d'una manera o d'una altra—, aquí, tots estem reclamant. Però el que passa és que no hi havia interès. No hi havia interès, malgrat que això s'havia denunciat des d'aquesta tribuna i des d'aquesta tribuna també ho hem dit moltes vegades, perquè, des que es va elaborar la Constitució i l'Estatut es va renunciar a reclamar l'ordre públic i la justícia, perquè es deia que no era pas el més important. S'estimaven més anar negociant traspessos de coses que significaven una aportació de diners, perquè creien que tenien més competències exclusives de les que en realitat tenien, i perquè després ja, tothom s'ha adonat que allà on deia «exclusiva» s'havia de llegir «compartida o concurrent»; no pas per les petites «loapes» que s'han anat fent, sinó, senzillament, perquè ja el mateix Estatut i la Constitució, tal com estan redactats, ho deien d'una manera molt clara.

Caldria que reconeguéssim que no s'havien preocupat mai d'aquesta qüestió, els preocupaven més altres problemes. És certament curiós que ara estiguin d'acord a presentar això i, diguem-ne, d'alguna manera, «presentar batalla» en aquest aspecte, pels fets que van succeir el dia 23 d'abril, que no són pas massa diferents dels que es van produir l'Onze de Setembre del 83 i l'Onze de Setembre del 84 i en els quals en va posar aigua al vi, perquè no importava. Llavors es va posar aigua al vi, ara no se n'hi posa perquè l'única diferència ha estat que el 23 d'abril hi va haver una filmació d'Euskal Telebista que va ser prou eloqüent.

Voldria recordar respecte això que amb una interpellació que vàrem presentar en aquest Parlament sobre els fets del setembre de l'any 83, l'Honorable senyor Conseller es va limitar a dir repetidament, gairebé la meitat de la seva intervenció, va ser dient que era un tema delicat i que no es podia ni volia entrar en un tema en el qual s'hi podia entrar fàcilment, que era el de la lluita de les Administracions i de les acusacions entre Administracions. I això ho va dir repetidíssimes vegades durant tota la intervenció, i en fi, el tema que a mi em preocupa és el desinterès que hi ha hagut per la Conselleria de Governació i que es palesava en aquella mateixa intervenció quan, des d'aquesta tribuna, vaig mostrar unes fotografies d'uns agitadors, d'uns presumptes agitadors, i la resposta final i per acabar del Conseller de Governació va ser : «les proves que ell ha ensenyat, les fotografies de lluny, jo tinc bona vista, però són difícils, realment de poder apreciar», va dir. Però, en tot cas, li haig de dir que si té proves, que faci la denúncia i que és un tema de jutjat. Evidentment podia ser un tema de jutjat, però el que a mi em va sorprendre és que ningú de la Conselleria hagués mostrat el menor interès a veure les fotografies de prop, ja que la distància a què estava l'Honorable senyor Conseller no podia distingir el que aquelles fotografies representaven.

Bé, també voldria recordar a l'Honorable senyor Conseller que hi va haver un debat en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, no pas una sessió informativa, sinó un debat i no se sorprengui, senyor Conseller, es tracta de voluntats polítiques, i jo del que dubto és que hi hagi aquesta voluntat política, per això retrec aquestes coses. I parlava que en el termini de dos anys, això va ser a primers d'abril de l'any 83, en el termini de dos anys hi hauria mil Mossos d'Esquadra, bé, no hi han estat. En una altra interpellació s'havia afirmat que els mil Mossos d'Esquadra hi serien bastant abans, es va dir, el desembre del 84. Això tampoc no s'ha pogut complir.

Recordo que, com a conseqüència d'aquest debat que hi va haver a la Comissió de Justícia del Parlament, en la primera legislatura, hi va haver un seguit de resolucions aprovades, a les quals es feien determinades recomanacions i, per no allargar la cosa, demanaré només explicació d'una d'elles.

La Resolució número 9 deia : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar conflicte de competència davant el Tribunal Constitucional si a la Junta de Seguretat no es pot arribar als acords necessaris per a donar compliment al mandat estatutari.» Naturalment, això no s'ha fet, i, a més a més, també en una altra Resolució, la número 7, ja es denunciava, en la mateixa Resolució, el freqüent incompliment de les resolucions del Parlament en matèria de Policia Autonòmica, malgrat les interpellacions, mocions, resolucions i denúncies

d'incompliment que s'han succeït.

Bé, això pot semblar que sigui aigua passada, però no és talment així. És que, parlant de voluntat política, jo voldria fer un comentari, i és que en els debats de política general, i voldria dir fins i tot en el debat d'investidura del 22 d'abril del 80, en el debat d'investidura darrer, i també a tots els debats de política general, la primera intervenció del President de la Generalitat, que és la que marca les tendències, les voluntats polítiques del Consell Executiu en matèria política durant tot l'any, o durant tota la legislatura, segons els casos, vull significar que la del debat d'investidura del 22 d'abril del 80, només hi havia vint-i-set línies del *Diari de Sessions* en què el Molt Honorable senyor President de la Generalitat parlava de matèries de seguretat —de 1.200 línies, 27 línies—; en el debat de política general del 22 de setembre del 81, 17 línies sobre 2.200; el 21 de setembre del 82, zero línies sobre 2.200. El 27 de setembre del 83 —una excepció—, 95 línies sobre 1.800; el 29 de maig del 84, al debat d'investidura, 25 línies sobre 1.300. Després, naturalment, en les segones intervencions, ja es va estendre, naturalment, perquè els altres Grups parlàvem de la qüestió i ell havia de donar resposta, però la primera voluntat política quedava reflectida en la primera explicació.

A part d'això, quan es va constituir el primer Govern de la Generalitat estatutària es va incomplir un mandat de l'Estatut, i que vàrem denunciar : la no constitució de la Junta de Seguretat en el termini que marcava l'Estatut. Això és una demostració també de la manca d'interès.

D'una Junta de Seguretat paritària, sense possibilitat de desempat, perquè el Govern central es limita a posar-hi, gairebé d'ofici, els quatre governadors civils, i que té una missió estatutària de coordinar les actuacions de la Policia Autònoma i les de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, però que només s'ha limitat a determinar quin és l'uniforme que han de portar els mossos d'esquadra, i a vigilar les actuacions del Cos de Policia Autònoma. Els membres de la Junta de Seguretat —aquí ve una paradoxa— : la Junta de Seguretat és un òrgan estatutari; resulta que els seus membres ni tan sols cobren, la qual cosa és tan absurda com pensar que els membres del Consell Consultiu o els membres de la Sindicatura de Comptes haguessin de fer la feina sense cobrar. En fi, i és molt més estrany encara, quan resulta que hi ha un consell, com el de Cultura, que depèn d'un Departament, i que no té cap sentit estatutari, resulta que els seus membres cobren un mínim de 50.000 pessetes al mes. Aleshores, que no se'ns digui que hi ha hagut fins ara una voluntat política de tirar les coses endavant.

Cal, senyor Macià Alavedra, negociar amb Madrid el canvi de l'estructura de la Junta de Seguretat; potser caldrà ampliar el nombre de membres de la part catalana i de la part de l'Estat de quatre a vuit, perquè s'hi puguin encabir representants dels ajuntaments, encara que no en nom dels ajuntaments, com molt bé ha aclarit el senyor Alavedra. Però penso que cal ampliar-ho, perquè mentre la Junta de Seguretat actual, paritària, que és com marca l'Estatut, sigui la que és, evidentment no es podrà produir mai un desempat, i, per tant, continuarà essent totalment inoperant.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat, i que no tenim més remei que ser molt estrictes, almenys aquesta vegada.

El Sr. ALAY : D'acord; m'ho temia, senyor President.

Només expressar la meua inquietud, perquè no és pas la seguretat ciutadana el fort dels governs que hem tingut fins avui, i això s'ha demostrat en matèria de policia, en el tema policíac, de Policia Autònoma, de seguretat ciutadana, de protecció civil i bastants altres coses, i és cosa que lamentem i que desitjarem que d'ara endavant canviï la forma de procedir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara té la paraula l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyor Conseller, com en aquell anunci que fan de vegades els productes publicitaris, podríem dir : abans i després. Abans, no hi estem d'acord; després, si és el que ha dit avui, hi estem d'acord.

Diem això perquè també volem diferenciar els models de les realitats, perquè no estem en un simposi o en un seminari sobre policia i seguretat, estem en un parlament, jutjant i impulsant una acció de govern, i perquè no volem donar la impressió que, dissortadament, s'ha qualificat d'una forma bastant simplista, de festival de consens, quan hi ha diferències amb l'abans —no va per aquest debat, sinó en altres debats amb el Govern—, quan hi ha diferències amb l'abans i hi poden haver coincidències en el després.

Vostè, senyor Alavedra, ens presenta un programa al Parlament de Catalunya, al nostre entendre, amb cinc anys de retard. Des de l'any 80 vostès estan governant Catalunya, i el programa ens és presentat el 9 de maig de 1985. Retard similar al retard que porten dos governs de l'Estat ja —el de la UCD i el del PSOE— pel que és el model policíac, i que pot ser l'escull a què vostè pot alludir per dir : «No he pogut presentar el model, perquè hi ha aquest escull». L'escull continua existint, i avui ens l'ha presentat el model. Per tant, cinc anys de retard, al nostre entendre, pel que fa al model.

Evidentment, no preteníem que el model ens el presentés l'endemà de les primeres eleccions o l'endemà d'haver constituït aquest Parlament i haver-se format el primer Govern. Però entre això i el 9 de maig del 85 hi ha força distància. I ens n'alegrem, ho repeteixo. Per això deïem, com l'anunci publicitari : abans i després. Parlarem de les dues coses.

Nosaltres què li podem dir sobre els punts que ha dibuixat respecte a les autoritats municipals, si li hem llegit que nosaltres l'any 80, al nivell de documents públics, ho estem propugnant? Absolutament d'acord. Què li podem dir nosaltres respecte al fet que la Generalitat sigui la màxima responsable de l'ordre públic? Està en la nostra Proposició no de Llei. Absolutament d'acord. Què li podem dir amb la Junta de Seguretat i les forces locals? No solament d'acord, sinó que creiem que vostè —ara vaig a l'abans— no ha fet una lectura —el seu Govern : l'anterior Conseller de Governació i vostè mateix, i tot el Govern com a responsable col·lectiu— més atrevida de l'article tercer, apartat c), del Reglament de la Junta de Seguretat, que ja en allà conté un principi d'actuació, també des de la Junta de Seguretat, sobre les policies locals i la seva coordinació.

Jo li puc dir modestament —perquè vostè ha pogut llegir la Proposició no de Llei abans d'aquest debat i jo no he pogut llegir la seva intervenció abans d'aquest debat—, li puc dir que, és clar, quan a mi m'afirma «totes les autoritats implicades», evidentment, és que està escrit, negre sobre blanc, en la

nostra Proposició no de Llei : «totes les autoritats implicades ». Nou model de seguretat pública. Perfectament d'acord, senyor Alavedra. Pel després totalment d'acord. Encara més modestament, per a vostè o, millor dit, per al seu Govern : el model que ens han presentat avui és un model de conversos. Ens alegrem moltíssim; són vostès uns conversos de l'autonomia municipal, en aquest cas, pel que fa a les forces de seguretat i a l'ordre públic. I nosaltres ens alegrem que, sobretot, es posi l'accent en les novetats de la seva intervenció en les policies locals, en les administracions municipals.

Però, senyor Alavedra, jo no em puc oblidar que vostè és un home de govern, no és només una persona que defineix un model o tota una sèrie de continguts, repeteixo, programàtics, sinó que, a més, és l'encarregat de dur-los a terme. I com a home de govern li puc dir : des de l'any 80, aquests elements que vostè ens ha dibuixat avui, no hi eren en el programa de Convergència i Unió, ni eren en el programa del primer Govern. Per tant, molt bé que siguin inclosos a partir d'avui en el programa de govern de Convergència. Però, com a home de govern, quina és l'acció de govern que vostè proposa? Per exemple, nosaltres, en el darrer debat pressupostari —i ho recordaran, segurament, perquè podran tenir la memòria prou fresca respecte a això—, quan presentàvem esmenes per incrementar l'ajut, no puntual, i no amb tècniques concretes, sinó de programes per a les policies locals, el Grup que li dona suport a vostè no ens les va acceptar. Per tant, aquí hi ha un contrasentit. I no fa gaires mesos d'aquest contrasentit.

Nosaltres, per exemple, com a home de govern li demanem : quines són les seves relacions amb l'Administració central? Com a home de govern, vostè va sortir de l'entrevista amb el senyor Barrionuevo, i va dir —fa uns mesos— : «Anem cap a un model federal de la policia». I se n'alegrava; si més no, els mitjans de comunicació reflectien que vostè se n'alegrava. Què ha passat des d'aquelles declaracions, fa uns mesos —lament no tenir la memòria exacta; fa potser més de mig any? Què ha passat d'aquella entrevista i d'aquell model i d'aquella exultació pel model federal? I ara, com a home de govern? Li demanem quines són les seves relacions amb els òrgans del Govern central a Catalunya i amb els comandaments de les forces d'ordre públic a Catalunya? Perquè, si no, hi ha una desproporció entre el gran model que ens presenta i que ens digui que vostè ha demanat una entrevista amb el Governador civil, o que està pendent d'una informació puntual. Aquí hi veiem una desproporció.

Nosaltres prenem bona nota dels compromisos que ha adquirit davant d'aquest Parlament, i, ho repeteixo, això, com que forma part del després, totalment d'acord amb aquells compromisos, i veurem després —i ens toca en la nostra tasca d'oposició i de crítica des de l'oposició de veure si es compleixen. Però també en aquests compromisos, i com a darrera part de la nostra intervenció, voldríem dir : hem de tendir —i suposo que hi estarem d'acord— cap a la policia de Catalunya. La policia de totes les Administracions de Catalunya. És un concepte que ens hagués agradat sentir en el seu model, i, òbviament, és un propòsit i una iniciativa de govern que ens agradaria veure en la seva praxi de govern, que fins ara no s'hi ha vist gaire.

Perquè tot el que estem parlant no només té conseqüències en el seu Departament, senyor Alavedra; el model d'ordre

públic i de seguretat pública té connexions amb molts altres Departaments de la Generalitat i amb l'acció global del Govern de la Generalitat. El model policíac té molt a veure amb el model territorial. Què passa amb els Governs civils, senyor Alavedra? Aquest és un tema que ja el trobarem més endavant, i vostè em dirà : «No em barregi debats.» És clar que el trobarem més endavant! Però, com hem fet de vegades quan parlem de l'atur, que no hem volgut caure en el parany de pensar que l'atur és un problema d'un sol Conseller, quan veiem que vostè ha de negociar amb el Governador civil, posem per cas, això és un cas que escapa en molt de la seva perspectiva com a Conseller, i que passa a la perspectiva de govern i passa a tota una perspectiva, de la qual nosaltres no podem deslligar, en el marc de les nostres competències, com és el seu Departament, el Consell Executiu, la política d'Estat, les negociacions de Govern a Govern, i la praxi d'una minoria al Congrés de Diputats, quan es voten determinades lleis o quan s'està en determinats aspectes legislatius. I en aquest sentit col·lectiu de Govern que té aquest problema, que vostè està d'acord que això és un problema tan gruixut que afecta no només el Parlament, sinó tot el Govern, tornem a demanar de nou : com és possible que el President de la Generalitat no estigui present en aquest debat? Com és possible que cada vegada que aquesta Cambra analitza temes tan importants com la seguretat i l'ordre públic, no hi ha el President de la Generalitat? Entenem que el President de la Generalitat no hagi de ser aquí constantment en totes les actuacions puntuals d'aquest Parlament; però, senyors de la majoria que dona suport al Govern, si us plau, i tenen prou Diputats per fer-ho, poden cronometrar fins i tot les estones que ens ha dedicat el President de la Generalitat, i posin-ho en funció de la importància dels temes. I avui estem parlant d'un tema importantíssim, que és el de la seguretat pública a Catalunya.

Senyor Alavedra, en resum, de tota la seva intervenció, i tornant al principi, quant a l'abans i al després, ja era hora, i pel que a vostè l'afecta, benvingut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hem de donar ara la paraula a l'Illustre representant del Grup Popular.

L'Illustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller de Governació, d'entrada, vostè m'acceptarà que nosaltres estem en inferioritat de condicions en aquest debat, perquè, evidentment, vostè s'ha preparat, i molt bé, la seva alternativa policíaca, i nosaltres, *de bote pronto*, hem agafat notes, i hem de sortir aquí durant deu minuts a parlar, a definir una posició d'entrada que reflecteixi la posició del nostre Grup. En qualsevol cas, com que vostè ha parlat d'una proposta final i d'uns compromisos determinats, crec que, efectivament, hi haurà ocasió de tornar sobre aquests temes i parlar en profunditat dels assumptes que estan continguts en aquests compromisos i en aquesta proposta final.

En tot cas, d'entrada, dir-li que tenim una coincidència bàsica, que és el concepte que tenim de la policia.

Estem d'acord en què el camí per arribar a un model policíac a Catalunya i a tot l'Estat serà complicat; que és necessari, efectivament, un desplegament de determinades previsions constitucionals, particularment les lleis orgàniques a les quals vostè s'ha referit en la seva intervenció, la Llei Orgànica dels Cossos

i Forces de Seguretat de l'Estat i després també allò previst en l'article 149.1.29, que reconeix com a competència exclusiva de l'Estat la seguretat pública. I ja d'entrada haig de dir que el camí serà complicat perquè, evidentment, ja veiem que com està en la Constitució, en diversos articles de la Constitució i en l'Estatut d'Autonomia, hi ha contraposicions entre el concepte de seguretat pública i seguretat ciutadana, i si comencem ja per no saber quina és la distinció real que hi ha entre seguretat ciutadana i seguretat pública, després tenim problemes orgànics i funcionals greus; però, en tot cas, hi insisteixo, coincidim que el camí serà complicat, sobretot si tenim en compte que, efectivament, des de la Llei de la policia de l'any 78, la reforma del senyor Martín Villa, amb la contrareforma posterior del senyor Rosón, no s'ha avançat gens en la definició del model policíac de l'Estat, i que, des que els socialistes governen Espanya, efectivament, hi ha hagut moltes definicions, moltes preses de possessió per part del Ministre de l'Interior i del Govern, però, en definitiva, no s'ha avançat gens, d'una manera efectiva en cap direcció.

Però, en tot cas, nosaltres oferim des d'aquí modestament la nostra col·laboració al nivell del Parlament de Catalunya, per, en aquesta proposta final d'un treball conjunt i en equip, i, en aquests compromisos, col·laborar el Grup Popular —hi insisteixo— modestament, des de les nostres possibilitats, a aconseguir una policia eficaç en la defensa dels interessos, dels drets, de les llibertats, de la seguretat de tots els ciutadans de Catalunya.

Vostè ha parlat que hi havia en aquests moments dues possibilitats globals. Una, la de conservar l'actual model policíac i intentar millorar la gestió, l'eficàcia d'aquesta policia i, per tant, manteniment del model i millorar la seva eficàcia, o, una segona alternativa, que era la de canviar el model. I vostè ha optat per aquest segon supòsit, és a dir, el de canviar el model, i ha exposat a la Cambra el model policíac a què vostè, en principi, i el Consell Executiu, al qual vostè representa en aquesta ocasió, opten. Jo haig de dir d'entrada que fa uns dies vaig llegir en uns diaris unes declaracions del Portaveu de la Minoria Catalana a Madrid, el senyor Roca Junyent, que és un home important dintre de Convergència, que deia que segurament en els cossos i les forces de seguretat de l'Estat millorarien la seva eficàcia si depenguessin de la Generalitat, i això vol dir que potser el senyor Roca i vostè no tenen la mateixa opinió sobre aquest assumpte, perquè ell anava més aviat —d'acord amb aquestes declaracions—, amb el supòsit primer, és a dir, manteniment del model, traspàs de la competència a la Generalitat, i millora en l'eficàcia d'aquest model a través de la Generalitat, i vostè ha exposat ara un altre model. Només ho poso aquí, perquè crec que és un tema important, sobretot perquè aquest assumpte s'ha de discutir i negociar al nivell del Congrés dels Diputats, i els representants, d'alguna manera de la força política que dona suport al Consell Executiu, que és la Minoria Catalana, i el seu Portaveu defensen aquest model.

Però, en tot cas, haig de dir una cosa sobre el model que vostè ha exposat en aquest cas. Efectivament, es basa en tres nivells diferents d'actuació: territorial, a nivell local, a nivell de Comunitat Autònoma i a nivell estatal. I vostè diu que es crearien uns òrgans col·legiats de coordinació. A nivell local, una comissió local de seguretat ciutadana, presidida per l'alcal-

de, que tindria, a més, competències com a delegat d'ordre públic, és a dir, com a responsable del manteniment de l'ordre públic en la localitat. I jo li haig de dir que aquesta és la garantia que no tindrem política d'ordre públic a Catalunya, primera incoherència que jo trobo, perquè, efectivament, si l'alcalde és el que té la competència per autoritzar o prohibir manifestacions, és evident que no hi haurà una política d'ordre públic a Catalunya, hi haurà la política dels alcaldes del PSUC, dels alcaldes socialistes, dels alcaldes convergents i dels alcaldes populars, perquè cada alcalde, segons la ideologia i les directrius del seu partit, farà una política d'ordre públic determinada, i això és molt legítim i molt lògic. Per tant, no hi haurà política d'ordre públic a Catalunya. Primera consideració que hem de tenir en compte.

En segon lloc, una segona comissió, al nivell de Catalunya, presidida pel Conseller de Governació, on s'han de trobar, precisament, els representants dels municipis, és a dir, els alcaldes, l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya. I justifica —si no ho he entès malament— la creació d'aquesta comissió perquè, d'acord amb la Junta de Seguretat en la regulació que dona en l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, no hi poden ser presents els alcaldes. I jo haig de dir que estic d'acord amb el que ha dit abans el Diputat senyor Ribó, perquè una interpretació flexible de l'Estatut d'Autonomia en aquest sentit —i en aquest sentit anava el reglament de la Junta— preveu la possibilitat de la presència dels alcaldes en la Junta de Seguretat, i no tan sols com a representants d'una de les parts, és a dir, no com a representants de les associacions de municipis, sinó en representació de l'Administració de la Generalitat o de l'Administració de l'Estat, cosa que en qualsevol moment és possible, sinó per una interpretació laxa i flexible del que diu l'Estatut, perquè, evidentment, l'Estatut diu que la Junta de Seguretat, a més d'altres funcions, té la funció bàsica de coordinar els cossos i forces de seguretat de l'Estat amb la policia de la Generalitat. Però en tant que la Generalitat de Catalunya té la competència de coordinar les policies locals —també en l'article 13 es diu, que és una competència reconeguda a la Generalitat—, és evident que, indirectament, la Generalitat de Catalunya pot justificar la presència de les policies locals —que ella, la Generalitat, coordina d'acord amb l'Estatut d'Autonomia—, en la Junta de Seguretat, que l'ha de coordinar amb ella i amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

El senyor Conseller diu que no, i jo tinc la responsabilitat en aquest tema de defensar la possibilitat contrària.

I, en tercer lloc, senyor Conseller de Governació. Vostè ha dit que amb aquest model hi hauria, evidentment, unes responsabilitats compartides al nivell funcional i al nivell territorial. Que els alcaldes —i, bàsicament, haig de dir que nosaltres estem d'acord amb aquest model— tindran importantíssimes responsabilitats en matèria de seguretat ciutadana. Nosaltres, en principi, som absolutament partidaris i favorables de la creació de comissions locals de seguretat ciutadana presidides per l'alcalde, amb la presència dels comandaments de la Guàrdia Civil, de la policia, etcètera; estem d'acord en això, i tenim les reserves que he exposat sobre el fet que siguin els màxims responsables de l'ordre públic en la seva localitat, perquè, hi insisteixo, és la garantia que no hi haurà una política d'ordre públic a Catalunya.

Però, en tot cas, haig de dir-li una cosa, que és un temor

final que voldria que no es concretés en res. Fins ara, la Generalitat de Catalunya, a través del Consell Executiu que forma Convergència i Unió, ha traslladat les seves possibles responsabilitats en matèria d'ordre públic cap amunt, cap al govern de torn de l'Estat, dient que, efectivament, encara no té competències sobre la matèria, malgrat que l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia diu clarament que la Policia Autònoma de la Generalitat exercirà les següents funcions : a) protecció de persones i béns i manteniment de l'ordre públic. Bé, com que no està transferida aquesta competència, aquesta funció de moment és una possibilitat estatutària, que no està encara reconeguda d'una manera pràctica; d'acord. Ara arriba el moment de la veritat, i dona la impressió que quan vostès ja han d'assumir aquesta competència, que sempre és incòmoda, la del manteniment de l'ordre públic —avui estem parlant d'això aquí només perquè hi ha hagut una decisió equivocada en matèria d'ordre públic el vespre del dia de Sant Jordi, fixin-se si és important el tema—, una competència molt incòmoda per a qualsevol Govern, a tot arreu. Quan arriba el moment de la veritat dona la impressió que vostès volen traslladar, com que ja no podran traslladar aquesta responsabilitat cap amunt, al Govern de Madrid, cap avall als alcaldes, que siguin els caps de l'ordre públic els alcaldes. I que assumeixin els alcaldes aquesta competència que sempre és incòmoda. I la Generalitat quedarà molt maca, molt còmoda en aquesta competència de coordinar, de dirigir l'escola de formació de policia, de coordinar policies locals, policies de l'Estat... Jo voldria que això no fos un disseny temerari, i que això no anés en la direcció de la voluntat política que té la Generalitat en l'actualitat; però, en tot cas, jo no seria honest si això no ho digués en aquests moments. Jo haig de dir clarament que l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya diu que la Policia Autònoma de la Generalitat —és a dir, els Mossos d'Esquadra— tenen per funció primera el manteniment de l'ordre públic, no els alcaldes, ni tampoc l'Estat.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon... (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Ah, perdó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant.*) : Senyor President, per a una qüestió d'ordre perquè el senyor Fernández m'ha fet dir coses que jo no he dit. Si em permet de puntualitzar?

El Sr. PRESIDENT : Bé.

El Sr. RIBÓ : Textualment, el senyor Fernández m'ha fet dir que jo havia anunciat que els alcaldes podien estar a la Junta de Seguretat. Jo això no ho he dit. He dit que el reglament, punt 3. c) —que vaig a llegir, perquè quedi exactament—, diu : «Serà també objecte d'atenció de la Junta de Seguretat la coordinació de les tasques de les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya, amb l'actuació de les policies locals, la coordinació de les quals és competència de la Generalitat.» Purement dir que les policies locals també es podien coordinar des de la Junta de Seguretat.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara d'intervenir a l'Il·lustre representant del Partit Socialista. Per fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull dir-los que pujo a aquesta tribuna, que avui no ho tenia previst, amb una profunda preocupació, una profunda

preocupació de sentit institucional, i crec que tinc l'obligació de fer-ho, com a membre d'aquest Parlament.

Voldria recordar uns elements importants, no anecdòtics, que han succeït darrerament en la nostra vida parlamentària. Aquest Parlament, en un moment determinat, a través dels Grups parlamentaris, considera que cal fer un debat d'ensenyament; debat general d'ensenyament. Es prohibeix el debat general d'ensenyament, i s'han de fer vuit interpellacions.

Aquest Parlament considera que convé una comissió d'investigació per al dèficit de la sanitat de la Generalitat de Catalunya, que està entorn dels 25.000 als 40.000 milions de pessetes. Aquest tema important en l'altra legislatura; ara no ho és, es diu que no.

En aquest Parlament es demana que hi hagi una comissió d'investigació, que fins i tot el representant del Grup del Govern diu que hi ha hagut irregularitats, en el tema de les cooperatives de boscos. Es reconeix, i es diu que no.

Qualsevol Parlament del món, el grup majoritari, quan se li demana una comissió d'investigació, òbviament aquesta comissió d'investigació s'obre, i, sobretot, si és veritat allò que deia el senyor Pujol en relació amb la Comissió Flick, dient que això no té cap mena d'importància.

Hi ha l'obligació democràtica de fer les coses en el seu lloc. Per què dic jo això? Un debat general sobre el model policíac de Catalunya resulta que entra en aquesta Cambra a través de dues Proposicions no de Llei, en relació amb uns fets puntuals. Surt el Conseller, i ens explica a aquesta Cambra el model general de policia per a Catalunya; això és no tenir sentit institucional, permetin-me que els hi digui, i no ho dic com a Portaveu socialista, sinó com a defensor del que ha de ser, sens dubte, un funcionament normalitzat d'aquest Parlament. Jo, la sensació que avui he tingut és —i no he estat mai membre d'un consell d'administració— la que deurien tenir, i tenen encara, aquests membres de consell d'administració que reben els papers del conseller delegat el mateix dia que es produeix el consell, és a dir, no fent cas ni de les quaranta-vuit hores que la Llei de Procediment Administratiu assenyalava. Com volen vostès, senyores i senyors Diputats, que amb un torn de deu minuts nosaltres puguem parlar d'aquest tema? I ho dic perquè em sembla que això és important; jo puc dir que no tinc la intel·ligència del senyor Ribó que ha copsat, diguem-ne, el missatge que aquí es llançava, i que consti que la música m'ha sonat bé, i també ho dic, això que quedi clar. La música, el que és la música, m'ha sonat bé.

Nosaltres des de l'any 1980 demanem que es defineixi un model policíac, El Diputat senyor Casares demana insistentment que hi hagi una definició del model policíac. A la Comissió corresponent del 14 d'abril de 1983, el Diputat senyor Casares insisteix en aquesta necessitat; que vostès haguessin vingut i ens haguessin dit si tenien o no una política per donar resposta a la necessitat de seguretat ciutadana del poble de Catalunya. Parlo del model, parlo del projecte de futur, etcètera. Per què? Perquè, òbviament, això era una necessitat. I es tractava de definir un projecte, un projecte des del punt de vista del que és un esquema, perquè a partir de l'esquema puguem desenvolupar tot un conjunt d'accions polítiques, les accions polítiques necessàries per arribar a l'esquema. Avui, curiosament, allò que un mecano acabat, fins i tot dient exactament les competències de cadascú. I després se'ns diu que això

només és possible amb un diàleg; òbviament, només és possible amb un diàleg, però se'ns presenta un mecano acabat i plantejat directament en aquesta Cambra.

Però la profunda preocupació que jo els comentava ve fonamentalment per un tema d'arrel molt més política: el President de la Generalitat diu que vol fer un consens en lleis importants. Vostès saben que nosaltres hem tingut contactes amb el Govern, i nosaltres hem demanat que aquest consens fos veritat, i estem disposats a mantenir-lo, encara que, per segona vegada, i en dos dies, veiem clarament vulnerat l'esperit del consens, amb el fet greu que, com deia el Diputat Isidre Molas, es va produir en aquesta Cambra, i que des del punt de vista institucional, permetin-me que jo qualifiqui de gravíssim, i el fet que avui es produeix en el sentit d'una presentació unilateral, sense conversa anterior.

Aleshores, òbviament, jo comunico a aquesta Cambra que el nostre esperit de consens va amb seriositat, i volem presentar-nos com un Grup parlamentari que fa honor als seus compromisos polítics, i si vam dir que les lleis institucionals i la seguretat ciutadana ha de ser objecte de consens, objecte de consens i no amb dos Grups polítics, sinó estès al conjunt de Grups polítics de la Cambra, i aquest és un principi polític que vull remarcar aquí, i no dubto que serà recollit, però pot ser vulnerat cada vint-i-quatre hores, si tenim en compte les vulneracions que aquest Consell Executiu ve fent en relació amb la seva dita política de consens.

Entrant en un altre tema, no menys important. El tema de l'Administració local. La trajectòria d'aquests cinc anys ha estat sempre considerar que els ajuntaments havien d'anar fent la seva vida política. Fins i tot no respectava l'autonomia local en molts camps. Especialment la Federació de Municipis ha defensat a bastament tot un conjunt de propostes objectivadores, quan es demana, doncs, el Fons de Cooperació Municipal. S'ha demanat aquí que alguns serveis, òbviament, serien millor gestionats pels ajuntaments, com els serveis de cultura i de joventut. Quin dubte podem tenir nosaltres que aspectes de l'ensenyament i de la sanitat serien més o menys gestionats pels municipis que com està fent el Consell Executiu?

Sens dubte! Per tant, si a partir de la intervenció del Conseller de Governació, que té tutela dels ajuntaments de Catalunya, s'obre una nova via de potenciació de l'autonomia local, i hi estem al darrere, però si aquest plantejament es fa com un plantejament tàctic, que no correspongui a una voluntat, em sembla insuficient i inadequat.

La conclusió que nosaltres traiem és la següent: que en tot allò que el Consell Executiu no ha fet al llarg de cinc anys, resulta que els ajuntaments —més bé o més malament, millor o pitjor— han anat intentant iniciatives en molts camps, en molts camps. Per exemple, en aquests moments es dona la paradoxal circumstància a Catalunya que temes d'ensenyament, que són competència de la Generalitat i que hauria de pagar la Generalitat, com que el Consell Executiu no ho està fent, ho estan començant a pagar els ajuntaments de Catalunya; és a dir, es produeix un procés d'inversió i d'impuls; això explica iniciatives positives —positives per a Catalunya— fetes col·lateralment davant una certa passivitat —Comissió Socias, iniciatives de la Federació de Municipis de Catalunya—; crec que aquest principi convé trencar-lo, i convé que definim, d'una vegada per totes, que els ajuntaments són també Administra-

ció de la Generalitat en el sentit de la interrelació, de la cooperació, de l'entesa i, per tant, sumar esforços, o es tracta, en funció dels temes sectorials que tinguem damunt de la taula. Jo crec que estem davant d'un tema polític de primera magnitud, i que quedi clar que nosaltres hem fet com ningú —o com tots, no vull ser exagerat en aquest tema— un esforç, perquè el tema de coordinació de policies locals tiri endavant, perquè el tema de l'Escola pugui tirar endavant, i en aquest sentit, hem arribat a acords positius, i a acords positius, sens dubte, també, amb el Departament de Governació.

A l'últim, voldria fer algunes reflexions col·laterals. He dit que la música m'ha sonat bé; és evident, hi ha aspectes interessants. Fa molts anys, en aquest país, *sotto voce* —perquè els temes delicats convé tractar-los de manera delicada, els temes delicats convé tractar-los de manera delicada—, alguns hem defensat —sens dubte, el meu Grup parlamentari—, i bàsicament, els Diputats com el senyor Casares, el que seria un model federal per a la policia. Moltes vegades n'he parlat així amb el Conseller; hem vist les dificultats que això tenia. Critiquem, avui, l'alentiment i la inexistència de la legislació adequada, que permeti el desenvolupament del model; per tant, crítica a una passivitat, des del nostre punt de vista, injustificada, per la necessitat que calia, d'impuls polític en un tema, diguem-ne, tan cabdal, però és evident que aquests plantejaments havien de venir presidits per un doble eix: un model federal, saber on anaven, delimitar-lo, no deixar-lo perfectament concretat, consensuar-lo, sumar esforços en aquest sentit, desbloquejar situacions... El tema de la comissió tripartida a nosaltres ens sembla bé, perquè és el reconeixement d'una nova realitat, estructurada a partir de tres Administracions que tenen responsabilitats en l'ordre públic, posats en el si d'un sol organisme, em sembla un pas endavant, però, lògicament, el que avui aquí se'ns planteja sembla ser, fins i tot, un llistat competencial —per entendre'ns— en el detall.

Jo no ho critico, però vull fer aquí una observació, que em sembla que podríem definir-la de política catalana. Moltes vegades, el que ens perd als catalans —crec jo, i permetin-me que parli en nom del país, que no acostumo a fer-ho; això ho fa un altre senyor (*remor de veus i rialles*)—, el que ens perd als catalans és expressar uns desitjos i pensar que, a partir d'aquests desitjos serem automàticament entesos, serem interpretats, ens donaran la raó. No cal que es faci res més; no cal que es faci res més, i aquesta veritat anirà avançant, diguem-ne, pel seu propi camí.

El senyor Conseller de Governació, concretament, m'ha donat proves de prudència i d'intel·ligència política en moltes oportunitats. Jo, el que li demano, i no el rectifico, i no el critico, ara, aquí, és que continuï tenint i tingui, en un tema que vostè sempre ha qualificat de delicat i que en això jo li dono la raó, la intel·ligència política per a: una, recuperar el consens que avui, vostès, dissortadament, han esberlat —no dic «han trencat», perquè si digués «han trencat», evidentment, hauria de fer cara de més enfadat, i jo, com que vull el consens, no puc dir-ho; per tant, haig de dir «han esberlat»—; recuperem això. Si volem fer un debat, el fem on convingui; que anem avançant en línies operatives, coherents, que ens permetin, realment, afirmar un tipus de model, diguem-ne, positiu, i que aquesta lògica, sens dubte —i d'això jo n'estic perfectament convençut—, hi ha qui té més responsabilitat que altres.

El Govern sempre té una responsabilitat addicional. El nostre Grup la té per molts motius, i la té, bàsicament, perquè, en aquest cas, li agradaria que les idees que sempre ha defensat poguessin triomfar i no fossin unes idees que poguessin quedar en el camí.

Amb aquesta lògica, amb aquesta responsabilitat, amb aquesta prudència i amb aquesta fermesa, vostès ens trobaran.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara... (*L'H. Sr. Conseller de Governació s'alça per intervenir.*) Faltava encara la intervenció del Grup de Convergència i Unió... No, no... L'Honorable pot intervenir en qualsevol moment, però, per qüestió d'ordre, potser seria millor que acabéssim aquesta ronda. Bé, l'Il·lustre representant de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. TICÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, pujo amb l'ànim de recuperar el fil que jo diria que algú que m'ha precedit ha perdut, i que potser es creia que era el President de Catalunya, com dèiem ahir (*xiulets*). Jo crec que la intervenció del Conseller ha anat, segur, més enllà de l'anècdota, per important que aquesta sigui, sense abandonar el tema del que estàvem tractant.

En un debat com aquest, sembla més que res un debat de la totalitat, la intervenció del Grup que dona suport al Govern podria ser —és, segur— moltes vegades avorrida, perquè el Conseller ja ha fet la seva intervenció i el Grup parlamentari i el Govern estan, evidentment, d'acord. Per això aquestes intervencions acostumen a ser curtes, i jo no trencaré el costum.

Nosaltres agrairim que s'hagi anat al fons de la qüestió. Per una banda, cal demanar responsabilitats, i cal que aquesta Cambra estigui informada del tema; previsiblement, el Conseller quedarà compromès a donar aquesta informació detallada a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, i, per altra banda, el que cal és evitar que aquests fets es puguin repetir mai més a Catalunya. Per això, vull agrair les paraules del Conseller de Governació, i estem segurs que és en aquesta línia, en aquesta línia positiva que cal aprofundir.

La seguretat pública és una responsabilitat compartida entre la Generalitat, els ajuntaments i el Govern central, i és la Generalitat la qui ha d'assumir la màxima responsabilitat en relació amb la seguretat pública de Catalunya, coordinant les policies a través de la Comissió Nacional de Seguretat Ciutadana; impulsar la creació de les comissions locals, etcètera.

Cal garantir, també, la formació i el reciclatge dels membres de la policia; recordem l'espectacle dantesco d'un parell d'agents tirant a terra —parlant del dia 23 d'abril— una paradeta a la Rambla, i, senzillament, avançar en la línia del que disposa l'article 13 del nostre Estatut. Això comporta, des del nostre punt de vista, un altre pas endavant.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per contestar breument aquestes intervencions dels Grups.

En primer lloc, hi ha hagut, en aquestes intervencions, crítiques. Evidentment, jo crec que les crítiques s'han d'assumir, s'han d'acceptar, són positives, i, de vegades, no convé

contestar-les perquè estem en un nou moment i el que veig és que, sobre la proposta, no hi ha hagut alternatives; és a dir que, realment, se m'ha dit que la música ha agradat, i això és suficient, perquè al final he fet una proposta i tres compromisos, i la música —si tots hi estem d'acord— ens permet d'entrar en aquest diàleg per anar avançant.

De tota manera, sí que volia sortir al pas del que han dit alguns representants dels Grups polítics, en el sentit de dir que jo venia aquí amb un model elaborat —cosa que és certa i que agraeixo—, i que ells, en aquell moment, han d'improvisar la contesta. És clar; això em sorprèn, perquè jo surto aquí perquè hi ha dues Proposicions no de Llei que parlen de transferir l'ordre públic a la Generalitat, que parlen del diàleg entre les tres Administracions, que parlen de la Junta de Seguretat; hi ha esmenes dels tres altres Grups, que van en el mateix sentit. Doncs, de què havíem de parlar, aquí?

Els Portaveus venien sense cap preparació sobre el tema? (*Remor de veus.*) Em sorprèn, realment, que vinguin aquí despullats i que diguin : «Què passa?» Jo m'ho he preparat, perquè considerava que en parlàvem seriosament. Quedo sorprès que alguns portaveus es trobin desvalguts davant de la meua intervenció. Però, de tota manera, com que en tornarem a parlar, ja hi haurà ocasió que es preparin. (*Rialles i remor de veus.*)

El senyor Alay exposa dubtes de si es farà o no es farà, i diu : «És clar, vostè proposa tot això, però falta fer unes lleis orgàniques». Evidentment, i falten els diners, i aquests, senyor Alay, evidentment, són dos grans temes. (*En aquest moment entra a l'hemicicle l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.*) (*Rialles i remor de veus.*) Què? (*Fortes rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci. Deixin sentir l'orador.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Anem sincronitzats; anem sincronitzats. Però aquí hi ha una acció política d'importància. No es tracta, senyor Ribó, d'estar en un simposi sobre seguretat pública; no, no es tracta d'això. Es tracta d'avançar políticament en el moment oportú. En política, no tots els moments són oportuns; no és igual fa cinc anys, no és igual fa tres anys, no és igual fa un any que ara; hi ha una maduració dels temes. Hi ha un moment oportú per a plantejar els temes. I no parlo que el moment oportú sigui pels fets de Sant Jordi; parlo d'una sèrie de circumstàncies; parlo que el moment és oportú perquè aquella opció que jo deia que podia, fins i tot, comprendre, del Ministeri de l'Interior de l'Administració socialista, de no tocar res, però de gestionar amb més eficàcia —ja dic que és una opció política que podia comprendre—, jo crec que l'evolució política de la societat, per altra banda, ens arriba a la situació de dir : «Ara és el moment del canvi». I, que jo digui això a un Ministre socialista, té la seva gràcia. (*Rialles.*) Però és que, realment, és així.

I, políticament, jo crec que a partir d'aquest plantejament que jo faig, d'un nou model organitzatiu, podem avançar, per quin motiu? Perquè, en política, no només els fets concrets compten, sinó els climes que es creen. Podem organitzar perquè, sobre la música que jo he exposat —i reprenc l'expressió del senyor Armet—, hi pot haver un consens —que crec que hi pot ser, després d'escoltar les intervencions dels diferents portaveus— de la majoria dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra —em sembla que serà difícil amb el senyor Jordi Fer-

nández trobar un consens sobre l'actuació de l'Administració local, pel que he sentit, però podem intentar-ho—; si hi ha un consens de la majoria dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, repeteixo, i si hi ha la unió molt ferma de la Generalitat i dels ajuntaments, podem, realment, plantejar a l'Administració central una alternativa que tingui més possibilitats d'èxit, perquè jo he acabat dient que el camí era difícil; no se'ns escapa a cap de nosaltres. Seria ser uns il·lusos, creure que, dit això, ja està fet. Però, si tenim un acord del Parlament i una unió molt forta de la Generalitat i dels ajuntaments, evidentment, és més fàcil. Jo crec que estem molt a punt, pel que s'ha sentit aquí, de poder aconseguir això.

El senyor Ribó em parla dels cinc anys; jo ja li he contestat que el temps, en política, no és sempre el cúmul d'anys, sinó que és l'oportunitat del moment, i podem discrepar sobre si era més oportú fa cinc anys que ara; jo crec que és més oportú ara.

Sobre les policies locals, jo crec que la coordinació, a partir de la Llei de Coordinació de Policies Locals d'aquest Parlament, amb la Comissió que s'ha fet, del Departament de Governació, de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, amb la Comissió tècnica que ha anat treballant, amb la creació de la Subdirecció General de Coordinació de Policies Locals, s'ha avançat molt, i per això jo crec que avui he pogut plantejar certs temes, com l'escola de policia de Catalunya, i he pogut plantejar altres temes d'actuació política molt d'acord amb els ajuntaments, i ell diu una cosa que em sorprèn. Diu: «Desproporció entre el model que es proposa», que és un model general per a tot l'Estat, i, després, l'actuació concreta d'entrevistar-se amb el Governador civil. Senyor Ribó, la mateixa desproporció hi ha en el que vostè diu sempre des d'aquesta tribuna, concretament, en la seva Proposició no de Llei, que diu que «la Generalitat assumeixi les competències d'ordre públic a Catalunya», però s'ho planteja vostè, i després, a l'hora de la realitat, evidentment, hem de parlar amb el Delegat del Govern i el Ministre, doncs, ens diu tal dia o tal altre per rebre'ns, i ens escolta o no ens escolta. És evident que els temes que tractem en aquest Parlament, uns i altres, molt sovint, a l'hora de posar-los en pràctica es troben en una realitat difícil. O no és evident això, senyor Ribó? O és que vostè pot fer les Proposicions no de Llei que calgui, dient, impulsant el Govern a fer el que sigui, i vostè no actua amb cap desproporció amb la realitat i els únics realistes hem de ser nosaltres? Em sembla que ho hem de fer tots, nosaltres més que ningú que per això som Govern, i per això el poble de Catalunya ens vota perquè siguem realistes, però tots plegats tenim l'obligació de saber el marc en el qual ens movem.

Perquè vostè, després de dir-me això, planteja un gran model i després se'n va a veure el senyor Cardenal, vostè després diu: «què passa amb els Governadors Civils de Catalunya?» Home! Ja tornem a la contradicció constant.

Però, de tota manera, senyor Ribó, jo li agraeixo, i li agraeixo molt sincerament, que sobre el model que jo he plantejat pràcticament no hi he sentit cap discrepància. Em sembla que vostè —com deia el senyor Armet— ha tingut la capacitat de copsar la música i la lletra, i que li han agradat la música i la lletra, i, per tant, potser perquè la lletra..., vostè ha dit que era la seva, perquè el que és curiós és que vostè ha dit: «aquí tothom s'apuntarà la paternitat», i l'únic que s'hi ha apuntat

és vostè (*rialles*), tots els altres han estat respectuosos, i aquí si volem un consens segurament hi ha elements de tothom, perquè per ajuntar l'actuació de la Generalitat amb els ajuntaments evidentment no es fa sense apropar-se amb alguna altra posició. Per tant, paternitats? Doncs, sí, n'hi ha diverses; el que passa és que vostè només s'apunta la seva.

El senyor Jordi Fernández ens diu que el camí serà complicat, evident, senyor Fernández, vostè té experiència en aquests temes, vostè ho sap perfectament, jo els seus consells me'ls escolto, però jo ho havia dit al final de la meua intervenció, que el camí era complicat; amb el que no puc estar gens d'acord és amb la seva interpretació de la Junta de Seguretat i m'estalvio potser de replicar-lo perquè el senyor Ribó immediatament s'ha sentit al·ludit i ha replicat ell, per tant, m'estalvia una part de la meua intervenció. Però miri, em sembla que ho diré literalment. L'article 13 de l'Estatut —no sé en quin dels seus punts, suposo que en el cinquè— diu: «es crea la Junta de Seguretat formada per un nombre igual de representants del Govern i de la Generalitat». El problema és aquest. Els representants que hi ha allà són del Govern, de l'Administració central, i de la Generalitat, no són dels municipis. I si la Generalitat nomenés dos alcaldes estarien allà en representació de la Generalitat, no en representació dels municipis. I del que es tracta, a l'organisme que proposem, és que cadascú estigui en representació de si mateix. Em sembla que aquest tema és clar i hi està tothom d'acord, i hi estan d'acord tots els altres Grups.

El tema de la coordinació de policies locals que es pot portar en la Junta de Seguretat... Evident, s'hi pot portar, però aquest és un tema de competència exclusiva de la Generalitat que no té forçosament per què estar a la Junta de Seguretat si és realment una coordinació de la policia de l'Estat i de la policia autonòmica. I la Generalitat ha avançat en el tema de coordinació de policies locals i ha avançat a través d'una Comissió formada amb la federació i amb l'associació de municipis.

I, finalment, hi ha la intervenció del senyor Armet, que en tot cas ha caigut una mica en la crítica que ell em feia. Ell ha vingut a dir: «home, aquí hi ha unes proposicions no de llei i vostè actua per elevació», més o menys, i ell ha actuat encara més per elevació, és a dir, ha fet una crítica general de la política del Consell Executiu. Per exemple, ha comparat aquest debat amb uns possibles debats d'ensenyament i de sanitat i aquest debat és un debat que ve com a conseqüència de la iniciativa de dos Grups parlamentaris, no és una contradicció en la posició del Govern; és a dir, en aquest debat el Govern actua, exposa la seva política però perquè de fet hi ha dos Grups parlamentaris que plantegen el tema, que ho demanen a través d'una proposició no de llei. En els temes d'ensenyament, amb els temes de sanitat, amb tots els altres temes poden sorgir, vindran en aquest Parlament.

Però, el senyor Armet ha parlat de la Comissió Flick, que ja són ganes d'actuar per elevació (*rialles*), i ha parlat del President de la Generalitat, de la seva opinió sobre les Comissions d'investigació i, aleshores, jo tenia a mà uns papers, que m'ho ha posat tan fàcil el senyor Armet que obro un breu parèntesi i li contesto el tema. Li voldria recordar el que després del President de la Generalitat, cosa que vol dir la nostra influència a nivell de l'Estat, el Vice-president del Congrés dels Diputats, senyor Leopoldo Torres, del Grup Socialista, diu exactament: «Las comisiones de investigación, tal como las hemos organi-

zado, no tienen ningún sentido y hoy por hoy son negativas». I, d'altra banda, quan diu el senyor Torres a un mitjà de comunicació, aquest escrit en català : «que les comissions d'investigació, el funcionament que han tingut fins ara», es mostra crític envers aquest funcionament, diu : «fins a tal punt que el Grup Socialista no té excessiu entusiasme a acceptar en el futur la creació de noves Comissions d'investigació si no subjectivitzen els objectius d'aquestes».

Per tant, senyor Armet, resulta que el senyor Leopoldo Torres i nosaltres coincidim, i quan nosaltres, en aquest Parlament de Catalunya, diguem no a una Comissió d'investigació —que és el fet que vostè aquí ha retret— ho fem, coincidint plenament amb el Grup Socialista del Congrés dels Diputats. I no se'ns digui ara que jo parlo del Grup Socialista del Congrés dels Diputats, perquè avui mateix i ahir, en més de cinc ocasions, ha sortit aquí la Minoria Catalana, que és un altre tema, però sorgeix aquí i nosaltres ho assumim. Vostès assumeixin aquest fet (*rialles*)

Hi ha un altre tema, que jo també el voldria dir. El senyor Armet diu que ja el mes d'abril —em sembla que és de l'any 83— el senyor Casares havia demanat que portéssim un mecano, el mecano aquest, que vostè ha qualificat de mecano, i el dia que el portem, vostè diu que el portem massa d'hora (*rialles*.)

I després li vull recordar, senyor Armet, un consell que vostè tot sovint ens dóna, i jo en faig cas dels seus consells, en faig cas. Vostè, que és un home que té una experiència política i un sentit polític sempre ens diu : «quan s'ha de negociar, quan s'ha de dialogar, s'ha d'anar a la negociació i al diàleg amb una proposta». Doncs, bé, la proposta és la que portem avui aquí, i la portem aquí per obrir un diàleg. Jo, en la meua intervenció, em sembla que he estat prudent —vostè ha elogiat la meua prudència i li agraeixo—, jo he estat prudent i continuaré estant prudent sempre en temes de seguretat ciutadana, perquè torno a dir que són temes delicats. El senyor Alay em deia que li havia dit diverses vegades en una interpellació seva. Doncs, bé, una vegada més : són temes delicats i, per tant, actuaré sempre amb prudència.

Jo, vostè comprendrà que en un tema com aquest dels fets de les Rambles, doncs, és un d'aquells temes en els quals un s'hi pot abonar, i es pot recordar quantitats de coses, i es pot parlar dels Governos civils, i es pot parlar de l'Administració socialista a fons. Jo de tot això me n'he retingut i continuo retenint-me'n perquè crec que aquest no és el camí, i el camí és la prudència. En canvi, em retinc jo amb les meves crítiques perquè crec que així actuo com a membre del Govern de Catalunya i, en canvi —li ho torno a repetir—, accepto les crítiques de vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara els Grups poden tornar a intervenir per comentar degudament, per espai de tres minuts cada un, la intervenció de l'Honorable Conseller, pel mateix ordre que havien intervingut abans, si ho volen.

El Grup d'Esquerra Republicana, vol intervenir? No.

El Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, representat per l'Illustre Diputat senyor Ribó? (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor Conseller, telegràficament. El consens que hi ha avui en aquesta Cambra sobre aquest tema es veurà a

l'hora de les votacions i a allà em remeto. Segona qüestió : a l'hora de les votacions, de les propostes, de qui les fa o de les esmenes, etcètera. Segona qüestió. Abans de contestar-lo, senyor Conseller, no puc deixar de sortir del pas de la manipulació partidista que ha fet el portaveu del Grup Popular sobre els ajuntaments. Si en els seus ajuntaments es fa una política de partit és el seu problema. No puc admetre que des d'aquesta tribuna es digui que els alcaldes faran la política de l'ordre públic dels seus respectius partits. Els alcaldes són els presidents de la institució municipal del seu àmbit territorial.

A nosaltres el fons de la proposta, senyor Alavedra, no ens ha agafat desprevinguts; fa anys que hi treballem, potser perquè som menys intel·ligents que vostès i que els del Grup que ens han dit que érem intel·ligents; potser perquè el missatge i la música fa molts anys que l'estem component i el problema del portaveu del Grup Socialista és que ell també fa molts anys que està component, però ara l'orquestra la dirigeix el senyor Barrionuevo, i aquest és el problema principal (*rialles*).

Però, nosaltres diríem que aquesta proposta que vostè ha fet és molt més del Grup Socialista i del Grup Comunista que no de vostès. I ara en parlarem. A nosaltres no ens ha agafat desprevinguts la seva alternativa perquè no tinguéssim alternativa o perquè anéssim despullats —i sobre el despullament podríem fer molta broma, senyor Alavedra. A nosaltres no ens ha agafat desprevinguts perquè és la nostra alternativa. I vostè dirà : «és clar, això és un problema de paternitat»; la paternitat, senyor Alavedra, té un registre civil i, pel que sembla, fins fa molt poc el seu fill semblava il·legítim, o sigui, no està registrat enlloc. El dels senyors socialistes o el del nostre Grup està en programes de govern, està en programes electorals, està en documents oficials, està en documents de la federació de municipis de Catalunya, per tant, no és una voluntat d'atribuir-se artificialment paternitats; és dir-li : «senyor Alavedra, estem molt contents que avui vostè sigui un convers a l'autonomia municipal pel que fa a les policies locals.»

Nosaltres, també podríem discutir molt allò del moment oportú —quina casualitat que el moment oportú va a continuació de les batesses a la Rambla, però, bé, podríem discutir-ho. Ahir ens van donar una lliçó d'oportunitat vostès presentant la llei de dissolució quan l'han presentada; això sí que és oportú, i de la manera que l'han presentada; això sí que és oportunitat! Continuem sota hipòtesis i suposicions aventurades sobre què hi ha al darrere d'aquesta oportunitat però, evidentment, hem de reconèixer que hi ha oportunitat.

Nosaltres no voldríem deixar d'assenyalar que en cinc mesos el seu Govern i vostè han passat de defensar un model federal —si més no arran d'una entrevista—, ha defensat un altre tipus de model sobre temes tan fonamentals. Quan hi ha un canvi des de l'acció de govern vol dir que hi ha hagut una influència important, i voldríem que ens expliqués quina és aquesta influència important en el canvi.

Nosaltres continuem considerant que el tema és global i que ha estat enfocat amb una exposició desproporcionada. Jo li matisaré el que volíem dir —perquè em sembla que no ho ha entès— amb la desproporció. La desproporció està en explicar un model que —repetim, quan dèiem l'abans i el després és el de molta altra gent, si més no és el de molta altra gent i que fa molts mesos o anys que està en debat públic a Catalunya—, explicar aquest model sobre el qual..., és clar que nosaltres li

hem de dir que hi estem d'acord, i aquí, perdoni, encara que vostè em torni a dir allò de la paternitat perquè fa molts anys que ho venim propugnant, aquest model que és molt complet, i després, en el mateix debat, en presentar accions de govern concretes —és aquí la desproporció, en el mateix debat—, aleshores, presentar-les tan nímies.

La nostra Proposició no de Llei es deriva, fins i tot, d'aquest model i d'aquesta lluita per assolir aquest model, però no en el sentit d'aquesta desproporció.

I globalitat, perquè aquest és un problema de govern, i és un problema tan seriós... és un problema de tot el govern, i lamentem que vostè, que sembla que té aquest poder màgic, que quan ha dit «diners» ha aparegut el senyor Culler i no passi quan diu «presidència de la Generalitat» i no aparegui el càrrec corresponent. És una llàstima, perquè ens agradaria molt.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara la intervenció del representant del Grup Popular, l'Illustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, senyor Conseller i senyor Ribó. D'entrada, telegràficament també, al senyor Ribó. Com que jo crec que, efectivament, estem parlant aquí seriosament de la seguretat pública, de la seguretat ciutadana i de l'ordre públic, i no estem parlant —i amb això no dic que no se'n parli seriosament— en un seminari o en un simposi, sinó que s'està parlant tocant molt de peus a terra, jo he dit això referent a les competències d'ordre públic a mans dels alcaldes. És a dir, per a mi està clar que l'alcalde ha de tenir i té normalment un sentit molt institucional de la seva funció, però vostè no podrà dir que no sigui veritat, que si la competència de l'ordre públic, inclosa la possibilitat d'autoritzar o prohibir manifestacions és a mans dels alcaldes, com a mínim, es dificulta molt enormement, molt enormement —i això pot ser bo, potser—, la possibilitat que hi hagi una política coordinada d'ordre públic, perquè, evidentment, la pertinença política a una o a una altra força política condiciona, no sé si totalment, però condiciona una mica. I si no, a mi m'agradaria sentir el Conseller de Governació parlant d'aquest assumpte o els alcaldes que hi ha en aquest Parlament. Però, en tot cas, en tot cas jo crec que no hi ha de cap mena menyspreu cap als alcaldes en aquesta afirmació.

En relació amb aquest sentit, senyor Alavedra, vostè ha dit que potser serà difícil trobar un consens sobre aquest assumpte de les competències de l'Administració local en relació amb la seguretat pública, d'acord amb les meves anteriors paraules. Home, jo crec que no! D'entrada, per dues coses : una, perquè el tema d'ordre públic, sobre el qual nosaltres no ens tanquem, jo no he dit més que una reflexió en veu alta, que crec sincerament que molts, moltes; molts dels Diputats que hi ha aquí, en aquests moments, comparteixen, i segurament vostè també.

Però, en tot cas —insisteixo—, el tema de l'ordre públic és una part —i no la més important, ni de bon tros—, de les competències relacionades amb la seguretat pública. En un petit o mitjà municipi, els problemes d'ordre públic al llarg de l'any són absolutament insignificants, i, contràriament, els problemes de la criminalitat, de la seguretat ciutadana, de les drogues, sí que són evidentment importants, i, per tant, si hi hagués aquesta discrepància, que no és una discrepància

formal i tancada en aquests moments, si no discrepància en l'examen d'un dels punts i no el més important dels que conformen tota la problemàtica de la seguretat pública al nivell local.

I ja que ha fet aquesta al·lusió, m'atreveixo jo a tornar-li una altra al·lusió, és que no té autoritat moral per dir-me a mi això, quan vostè, en el precedent més important que hi ha de creació d'una Comissió Local de Seguretat Ciutadana, a Barcelona —la Comissió Socias, la Comissió de Seguretat Urbana— Convergència i Unió és fora d'aquesta Comissió. Per tant, sincerament, no porti vostè aquesta al·lusió, perquè de veritat hi ha un precedent, un precedent tan greu com aquest en el qual la primera força política a Catalunya no col·labora amb una altra força política com són els socialistes, en aquesta Comissió Local de Seguretat Ciutadana, i nosaltres sí que hi estem col·laborant. Per tant, aquesta al·lusió crec que estava fora de qüestió.

Un altre tema, el tema del camí difícil, jo he dit que era una coincidència, en tot cas, jo no crec, senyor Alavedra, que vostè em pugui a mi tirar a la cara una coincidència que jo li reconec. Efectivament, serà un camí difícil, un camí complicat.

En relació amb la Junta de Seguretat : vostè ja sap que fa molts anys un polític espanyol molt important va dir : «Escolti, faci vostè la llei, em deixa fer a mi el Reglament», aleshores, la Llei aquí és molt simple, perquè l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia diu : «És que la Junta de Seguretat...» va pel que vostè ha dit, i després ve el Reglament. I en el Reglament, realment, si hi ha una voluntat política es poden trobar fórmules que permetin la presència dels alcaldes en la Junta de Seguretat. Això és el que he dit jo, el que passa és que no hi ha la voluntat política i vostè ho ha dit. Per què? Ah, no, perquè la coordinació de les policies locals és competència exclusiva de la Generalitat. Ah, aleshores d'acord. Si no hi ha la voluntat política, vostè, amb el Reglament no podrà matisar el contingut de la Llei. Però no perquè no ho permeti la Llei, sinó perquè no hi ha la voluntat política d'acord amb el que vostè ha dit.

I ja per acabar, jo no li he donat cap consell, en tot cas, en aquest cas sí que acabo amb un acudit : «consells» —com deia un senyor— «els que vulgui, mentre siguin d'administració, no pas dels altres.» Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara d'intervenir a l'Illustre representant del Partit Socialista, Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats; atès el to amable i festiu del Conseller, m'ofereix, diguem-ne, l'oportunitat d'entrar en aquest terreny que sempre és molt més còmode des del punt de vista polític.

En primer lloc un aclariment al senyor Ribó, és a dir, el problema no és de director d'orquestra, perquè si pensem que el director d'orquestra és allà, malament, no sonarà mai la simfonia; el tema és fer la simfonia més adequada a Catalunya a base del vent, la corda i la percussió. Aquest és el tema. (*Rialles*). I si no entenem que aquest és l'element central de la política catalana és que no entenem res, eh? És a dir, si fem allò tan típic, allò tan típic de dir, a veure, qui ho és més? Allò que fan els nens, qui ho és més d'una cosa determinada —i això té connotacions físiques, eròtiques, les que es vulgui— (*riallles*) aleshores això no constitueix mai un senyal d'identitat de la política catalana, mai no la constitueix, el que es tracta —i vull aquí corregir el senyor Macià Alavedra—, que el meu pensament polític sempre ha estat, quan va ser amb el tema de la Llei de

Règim Local, definim uns mínims, uns màxims, sabem el que tenim damunt la taula, el que volem negociar, veiem les dificultats del camí i fem-ho de la millor manera possible. Quan jo he dit el mecano és a dir, no ensenyem tota la joguina, no ensenyem tota la joguina, sapiguem on volem anar i anem venent els diferents obstacles per arribar a un model que, amb dificultats, haurem d'anar corregint. I em sembla que això és elemental. Això és escrit per Maquiavel, per qualsevol tractadista polític, és una cosa absolutament elemental, i això s'inscriu —em sembla a mi— en un principi polític que, torno una mica al tema de desvalguts, despallats que ningú no n'ha parlat, sobretot un Conseller ben menjat, ben vestit i ben peixat (*rialles*), evidentment ningú no es pot atrevir a parlar de desvalgut perquè quedariem en una inferioritat tan manifesta que ningú vol, evidentment, arribar a aquest extrem. És a dir, jo estic disposat a suportar les meves deficiències d'alçada amb dignitat (*rialles*), però no disposat a suportar-ne cap més. (*Rialles*.) Aleshores, és clar, aquest no és el tema, el tema és que jo demanaria que vostès fessin allò que es diu un salt al buit, anessin a un altre Parlament, és a dir que mentalment vostès diguessin: «anem a un altre Parlament, a veure què passa», eh? O: «anem al Congrés de Diputats, que el tenim a prop». Vostès s'imaginin que hi ha una proposició no de llei del Grup Mixt i una altra proposició no de llei d'un altre Grup de la Cambra i llavors surt el Vice-president del Govern, miri'n que el cito bé el senyor Macià Alavedra, el senyor Cullell no riu tant (*rialles*), és a dir, imaginin-se que surt el Vice-president del Govern i, aleshores, aquest Vice-president diu: «Hoy les voy a contar todo sobre este tema» Caram! Ara imaginin-se vostès aquesta coreografia. Evidentment, la Cambra, amb un cert sentit democràtic, es revolta, és a dir, jo, escolti, com a mínim com un Consell d'Administració, quaranta-vuit hores abans del paper, això em sembla legítim elemental. Però a aquestes coses, que ja hi estem acostumats... nosaltres estem acostumats, per exemple, que aquesta Proposició no de Llei, que ve de dos Grups parlamentaris, ha entrat, perquè d'una manera o d'una altra ha estat, diguem-ne, la palanca, la palanca del trapezista, ha estat la palanca del trapezista, això em sembla, diguem-ne molt legítim, el que no sembla gens legítim, que una Proposició no de Llei, presentada per tres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra amb el tema de la Llei de l'avortament s'envii i es trameti a Comissió. És a dir, es gradua tot, l'anècdota, el petit, el gros, però digui'm vostè, si hi ha algun Parlament que un tema d'aquesta importància entra en debat per la via d'una Proposició no de Llei, i aquí no vull ser pejoratiu per als Grups que l'han presentada, quan he dit Grup Mixt, gens ni mica, és a dir, feia una mica l'equivalència amb el nombre de Diputats, és a dir, no vull ser gens pejoratiu amb els Grups, perquè només ens faltaria aquesta, és a dir, de cap manera (*rialles*), de cap manera, això.

Per tant, la nostra preocupació —i ho torno a contar amb una mica de seriositat—, miri, escolti, senyors del Govern —i m'agradaria que hi fos el President de la Generalitat— hi ha consens o no hi ha consens? Hi ha voluntat de consens o no hi ha voluntat de consens? Parlem de política catalana seriosament o no parlem de política catalana seriosament? Estem disposats a fer que les coses tirin endavant amb una direcció determinada? Veuen vostès que nosaltres, evidentment, si vostès consideren que som els apèndixs del PSOE, els lacais del Barri-

onuevo, que som els emparentats amb no sé qui... És a dir, això, això em sembla que és una mala via, per una raó molt senzilla, perquè aquest Grup parlamentari —i aquí lligo amb el que ha dit en Macià Alavedra— no parla mai aquest portaveu de Minoria Catalana, sobretot quan sap parlar bé: Minoria Catalana, barretisme, o la nova nebulosa espanyola que apareix a l'horitzó des de fa uns dies, no, com que no sap de què parlar, ja no en parla...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat de sobres.

El Sr. ARMET: Aleshores, diguem-ne per acabar, jo aquest tema crec que és molt important. Jo de la mateixa manera que els vaig dir als senyors de Convergència, que iniciïn una aventura «x», és igual, la respecto, totes les aventures democràtiques són bones. Que aquí, siguem prou intelligents en aquesta Cambra, per entendre que jo tinc una mica d'experiència política, tots en tenim una mica, d'experiència política. Jo he constatat que les coses que han sortit bé són aquelles que s'han fet d'una manera determinada, que és de la manera que cal fer les coses perquè surtin bé, un cop definits uns objectius, amb la discreció, delicadesa i fermesa necessària com he acabat abans el meu discurs, i d'això n'estic del tot convençut i, per tant, torno a dir el que he dit alguna vegada en aquesta Cambra, moltes vegades es confon «gesticulació catalanista» amb «política catalana», que són dos nivells absolutament diferents. Si això no ho ajustem bé, i de vegades és bo desautoritzar el contrari, o dir que una part de la Cambra és traïdora, com s'ha dit en un moment determinat en l'opinió, diguem-ne pública, s'està fent una política anticatalana, perquè només es vol representar des d'un sector una idea que igualment pot ser que tingui dificultats de tirar endavant. Consens tot, però amb seriositat. Demano per tant, solemnement en aquest Parlament, que el President de la Generalitat, amb els seus compromisos fets en aquest Parlament, els fets en aquest Parlament, els compleixi.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Finalment correspon al representant... renuncia a intervenir, el representant de Convergència i Unió. Bé, hem deixat ja conclòs aquest *intermezzo* provocat per la intervenció de l'Honorable Conseller i ara reprenem la seqüència normal de la discussió de la Proposició no de Llei, de les dues Proposicions no de Llei. En aquest sentit, ara, tindran intervenció de deu minuts cada un els representants dels Grups que han presentat esmenes, i després el que no ha presentat esmenes. Correspon de començar al representant de Convergència i Unió, que té dues esmenes, però que jo li agrairia que no traspassés els deu minuts que té assignats.

El Sr. TICÓ: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats: parlant de registres civils i de paternitat, nosaltres no en volem parlar més de paternitat ja, perquè, tal com deien els clàssics: *mater certa est*, nosaltres, *pater incertus*. (*Rialles*) Un dels avantatges de la democràcia, de ser un Estat democràtic és que es disposa d'uns mitjans de comunicació... (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT: Perdó, prego silenci. Endavant, endavant.

El Sr. TICÓ: Gràcies, senyor President. Deia que un dels avantatges de la democràcia és que disposem d'uns mitjans de

comunicació que, en certa manera, juguen un paper de seguiment dels poders públics informant els ciutadans, i gràcies a les imatges que ens oferí la Televisió de Catalunya, i la informació de premsa i ràdio, tots varem poder seguir els fets que ens ocupen. Queda clar que, especialment, sense la presència d'Euskal Telebista i TV3, els fets de la Rambla haurien estat poc coneguts, i, per tant, la possibilitat de resposta popular hauria pogut quedar, ben segur, minimitzada.

És en aquesta línia, com bé ha dit un conegut escriptor d'aquest país, que : «des del 23 de febrer fins ara, no havíem vist un altre vídeo que exigís una reprovació tan unànime», i afegia : «que la militància política democràtica no es justifica si només és sensible a les eleccions, i no ho és, en canvi, als sentiments quotidians dels ciutadans.»

Però nosaltres ens hem de preguntar, és que els sentiments quotidians dels ciutadans són diferents dels sentiments quotidians dels polítics que estem en aquest Parlament? És que no repugna els nostres sentiments i sobretot la nostra intel·ligència, l'actuació brutal de la policia el dia de Sant Jordi? És que, com a ciutadans lliures que som i que ens podem sentir agredits, ens negarem a veure la realitat, i ens negarem a demanar responsabilitats als causants d'aquests fets, arribi fins on arribi aquesta responsabilitat, ja sigui a un oficial de la policia, ja sigui al Governador Civil o allà on sigui. Què farem per evitar que aquests fets es tornin a produir? Senyores i senyors Diputats no és hora d'aturar-nos, però, en anècdotes, per greus i importants que siguin aquestes, el que hem de fer és anar al fons de la qüestió, perquè aquest, a més a més, no és un fet aïllat.

D'una banda, cal exigir les responsabilitats pels fets que hem esmentat i ens hem de preguntar per què una companyia antiavalots carrega indiscriminadament contra un grup de dones que es manifesten pacíficament, contra passejants i badocs, contra compradors i venedors de llibres, potser, potser eren els llibres els que molestaven, com a la famosa novella d'en Ray Bradbury, *Fahrenheit 451*. A qui se li acut d'enviar un dia de Sant Jordi, en unes Rambles plenes de ciutadans i en un ambient de convivència absoluta, un destacament antiavalots, importats, sembla, d'Euskadi? Una de dues, o hi ha una voluntat de provocar els ciutadans que pacíficament són al carrer, amb la qual cosa el responsable hauria de dimitir per alterar la pau ciutadana, o bé hi ha un grau d'ignorància absoluta del que significa enviar una companyia d'aquest tipus a la Rambla, un pacífic dia de Sant Jordi, amb la qual cosa el responsable hauria de dimitir també, per incompetent.

L'Estat i la policia, no només han de respectar els drets humans, sinó ser-ne els guardians i protectors, i en aquest cas va ser exactament a l'inrevés. Com deia, cal anar al fons de la qüestió, responsabilitats d'una banda, ja n'hem parlat abans, i evitar que aquests fets es puguin repetir, de l'altra. També abans el Conseller Alavedra ha fet esment de com evitar-ho això, d'ara endavant.

Des del nostre Grup parlamentari, hem vist amb molt interès, com el Grup de l'Esquerra Republicana i el Partit Socialista Unificat presentaven dues Proposicions no de Llei en aquest sentit. Nosaltres hem presentat, tant en una proposició com en l'altra, una sèrie d'esmenes, dues esmenes concretament, que ara passaré a comentar-los. Quant a la Proposició no de Llei sobre l'actuació de la policia el dia de Sant Jordi del Grup parla-

mentari del PSUC, hem presentat esmena als punts primer i tercer. Quant al punt primer proposem : censura de l'actuació dels comandaments de la Policia Nacional a la Rambla de Barcelona, el vespre del dia 23 d'abril de 1985.

És inacceptable que s'utilitzin mètodes agressius, que no s'adiuen gens amb el manteniment de l'ordre públic. Creiem que sempre hi ha una sortida fàcil, que és censurar l'actuació d'un funcionari que rep ordres. El que cal és censurar l'actuació dels comandaments. I, en últim terme, ens preguntem : què hi feia una companyia antiavalots en un lloc com aquell?

En el punt segon, idèntic al text de la Proposició no de Llei, estem absolutament d'acord amb el text original.

Quant al punt tercer, proposem el següent text : «Palesa una vegada més la urgent necessitat que a Catalunya hi hagi una sola política de seguretat, amb una real coordinació de totes les autoritats implicades : Govern de la Generalitat, Administració central i ajuntaments, a través de la Junta de Seguretat o de la creació d'un nou organisme, amb presència de les tres Administracions, que defineixi, a més, tècnicament el nou sistema de seguretat pública a Catalunya. La Generalitat hauria d'assumir progressivament la principal responsabilitat a l'ordre públic.» En efecte, ens sembla important, en la línia del que ha esmentat l'Honorable Conseller, que es faci constar quines són aquestes autoritats —Generalitat, ajuntaments i Govern central—, i, de l'altra banda, afegir la creació d'un nou organisme amb la presència de les tres Administracions esmentades. En cas contrari, hauríem de reformar l'Estatut que, en el seu article 13, punt número 6, en parlar de la Junta de Seguretat, indica que està formada per representants de Generalitat i Govern central, i no fa cap esment als ajuntaments, com també hem parlat amb anterioritat. Això pel que fa a la Proposició no de Llei del Grup del PSUC.

Quant a la Proposició no de Llei de l'Esquerra Republicana sobre la policia autonòmica de Catalunya, hem de dir que estem d'acord en la filosofia, però creiem que cal anar més lluny en alguns aspectes. Per això proposem la següent esmena als tres punts. Al punt primer proposem el següent text : «Promoure el ràpid desenvolupament dels efectius de la policia autonòmica per portar a terme les previsions estatutàries.» Volem anar cap al sostre màxim de l'Estatut, insistint que el nostre model significa no només reforçar la policia autonòmica, sinó també les locals.

Punt segon : «Instar l'Administració central perquè en el seu pressupost de l'any 1986 hi figurin els recursos econòmics necessaris per al desplegament de la policia autonòmica de Catalunya.»

La proposta de l'Esquerra Republicana no diu d'on cal treure aquests recursos econòmics. Ho hem de treure, potser, de l'ensenyament? Nosaltres creiem, evidentment, que no, sinó que això ha de venir dels traspassos de l'Estat. Volem un contracte similar al de l'Ertzaintza basca. Cal anar a la redistribució dels recursos financers.

Quant al tercer punt, que la Generalitat assumeixi les funcions del manteniment de la seguretat a Catalunya. No és la policia autonòmica, com en el text de l'Esquerra Republicana, qui les ha d'assumir, sinó que la policia autonòmica les ha d'executar. Qui assumeix les funcions és la institució, és la Generalitat.

Aristòtil escrivia que són ciutadans armats els qui formen la guàrdia dels sobirans, la guàrdia dels reis, mentre que la

guàrdia dels tirans està formada de mercenaris. Nosaltres volem una guàrdia formada per ciutadans que protegeixin els drets humans, no per defensar-nos d'uns ciutadans que, com el dia de Sant Jordi, tenien potser només l'únic vici de passejar o d'anar a comprar uns llibres, molts dels quals —ara potser ho comencem a entendre— devien estar escrits en català. (*Remor de veus i xiulets.*)

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció de l'Il·lustre representant del Partit Socialista de Catalunya.

El Sr. CASARES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la mateixa voluntat que tenia al començament d'aquesta sessió, quan encara no era previsible, almenys no era previsible del tot, que hi hagués hagut el parèntesi que s'ha produït, la continuo mantenint, evidentment, i aquesta voluntat era venir aquí a tractar de resoldre problemes. Resoldre'ls a partir del plantejament bàsic, essencial, que ens ha convocat, que són dues Proposicions no de Llei, una del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i l'altra d'Esquerra Republicana.

En estudiar aquestes dues Proposicions no de Llei, a nosaltres ens semblava que totes dues obeïen a un mateix esquema, un esquema conceptual, si bé és veritat que ens semblava que el plantejament del Partit Socialista Unificat de Catalunya era més sistemàtic, simplement més sistemàtic. I que aquest esquema, com quasi tothom haurà pogut veure —em penso que en això no hi haurà discrepàncies— cavalca sobre tres punts fonamentals. Punt primer : el dia de Sant Jordi es van produir uns fets, que apareixen com a greus i com a reproables, que afecten l'ordre públic i el dret dels ciutadans. Aquest és el primer punt.

El segon punt : cal obtenir una informació sobre aquests fets, i cal demanar unes responsabilitats.

Tercer punt —és un salt qualitatiu— : a partir dels dos fets anteriors, es posen de manifest unes deficiències, unes deficiències polítiques, unes necessitats que no s'han satisfet en l'àmbit de l'autonomia de Catalunya, el binomi seguretat pública/polícia.

Aquest és l'esquema que nosaltres vèiem. En funció d'aquest esquema, i tenint en compte que les dues Proposicions no de Llei, lògicament, estan acumulades i han de tenir un tractament conceptual global, nosaltres vàrem preocupar-nos per fer-hi unes aportacions, pensant que poguessin ser una contribució a un acord al més ampli possible, subratllant «possible». I, com que partíem de la idea, equivocada o no, que l'esquema de la Proposició no de Llei del PSUC era més sistemàtic, sobre ella hem fet les nostres aportacions i les nostres esmenes. Primer punt : els fets i un judici sobre els fets. Bé, aquí no és cap novetat, és simplement una emfasització solemne del que els socialistes ja hem dit, nosaltres ens sumem sense palliatius a la censura que es proclama en la Proposició no de Llei. Per tant, amb tota claredat, amb tota sinceritat, i amb tota rotunditat, nosaltres expressem la nostra desaprovació a l'actuació de la policia nacional a les Rambles de Barcelona el vespre del dia de Sant Jordi. Vol dir, doncs, això, senyores i senyors Diputats, que sense cap condicionant, és a dir, passi el que passi amb les altres esmenes que nosaltres hem presentat, vull dir, siguin o no siguin assumides, nosaltres votarem que sí al primer paràgraf del primer punt de la Proposició no de Llei,

que diu que «el Parlament censura l'actuació dels efectius de la policia nacional a la Rambla de Barcelona el vespre del dia 23 d'abril de 1985.»

En què consisteix, doncs, la nostra esmena en aquest punt? Nosaltres demanem la supressió del que ve a continuació. El que ve a continuació, que tots vostès han pogut llegir, representa o bé una explicitació d'uns termes generals sobre política d'ordre públic, o simplement, i és possible que és això el que vulgui dir, però no ho diu amb prou claredat, una explicació del perquè es fa la censura.

Nosaltres hem demanat la supressió d'aquest segon paràgraf pensant que, possiblement, podríem estar d'acord, si fos aquest últim sentit el que tingués, simplement, però ens ha semblat —i potser ens equivoquem— que té una redacció desafortunada, com a mínim desafortunada. Per què dic això? Perquè si no fos simplement una explicació del fet puntual que abans es censura, això ens portaria, senyores i senyors Diputats a obrir un debat que no és el moment de formular-lo aquí, encara que avui hem aprofitat l'ocasió per fer debats que a mi em sembla que no eren escaients. Quin és aquest debat? Són els límits al dret de manifestació. O, si volen vostès, els límits de tots els drets fonamentals, i, congruentment, també, de les condicions o dels mètodes que l'aparell de l'Estat pot i ha d'utilitzar per a la defensa de l'estat de dret. I ara, nosaltres no voldríem encetar aquí una reflexió sobre qüestions de teoria política o constitucional. I tampoc no voldríem parlar de causes o fets desencadenants, tampoc voldríem de cap manera embrancar-nos en un camí relativitzador. Una relativització d'aquesta conducta que estem censurant. Segurament podríem fer-ho, podríem fer-ho i ens podríem recolzar, segurament, en expressions que el mateix senyor Conseller de Governació, quan en altres ocasions han vingut en aquesta Cambra fets semblants, va ser a la Comissió de Drets Humans el 2 d'abril de 1982. En aquella ocasió es debaten en aquesta Comissió uns fets d'uns enfrontaments dels mossos d'esquadra amb un grup de feministes a la plaça de Sant Jaume. En aquell moment, el senyor Conseller de Governació —em diu el senyor Conseller de Governació que era el seu antecessor, probablement té raó— li deia a un company de Grup : «De tota manera li haig de dir, senyor Jou, que les policies de tot el món i de tots els països democràtics peguen. Aquest és un fet al qual ens haurem de començar a acostumar. La policia a França, la policia a Anglaterra, la policia a Alemanya, la policia de tots els països del món occidental i del món oriental pega» —ell deia després— «jo voldria evitar que la nostra policia hagués de pegar.» Però, en tot cas, convé que hi hagi un doble comportament, és a dir, que hi hagi un comportament adequat de la gent que s'enfronti, si s'hi vol enfrontar, a la policia, i el comportament adequat de la mateixa policia. Jo no voldria que d'aquí pogués sortir cap formulació que tingués un contingut tan escèptic, tan fatalista com aquest. Tot al contrari. O, en tot cas, el que m'agradaria és que les paraules s'haguessin mesurat molt adequadament. En tot cas, m'hauria agradat que tothom estigués d'acord a dir que el dret de manifestació ha d'ésser garantit sempre, sempre que s'exerceixi legalment, d'acord amb allò o previst a la Constitució, i que, en cas contrari —fixin-se bé en les paraules que, personalment, m'hauria agradat que tothom subscriuís— «contreuen greu responsabilitat tant els promotors d'una manifestació illegal com aquells que s'exce-

deixen en la seva repressió, sense obeir les regles de la prudència i de la proporció». Però no és el cas de proposar avui cap reflexió sobre aquest punt. En tot cas, no voldríem que això s'interpretés com un subterfugi. He començat dient que nosaltres preferim avui, clar i net, pronunciar-nos, sense contemplacions, sobre la conducta d'aquells que, per ser qui són, és a dir, agents de l'autoritat, estan obligats més que ningú a ser escrupolosos, prudents i exemplars. Avui és això el que cal dir, en desgreuge de tots aquells que van ser víctimes innocents d'una violència injustificable.

Segon punt, i segona esmena. Aquí, en el segon punt, és on nosaltres hem vist la necessitat de, tot i mantenir l'essencial, canviar aspectes possiblement secundaris. És a dir, estem d'acord que cal obtenir informació i que cal demanar responsabilitats. Discrepem en la forma de fer-ho. I aquí hi ha un suggeriment, perquè a nosaltres ens sembla que el camí de la Junta de Seguretat no és l'adequat. No és l'adequat perquè, efectivament, les seves competències —s'ha repetit aquí moltes vegades— es contrauen exclusivament en la coordinació d'actuacions d'una policia i l'altra, i en una sèrie de facultats relatives a la policia autonòmica. Per tant, això seria millor no fer-ho, no fer-ho, sobretot tenint en compte que hi ha algú que en dubta. Una vegada més m'haig de referir a un Conseller de Governació del mateix Govern de Convergència i Unió, no a l'actual —però en el *Diari de Sessions*, amb motiu d'un altre fet desagradable i desgraciat també, l'actuació de la policia contra una manifestació de Comissions Obreres—, el Conseller de Governació ens deia: «encara que aquest no és un tema propi de la Junta de Seguretat» —deia—, «l'ocasió de la reunió em permetrà, de tota manera, posar el tema damunt la taula». Jo penso que, probablement, potser això podria donar peu als torns d'aquesta Proposició d'integrar de tal manera les dues propostes que quedés clar que l'actuació davant de la Junta de Seguretat es podia fer en aquests termes, que a mi em semblen acceptables. En canvi, nosaltres fem una proposta que ens sembla que té la importància de deixar situat el problema allà on ha de ser. És a dir...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CASARES : Gràcies, senyor President, procuraré sintetitzar al màxim possible. I, en definitiva, que d'aquesta esmena, nosaltres proposem que sigui el Parlament qui es dirigeixi al Delegat del Govern, al Delegat del Govern en funció de la Llei que autoritza aquesta remissió. Per tant, d'aquesta manera, al Delegat del Govern se li demanaria que, efectivament, facilités, a través del Consell Executiu, a aquest Parlament tota la informació necessària sobre els fets ocorreguts i les sancions imposades.

I, finalment, tercer punt. El tercer punt, i ara no el tornaré a llegir, tots vostès el saben, nosaltres l'hem col·locat aquí, senyor Conseller, senyors proposants de les mocions, per aconseguir allò que ja no ha estat possible aconseguir com a conseqüència del debat inicial —iniciat en aquesta sessió, vull dir. És a dir, mirar de buscar, per iniciar aquest diàleg sobre el que ha de ser, en definitiva, el model policíac, que ens ha de permetre superar els problemes que avui ens convoquen aquí, sobre la base d'unes propostes mínimes, no unes propostes màximes.

Aquestes propostes mínimes estan basades i estan descrites en la nostra esmena en els següents punts. Primer de tot, con-

statar que fan falta unes lleis orgàniques. Sense aquestes lleis orgàniques —que són previstes en la Constitució— res no podrem edificar sòlidament. Aquesta constatació implica, efectivament, el reconeixement d'una mancança del Govern actual, del Govern de l'Estat actual, i nosaltres des del Parlament de Catalunya li ho reclamem, això. I, a continuació, l'obertura d'un ampli diàleg, un diàleg institucional que ens permeti arribar a la definició d'un model —i nosaltres aquí situàvem simplement uns elements mínims, que eren la corresponsabilització de les tres Administracions—; això sí que ens sembla que és compartit per tothom. És a dir, l'anunci del que en podríem dir un model de policies de caràcter, o de caire federal: això, en principi, ens convoca a tots a una possible unanimitat. Aquests serien els elements.

Avantatge d'això enfront del camí seguit pel senyor Conseller avui, aquí, en aquest Parlament: que, efectivament, aquest diàleg pot començar sense una predeterminació, sense arribar a elaborar precisament aquells elements que han de ser el resultat d'aquesta convocatòria. Si això s'acceptés, si això s'integrés, a nosaltres ens sembla que hi hauria molts elements d'aquesta Proposició no de Llei del PSUC, en la mesura que nosaltres l'hem interpretat, que permetrien un ampli consens. El que nosaltres hem de dir, evidentment, és que, no per menyspreu de les propostes que s'anuncien en la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana, sinó perquè veiem que, en tot cas, són llampecs que il·luminen part dels problemes existents, perquè no poden ser abordats fins que no s'hagi treballat en profunditat, per això nosaltres hem estat partidaris de no integrar solucions futures que puguin hipotecar aquest possible consens.

Amb aquest ànim, amb aquesta disposició, nosaltres creiem que avui, a través d'aquestes resolucions, podrem arribar a construir o a començar a construir a Catalunya aquest àmbit de tranquil·litat, de corresponsabilització, de serenitat per abordar els problemes de la policia i de la seguretat ciutadana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara d'intervenir a l'Il·lustre representant del Grup Popular. L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies. Senyor President, senyores i senyors Diputats, després de la interrupció anterior motivada per la intervenció de l'Honorable senyor Conseller de Governació, tornem al debat originari que ens ha convocat avui, en aquests moments, que són dues Proposicions no de Llei presentades pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana.

Jo, en la meua intervenció, em referiré bàsicament a la primera d'aquestes Proposicions no de Llei per, finalment, fer una petita referència al contingut i a la defensa que de la seva Proposició no de Llei ha fet el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En relació amb aquesta primera, vull anunciar —per anar directament a la matèria que ens convoca en aquests moments— que sobre el primer punt de la Proposició no de Llei del PSUC nosaltres estem bàsicament d'acord en el seu contingut. No obstant això, hem presentat una esmena de supressió del segon paràgraf; crec que hi ha una àmplia coincidència entre els diversos Grups d'aquesta Cambra a considerar que, efectivament, no pot pronunciar-se, el Parlament de Catalunya, en

els termes de dir que és inacceptable que en una democràcia s'intenti impedir l'exercici del dret de manifestació, perquè d'entrada hem de dir que la Constitució espanyola, crec que tots acceptem que és una Constitució absolutament democràtica, i en el seu article 21.2 regula, impedit-lo en segons quins supòsits, el dret de manifestació, precisament quan hi ha motius fonamentats adequadament de perill de les persones i dels béns. Per tant, jo crec que amb aquest succint comentari respecte al que conté la nostra Constitució, que és clarament democràtica, crec que es desmenteix per si sola aquesta afirmació, que sigui inacceptable prohibir el dret de manifestació en una democràcia.

Quant al primer paràgraf, nosaltres hem matisat en una esmena de modificació el seu contingut. En la Proposició no de Llei del PSUC es diu que es censura l'actuació dels efectius de la Policia Nacional a la Rambla de Barcelona, el vespre del dia de Sant Jordi, 23 d'abril de 1985. Nosaltres estem d'acord que l'actuació de la Policia Nacional és clarament censurable. Això ho diem d'entrada perquè quedí clar, i no hi hagi dubtes respecte a això. El que passa és que també estem d'acord amb el que ha dit anteriorment el senyor Conseller de Governació, quan ha manifestat que, des del seu punt de vista, l'error polític més greu era el d'enviar una Companyia de la Reserva General de la Policia Nacional a la Rambla de Barcelona el vespre del dia 23 d'abril. En això estem absolutament d'acord. I com que nosaltres considerem —perquè ho sabem, a més, i segurament vostès també— que no és un Cap de la Policia Nacional el responsable d'enviar una Companyia de la Reserva General a la Rambla de Barcelona el dia de Sant Jordi, és per això que creiem que no pot quedar aquesta resolució parlamentària en el nivell de només censurar l'actuació del que són executors d'unes ordres i d'unes instruccions determinades. Que no són els comandaments de la Policia Nacional, ni uns policies nacionals, els màxims responsables. I com que per a nosaltres hi ha aquesta diferència qualitativa de responsabilitat, no hem trobat una paraula més adient... I lamentem l'actuació de la Policia Nacional i censurem els responsables polítics d'aquesta actuació, perquè ells són, en definitiva, els màxims responsables: la Policia Nacional estava allà per ordres polítiques rebudes, incorrectes, però la responsabilitat ha d'arribar a aquestes autoritats, no pas als que són executors d'unes ordres determinades. I, evidentment, quan es diu que la companyia, a més, tenia ordres de no actuar, aleshores la perplexitat ja és enorme, perquè enviar el dia de Sant Jordi a la Rambla de Barcelona, hi insisteixo, una companyia que està especialitzada en dissoldre violentament manifestacions, amb ordres de no actuar, és evident que políticament és un error gravíssim; i com que els errors polítics els produeixen els polítics i no pas els policies, que són funcionaris, és per això que nosaltres hem esmenat aquest primer punt, en el sentit de lamentar l'actuació de la Policia Nacional, que implica clarament la censura per l'actuació concreta, i censurar, sobretot, els responsables polítics d'aquesta actuació.

I jo demano, d'acord amb el que ha dit el senyor Conseller de Governació, que Convergència i Unió estigui d'acord amb nosaltres, i demano al Grup parlamentari del PSUC que accepti aquesta esmena, perquè jo crec que, sobretot en l'explicació, hi ha hagut una àmplia coincidència.

En relació amb el segon punt de la Proposició no de Llei,

nosaltres l'hem matisat també amb una esmena de modificació, perquè creiem que, efectivament, no és a través de la Junta de Seguretat com el Conseller pot exigir aquesta investigació. I, a més, que tampoc considerem que el Conseller de Governació tingui autoritat per exigir; perquè, és clar, es pot donar el cas contrari un dia, que hi hagi una actuació incorrecta d'un mosso d'esquadra, un policia autonòmic, i vingui aquí el Delegat del Govern a exigir, a través de la Junta de Seguretat al Conseller de Governació, l'obertura d'una informació determinada.

Jo crec que no hem de posar el Conseller de Governació de la Generalitat en una posició delicada, perquè no pot complir en definitiva, perquè crec que no pot complir, en definitiva, aquesta resolució parlamentària.

I, aleshores, jo crec que per facilitar —amb tota sinceritat— la tasca al Conseller de Governació, s'ha de matisar aquesta Proposició no de Llei dient que a través del canal adient —que possiblement serà a través del Delegat del Govern o el que sigui—, però a través del camí adequat, del que consideri més adequat el mateix Conseller de Governació, demani l'obertura d'una informació, i que en el context d'aquesta informació es demanin les responsabilitats a totes les persones responsables d'aquestes fets.

I, hi insisteixo, des del nostre punt de vista, a totes les persones. Evidentment, hi ha policies responsables, clarament; sembla ser que hi ha expedients i sancions sobre algun d'aquests policies, i després de veure, evidentment, el vídeo a la televisió no hi ha cap dubte respecte a això. Però jo crec que, efectivament, això va ser una reacció clarament irregular i desproporcionada, però una reacció a una acció que, segurament, en alguns casos la investigació demostraria que també va ser incorrecta; i, per tant, també nosaltres demanem l'exigència de responsabilitat a aquestes persones, responsables també d'algun manera d'aquests fets.

Estem d'acord també que el Conseller informi la Comissió de Justícia i Governació en el termini d'un mes, d'aquestes gestions.

El tercer punt. Bàsicament estem d'acord fins al primer punt i seguit: la necessitat que a Catalunya hi hagi una sola política de seguretat; sobre això ja hem parlat molt avui. En tot cas, una cosa que per a mi és curiosa. En l'esmena de Convergència i Unió es diu: «a través de la Junta de Seguretat, o una nova comissió que es creï perquè es puguin coordinar les Administracions locals amb les de l'Estat i la Generalitat»; però, alerta: d'acord amb la redacció de l'esmena de Convergència i Unió, es deixa oberta la porta a la possibilitat que a través de la Junta de Seguretat —perquè és alternativa, és disjuntiva, no és copulativa aquesta conjunció—, oberta la possibilitat que sigui a través de la Junta de Seguretat on es trobi el lloc de discussió, a través de la qual —d'aquesta discussió— es pugui arribar a tenir a Catalunya una única política de seguretat.

I, l'últim paràgraf, nosaltres l'hem suprimit en la nostra esmena, no perquè el Grup parlamentari no hi estigui d'acord, sinó perquè creiem que, efectivament, s'ha de matisar aquesta assumpció progressiva de responsabilitat en matèria d'ordre públic, per part de la Generalitat, i la nostra esmena, que és d'addició, diu que «el Parlament de Catalunya insti el Govern de l'Estat a aprovar les lleis de desenvolupament de la Constitució necessàries per definir un model policíac de l'Estat, en el

context del qual la Generalitat pugui assumir, progressivament, les competències d'ordre públic que té reconegudes d'acord amb l'Estatut d'Autonomia en el seu article 13». I crec que aquesta esmena —que estava presentada ahir en el Parlament, senyor Conseller—, després del debat d'avui crec que illumina bastant que nosaltres ja veníem aquí amb una alternativa pròpia; el que passa és que aprofito l'avinentsa per dir-li que nosaltres, abans, el que hem fet és respondre el seu model, i si el seu model el contestem amb el nostre, això és un diàleg de sords, i no hi estem disposats; insisteixo en aquest fet. Aquesta esmena que avui, després del debat que hem tingut, crec que per a tota la Cambra té el contingut últim, i que es pot entendre perfectament, aquesta esmena estava presentada ahir.

I, per tant, bàsicament, amb aquestes esmenes, coincidim en l'essència, en l'esperit d'aquesta Proposició no de Llei del PSUC.

I sobre —ja per acabar— la Proposició no de Llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres no hem presentat esmenes; està clar, després del que he dit i del debat anterior, que anem més en la línia del que diu aquesta Proposició no de Llei comunista que no pas la d'Esquerra Republicana. No hem esmenat aquesta Proposició no de Llei per aquest fet, perquè seria desnaturalitzar-la absolutament, i això no tindria sentit, i ens abstindrem en aquesta.

En tot cas, sí que vull aprofitar, abans d'acabar, per dir que nosaltres no tenim especial vocació ni interès a defensar la Guàrdia Civil, gens ni mica. El que passa és que no entenem per què en una Proposició no de Llei com la que ha presentat Esquerra Republicana, que fa referència precisament a uns incidents, i, a més, produïts, no per la Guàrdia Civil, sinó per la Policia Nacional, es puja a la tribuna del Parlament per començar a treure aquí els incidents d'Almeria, del 23 de febrer, del cas del GRAPO Martín Luna, del Carnestoltes de Malasaña, del Barrio del Pilar —que, per cert, el cas Martín Luna no era la Guàrdia Civil, era el Cos Superior de Policia, el Carnestoltes de Malasaña era la Policia Nacional, el barri del Pilar era la Policia Nacional, no era tampoc la Guàrdia Civil, i tantes i tantes coses. Jo crec que, efectivament, potser a alguns Diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya els haurà de passar el mateix que als socialistes, que hauran d'arribar al Govern per assabentar-se realment del que és la Guàrdia Civil.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Correspon ara al representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya de fixar la seva posició i defensar la seva esmena. L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres fixarem la nostra posició sobre la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana, tenint en compte que nosaltres hem presentat una Proposició no de Llei, i aquí suposem que els Diputats de Convergència i Unió —i el senyor Ticó en particular— no em disputaran la paternitat d'aquesta Proposició no de Llei. I bromes de paternitat, que han estat facilitades pel mateix Diputat del seu Grup, que és qui ha organitzat la «claca» se'n poden fer, però sobre la maternitat no es poden fer tantes bromes. Perquè la maternitat del model del senyor Alavedra avui no la podem discutir, perquè és un *nasciturus*, és un que ha de néixer; per tant, de moment, la maternitat deixem-la de banda.

Nosaltres creiem que el tema que avui ens ocupa és molt important, tant important que la coincidència en el després, que dèiem des del principi del debat, serà importantíssim seguir-la, si es manté en el futur, a mesura que aquest *nasciturus* de debò neix, i neix tal com el senyor Alavedra avui ens l'ha descrit.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat esmenes a la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana, en la línia de contribuir, conscients de la importància d'aquest tema, a precisar tècnicament i políticament, la definició que avui el Parlament arribi a aprovar.

Tècnicament i políticament, em sembla que s'ha de dir en el primer punt de la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana que, de «cossos de l'Estat», n'hi ha tres, tres d'importants, quant que afecten la seguretat pública : el Cos Superior de Policia, la Policia Nacional —que és la que sembla que només es vol substituir— i la Guàrdia Civil, i, a més, hi ha tota la qüestió de la policia local, perquè nosaltres recordem, com ja hem dit al senyor Alavedra, que hauríem d'anar cap a una concepció de policia de Catalunya, entenent per tal totes aquelles forces que depenen de les Administracions de Catalunya : l'autònoma i l'Administració local. Per aquí va la nostra esmena número 1 al punt número 1 de la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana. Evidentment, en la línia, també, de substitució, i, evidentment, com es veu, posant la salvetat de l'article 13.4 de l'Estatut.

I, en segon lloc, nosaltres considerem que en el punt 3 de la Proposició no de Llei hi ha un petit error, perquè no es tracta que la Policia Autònoma assumeixi les funcions del manteniment de l'ordre públic, sinó que aquest és el problema de l'autoritat; un problema és el de les forces i l'altre el de l'autoritat, i les autoritats que han d'assumir l'ordre públic són les autoritats institucionals de Catalunya : la Generalitat i els alcaldes. Per això, nosaltres, aquí posem «les condicions institucionals perquè les Administracions autonòmica i local assumeixin aquestes funcions d'ordre públic»; no només la policia catalana —que és la part de força, i una part només, perquè també hi ha les policies locals—, sinó les autoritats, l'autònoma i la local.

És per això que nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes que, ho repetim, creiem que contribueixen a donar major serietat a la Proposició no de Llei, perquè aquí sembla que a tothom li toca jugar un paper : el senyor Armet ens ha dit que, a nosaltres, als del PSUC, ens ha atribuït el paper de la percussió —del timbal o la bateria—, i els socialistes, ha dit ell, el paper de tocar el violí, o sigui, el vent. No es tracta d'entrar a veure quin paper ens toca... La corda, perdó! No ens toca aquí entrar en quin paper hauríem de jugar, sinó un compromís, que és el que ha demanat el Conseller arran de les Proposicions, a un compromís de tots, que implica tant l'Administració central com l'Administració de la Generalitat; un compromís que nosaltres esperem que, en virtut de l'aprovació dels textos que ara coneixerem, podrà ser un solemne compromís de tots els Grups de la Cambra, aquí i en altres fronts on calgui lluitar, negociar i iniciar de manera legislativa totes aquelles mesures per donar-li, de debò, cos; un compromís perquè de debò no tornem a parlar del problema de la seguretat pública arran d'uns fets dissortats i en els termes en què avui n'hem hagut de parlar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara, correspon d'intervenir al Grup no esmenant, Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, els proposants d'una de les Proposicions no de Llei, naturalment, ara, el que ens correspon és parlar d'una proposició no de llei que no esmenem, que és la del PSUC, i no l'esmenem, perquè estem totalment d'acord amb aquesta Proposició no de Llei en els termes en què quedi redactada definitivament, si és que hi ha alguna modificació del text per aportació de les esmenes que han presentat els Grups. Hi estem totalment d'acord, i penso que no cal incidir en aquesta qüestió; l'única cosa que voldria puntualitzar és que, evidentment, la Proposició no de Llei del PSUC tracta un tema puntual, que són els fets que es van esdevenir el dia 23 d'abril, per la qual cosa era absolutament necessària que es fes una proposició de llei denunciant l'actitud de les forces i cossos de seguretat de l'Estat respecte d'aquell dia de Sant Jordi. I, en canvi, la nostra Proposició no de Llei és d'un àmbit més general i més aviat persegueix —suposo que igual que el PSUC, n'estic completament convençut— que aquests fets no es puguin tornar a reproduir, i que el que cal és cercar les fórmules, buscar què s'ha de fer, què cal fer respecte a això, perquè això no hagi de tornar a venir mai més a aquesta tribuna.

Aleshores, em sorprèn l'actitud, per exemple, del Grup Socialista, quan parla que no es preveu el fet que les lleis orgàniques tal i tal... Precisament, això és el que contempla la nostra Proposició no de Llei, en el sentit que es busquin els mecanismes legals, i no solament legals —perquè el senyor Conseller ha fet referència també als diners, quan entrava el senyor Culler, també, naturalment, els recursos econòmics amb què ha de fer cara el Govern de la Generalitat a aquesta altra qüestió. I el que m'ha acabat de sorprendre, és el senyor Fernández quan, a més a més de fer-nos l'honor de pensar que podem arribar a governar a Madrid —cosa que penso que és exagerada—, evidentment, en fi, ha fet uns judicis que entenc totalment desproporcionats i que no arribo a comprendre com es poden arribar a fer.

En primer lloc, ha desvirtuat les paraules —potser sense cap mala intenció, no la hi vull pas suposar—, però les paraules que jo he dit quan m'he referit al senyor Martín Luna, al tal, al tal, perquè, en realitat, potser vostè no m'ha entès bé, o potser jo no ho hauré explicat prou bé, però em penso que no hem comès cap error, i, en tot cas, si l'he comès, el rectificaria amb molt de gust.

Bé, jo voldria dir que també s'ha fet referència que si les Proposicions no de Llei del PSUC i d'Esquerra Republicana han significat la palanca del trapezista; en fi, jo, el que vull dir, és que nosaltres no som palanca de ningú, però, en tot cas, si es tractés de ser palanca d'alguna acció que hagués de portar que a Catalunya no es repetissin mai més els incidents que es van produir el dia 23, nosaltres, amb molt de gust, ho fariem. Però, és que no és això.

Aquí s'ha fet un debat molt interessant, jo crec, en el qual el senyor Conseller ha fet ús d'un dret, d'una prerrogativa, doncs, que el mateix Reglament del parlament li dona, i és de poder intervenir en qualsevol moment, i algunes persones han considerat que se'ls agafava despullats en el sentit que, com que no coneixien de què, prèviament, s'anava a parlar, doncs, en fi, que estaven en inferioritat. Jo no ho crec. Penso que tots

els aquí presents som plenament conscients i tots tenim el nostre model, amb petites diferències o amb grans diferències, és igual, però cada Grup parlamentari sap perfectament què és el que nosaltres volem que sigui el model policíac de Catalunya.

I, a més a més, se n'ha parlat tantes vegades en aquesta Cambra, i se n'ha parlat tantes vegades en la Comissió de Justícia, que penso que tots sabem per on van els trets. L'exposició que ha fet l'Honorable senyor Conseller, tècnicament ha estat molt correcta. El que jo desitjo és que puguem trobar els mitjans econòmics i, a més a més, que es facin les lleis institucionals que calgui, i és aquest el sentit de la nostra Proposició no de Llei, a fi i efecte que s'hi arribi i que el Parlament de Catalunya expressi la voluntat política i unànime que tots hi puguem arribar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En aquest moment és quan els proposants de les dues Proposicions no de Llei han de fixar la seva posició en relació amb les esmenes, assenyalant les que accepten, les que no accepten o fins a quin punt les accepten.

Per tant, dono la paraula ara a l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè fixi aquesta posició. Per cinc minuts.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, per economia de temps ens limitarem a llegir el text tal com nosaltres el sotmetriem a votació, i, com es veurà, és un text producte d'un ampli consens, que crec que en el sentit de matisar afirmacions que hi havia en la nostra Proposició no de Llei i ampliar-les, s'entendrà de seguida amb la seva mateixa lectura.

El primer punt quedaria així : «El Parlament censura l'actuació dels comandaments de la Policia Nacional a la Rambla de Barcelona el vespre del dia 23 d'abril de 1985, on s'utilitzaren mètodes agressius que no s'adiuen amb el manteniment de l'ordre públic.» Aquí, com hauran comprovat, hi ha dues matisacions arran d'una esmena del Grup Socialista, i d'una esmena del Grup de Convergència i Unió.

El segon punt quedaria de la següent forma : «Insta el Conseller de Governació de la Generalitat perquè a la Junta de Seguretat plantegi la necessitat d'una profunda investigació dels fets ocorreguts i l'exigència de responsabilitats; així mateix, insta el Consell Executiu de la Generalitat perquè demani al Delegat del Govern a Catalunya, de conformitat amb la Llei 17/83, de 16 de novembre, sobre desenvolupament de l'article 154 de la Constitució, tota la informació relativa als fets esmentats i als procediments sancionadors iniciats. L'esmentat Conseller informará d'aquestes gestions la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana en el termini d'un mes.» Aquí, de nou, hi ha, sobre el plantejament del nostre punt 2, tot un primer apartat que es manté, amb afegitons del Grup de Convergència i Unió, i tot un segon apartat nou, del punt segon, que és recollir l'esmena al punt 2 del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

I mantenim íntegrament el nostre darrer incís sobre la informació que el Conseller haurà d'aportar a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

I, el tercer punt, quedaria de la següent manera : «El Parlament palesa, una vegada més, la urgent necessitat que a Catalunya hi hagi una sola política de seguretat pública amb una

real coordinació de totes les autoritats implicades : Govern de la Generalitat, Administració central i ajuntaments, a través de la creació d'un nou organisme amb presència de les tres Administracions, que defineixi, a més, tècnicament, el nou sistema de seguretat pública a Catalunya.

» Així mateix, constata la necessitat que siguin promulgades les lleis orgàniques relatives a seguretat pública que la Constitució preveu, al temps que es pronuncia per l'obertura urgent d'un diàleg institucional. » I, aleshores, torna al text inicial : « La Generalitat ha d'assumir progressivament la màxima responsabilitat estatutària de l'ordre públic. »

Repeteix, m'imagino que a ningú se li escapa que, si això neix, estem o anem a votar un tema importantíssim per al futur de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara correspon a l'Il·lustre representant d'Esquerra Republicana de Catalunya de fixar la seva posició en relació amb les esmenes.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, també. Al primer punt de la nostra Proposició no de Llei hi havia una esmena de Convergència i Unió i una altra del Partit Socialista Unificat de Catalunya que assumim plenament amb la redacció que llegiré a continuació, que és : « Promoure el ràpid desenvolupament de la Policia Autònoma i de les policies locals de Catalunya, de manera que aquestes puguin substituir totalment els cossos i forces de seguretat de l'Estat, d'acord amb les previsions estatutàries. »

Al segon punt hi havia una esmena de Convergència i Unió, segurament fruit d'una mala interpretació, perquè, quan nosaltres diem « insta el Govern de la Generalitat a demanar al Govern de l'Estat a prendre les mesures següents », evidentment, instàvem que fos el Govern de Catalunya que ho demanés al de l'Estat, perquè fossin els pressupostos generals de l'Estat els que preveïessin les necessitats financeres. Aleshores, de tota manera, perquè no hi pugui haver el menor dubte, nosaltres acceptem que el text sigui « Preveure en els pressupostos generals de l'Estat per al 1986 els recursos econòmics necessaris. »

En el tercer punt, nosaltres recollim plenament l'esmena de Convergència i Unió i PSUC, i quedaria el redactat de la següent manera : « Crear les condicions institucionals perquè la Generalitat, mitjançant la Policia Autònoma i la coordinació de les policies locals, pugui assumir sense retard la responsabilitat de manteniment de l'ordre públic ». Aquests són els tres punts que, naturalment, han d'anar acompanyats de l'encapçalament que diu : « El Parlament de Catalunya inta el Govern de la Generalitat a demanar al Govern de l'Estat de prendre les mesures següents. » Altrament, no tindria cap mena de significació. I per això passo el text a la Mesa, perquè no hi pugui haver confusions respecte a això.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ha arribat l'hora, doncs, de les votacions. Començarem, doncs, per la votació més antiga del registre, que és la presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Anem a procedir a la seva votació. Suposo que en conjunt, ¿no hi ha cap dificultat a acceptar la votació de conjunt? Molt bé.

Doncs, aleshores, els que estiguin a favor de la Proposició del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb les modificaci-

ons que han estat llegides, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text de la Proposició no de Llei presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb les modificacions que han estat acceptades, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem ara a la següent Proposició no de Llei, la presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, que també se sotmet a votació globalment; suposo que no hi ha cap dificultat. Bé, no cal dir que amb les modificacions acceptades pels representants d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions. (Pausa.)

Modificació de l'ordre del dia

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el dèficit de places i d'equipaments en els centres públics d'ensenyament

S'ha rebut en aquesta Mesa una petició d'alteració de l'ordre del dia, presentada pels representants dels Grups de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es refereixen a anticipar la interpellació número 11. Per això s'han posat d'acord, no cal dir-ho, Esquerra Republicana, perquè el titular d'aquesta interpellació, que és el senyor Marçal Casanovas, amb el senyor Subirà, en nom del Grup que dona suport al Govern. En aquest sentit, doncs, voldria sotmetre a aprovació aquesta petició d'alteració de l'ordre del dia.

Si no hi ha cap dificultat, creieu que podem acceptar-ho per assentiment? Sí? Bé. Doncs, queda acceptat, i gràcies.

Aleshores, doncs, jo pregaria al titular d'aquesta interpellació que faci ús de la paraula per a la seva intervenció.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, el Ple d'aquesta Cambra, celebrat el propassat dia 27 de març, va debatre tot un enfilall de mocions sobre ensenyament. Si, d'aquella llarga sessió, en va quedar alguna cosa clara fou la manca d'escola pública que estem sofrint a Catalunya. Aquesta constatació no vol dir de cap manera que el nostre Grup parlamentari no reconegui l'esforç que al llarg de quatre anys ha fet el Govern català per intentar millorar aquest estat de coses.

No m'estendré, no repetiré la munió de dades amb què l'Honorable senyor Conseller ens va obsequiar al llarg de la sessió informativa en la Comissió de Cultura, i que, després, durant el debat de les mocions, en part, ens va repetir.

Però sí que vull, a títol d'exemple, comentar alguna d'aquestes dades. Em limitaré a l'escola general bàsica per no abusar de la paciència de tots vostès, atesa l'hora que és ja.

Entrem-hi. Entre l'any 1981 i l'any 1984 els alumnes de l'escola pública d'escola general bàsica han augmentat prop d'un 9%, mentre que les unitats en funcionament ho han fet en un 16,5%. Això vol dir, si més no, que en conjunt han disminuït els alumnes per aula. A Catalunya són ara 27,9%, havent millorat notablement les condicions heretades d'abans del traspàs de competències.

No cal dir que el professorat també ha augmentat en la ma-

teixa proporció que les unitats.

Les despeses de funcionament han tingut un increment de més del 30% cosa que, tot i tenint en compte la inflació monetària, no deixa de significar un augment real per alumne escolaritzat i, de retop, influeix significativament en el millorament, si més no, de les condicions en què es fa aquesta ensenyança.

Aquest esforç no s'ha limitat a l'escola general bàsica; s'ha fet, amb percentatges molt semblants, a pre-escolar, a ensenyament secundari —on les despeses de funcionament pràcticament han doblat— i a formació professional. Negar-ho seria negar l'evidència.

Però, és també evident que, malgrat aquests esforços, partim d'una situació tan crítica que les mancances encara són grans i greus. En aquesta situació ja sé que és molt fàcil fer crítiques del que no s'ha fet, del que encara falta fer, del que s'hauria pogut fer en lloc de fer una altra cosa que s'ha fet... Estem parlant d'un sector on tot, desgraciadament, són urgències.

Jo no cauré en la fàcil temptació de fer un llistat, de fer un memorial de greuges de les coses que encara ens cal fer. D'altra banda, aquesta situació encara s'aguditza més, atesa la sensibilitat amb què es mira a Catalunya tot allò que fa referència a l'ensenyament.

Aquí tenim una llarga tradició pedagògica; hi ha hagut molts pedagogs de qualitat, i encara n'hi ha, per sort, de gent que temps passats van ser capaços, per exemple, de muntar aquella exemplar xarxa pública d'escoles municipals a Barcelona, que tot i haver estat concebuda ja fa més de cinquanta anys, encara en resten uns edificis en ús que ens enorgulleixen, on s'hi aplicava un ensenyament avançat per a l'època i que oferia un viu contrast amb l'ensenyança estatal deficient i anacrònica que en aquell temps s'impartia.

Nosaltres, descendents d'aquella gent, no podem deixar de recordar aquells esforços, i, salvant les distàncies d'època, voldríem veure com la nostra Generalitat és capaç de remuntar els dèficits actuals i donar-nos aquella escola pública suficient i de qualitat que somniem ja fa tants anys.

Malauradament, el que sentirem en el debat de les mocions, actualment sembla que el gran impediment a què això es realitzi es deu a la manca de mitjans materials; de diners, en una paraula. Si seguim per aquest camí, em sembla que aquella afirmació rotunda del punt 4 de l'article 27 de la Constitució, on es diu, textualment: «L'ensenyament bàsic és obligatori i gratuït» l'haurem de considerar, almenys de moment, com una utopia, sobretot si ens referim a tots els infants de Catalunya i no solament al 52% que actualment poden disposar d'aquest ensenyament.

Repeteixo, es va argüir que el gran impediment era la manca de diners, cosa que en cap moment ningú no va rebatre.

És per aquesta raó, i atenent que la major part dels recursos transferits són amb destinació definida i, per tant, no de lliure disposició, i atès que Catalunya és greument discriminada pel que fa als recursos que el Govern de l'Estat destina a obra nova —a títol d'exemple, Andalusia rep 8.826 pessetes per habitant i Catalunya tan sols 2.962—; és per això que em permeto plantejar aquesta interpel·lació.

I com que em suposo que el Govern de Catalunya és prou sensible a aquesta qüestió, per no esperar que el problema quedi solucionat en un futur per una nova i espectacular baixa

de l'índex de natalitat, em permeto preguntar: «Quines mesures pensa prendre el Govern de la Generalitat per tal de solucionar aquesta greu situació?»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller d'Ensenyament té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo al senyor Diputat les seves paraules i el reconeixement de l'esforç que s'ha fet aquests darrers anys i que corresponen a la Generalitat, en col·laboració també amb els ajuntaments i les organitzacions locals.

No voldria ser reiteratiu, i recordo, com el mateix senyor Diputat deia, haver explicat davant d'aquesta Cambra les nostres realitzacions, tant pel que fa a obres i equipaments com pel que fa a professorat i serveis i instal·lacions que signifiquen qualitat en l'ensenyament.

Voldria també, fent referència a les paraules del senyor Diputat, retre un homenatge a aquella xarxa escolar del patronat, que va ser de l'Ajuntament de Barcelona, i, en reconeixement del que va fer, també dir-los «qui les ha vist i qui les veu», aquelles xarxes escolars.

Recordo només que les quantitats que reben els nostres centres per a despeses de funcionament són les més elevades de l'Estat; recordo només que hem assolit un nivell d'escolarització que amplia considerablement el ventall d'edats de nens escolaritzats —hem escolaritzat els nens de cinc anys i molt bona part dels de quatre anys—; recordo només que hem fet un pla d'equipaments i una sèrie de previsions d'obres de reparació, ampliació i millora, que constitueixen una programació seriosa; recordo que hem fet públic un pla quadriennal d'inversions, que és el primer que es fa a l'Estat i que constitueix una prova palpable que les nostres actuacions són el resultat d'un plantejament objectiu i raonable.

Ara bé, en aquests moments —com diu el senyor Diputat— sembla que no cal que insisteixi en aquests extrems. Em sembla que per a tots és clar que el Departament d'Ensenyament ha fet el possible dins les limitacions pressupostàries en què es troba, i que ha aconseguit, malgrat tot, uns resultats, per ser discrets, jo diria que força raonables.

El nostre problema és que els dèficits de l'escola pública vénen de molt lluny però, per no fer-ho massa llarg, limitaré les meves referències als anys setanta i més concretament a la publicació de la Llei General d'Educació.

La Llei General d'Educació de 1970 significa un canvi important en el sistema educatiu de l'Estat espanyol. D'aquests canvis, el que resulta determinant és l'establiment de l'escolarització obligatòria i gratuïta dels sis als catorze anys. A Catalunya, més que en altres llocs de l'Estat, aquesta mesura va comportar l'ampliació de la xarxa d'escoles privades, xarxa que ja era considerable a causa del desenvolupament de la nostra societat.

Aquest desenvolupament a casa nostra havia comportat, efectivament, entre altres coses, la posada en funcionament d'una sèrie d'escoles privades de qualitat i arreu del país com a resposta a una demanda social cada vegada més important.

Ara bé, aquesta situació de la qual Catalunya va ser exponent, en menor grau va donar-se a tot l'Estat, i la insuficiència de recursos econòmics per construir noves escoles públiques

determinà el Ministeri d'Educació i Ciència a subvencionar els centres privats, perquè poguessin contribuir a estendre l'ensenyament gratuït.

En el cas de Catalunya, com deia, aquest estat de coses fou particularment evident i, malgrat que en aquells moments no originà protestes, atesa la desconfiança del poble català en el sector públic produí que al nostre país l'Estat no portés els recursos necessaris per tal d'incrementar l'escolarització pública.

Per tant, l'aplicació de la Llei General d'Educació comportà per a Catalunya un increment important de les subvencions a l'escola privada, però no un increment de la inversió pública. I, a més, aquest problema va unir-se a l'important creixement demogràfic dels anys setanta. En aquests anys, en efecte, la immigració fou encara important i la comparació de les taxes brutes de natalitat a l'Estat espanyol i a Catalunya demostren que entre 1970 i 1975 la taxa de natalitat catalana és superior a la de la resta de l'Estat : 20,4 davant del 19,5.

No cal oblidar, potser, que el creixement demogràfic de Catalunya s'inicià amb la forta immigració que es produí en els anys 50 i 60, immigració que va determinar el rejuveniment de la piràmide d'edats i l'augment de la taxa de natalitat, alhora que determinà l'assentament de la major part de la població immigrada al voltant de les zones més industrialitzades : el Barcelonès, el Baix Llobregat, el Maresme i el Vallès Oriental i Occidental. Aquestes zones es convertiran, no cal dir-ho, en zones superpoblades, on els dèficits d'escolarització pública foren particularment evidents malgrat que, precisament a partir del 1976, les taxes de natalitat començaren ja a disminuir fins arribar a l'any 1983, en el qual aquesta taxa assolí el mínim valor del 10,2 per mil.

Hem viscut, per tant, aquests anys, els moments en què sobretot en aquelles comarques ha estat palesa la manca d'instal·lacions escolars públiques, la qual cosa ha determinat que l'Administració de la Generalitat no només des de l'assumpció dels traspassos, sinó fins i tot abans defensés aferrissadament el dret de Catalunya a aconseguir més professors i més edificis per a l'escola pública.

Potser no cal que recordi que en l'època de la Generalitat provisional, quan jo ocupava el càrrec de Secretari General del Departament d'Ensenyament i Cultura, va constituir-se una Comissió Mixta, Ministeri d'Educació i Ciència i Generalitat de Catalunya que vetllava l'inici dels cursos escolars i reivindicava per al nostre país un increment important de recursos per a l'escola pública.

Ara bé, malauradament, el sistema de finançament de la Generalitat no ens ha permès adobar del tot encara els dèficits forts d'instal·lacions educatives públiques, als quals m'acabo de referir i que esperen ser evidents, sobretot, a partir de l'any 78.

En efecte, partint del cost efectiu establert en el moment dels traspassos, Capítol I, més Capítol II, més Capítol IV i amb el coeficient de participació en els pressupostos generals de l'Estat resultant l'efecte financer ha hagut d'anar afrontant, per més que d'una manera insuficient, a les ampliacions de plantilles i als increments de despeses de funcionament resultat de l'increment del cost de la vida i de l'augment del nombre total d'unitats en funcionament.

En centrar-nos en inversions, la situació, si pot ser, encara és més greu. En efecte, les fonts de finançament per a inversi-

ons del Departament d'Ensenyament són : el crèdit per a inversions de reposició i el Fons de Compensació Interterritorial, i és aquest últim la peça clau del finançament per a inversions.

En la distribució del Fons de Compensació Interterritorial per al 1985 a Catalunya li pertoquen 17.642,3 milions. Aquesta quantitat significa el 8,3 de la totalitat del fons per a tot l'Estat. En quatre anys només s'ha aconseguit un augment en el percentatge de participació de 7 dècimes ja que hem passat del 7,6 al 8,3%. En canvi, la quantitat que el Departament d'Ensenyament ha invertit a través del fons ha augmentat en un 54,2% ja que mentre que el 1982 hi dedicava 1.369,8 milions, el 1985 hi destina 2.112 milions.

Per tot això, jo ja he dit en repetides ocasions que per solucionar eficientment i definitiva els dèficits d'escolarització pública el Departament d'Ensenyament necessitaria 25.000 milions de pessetes. I, com ja he explicat, la Generalitat no pot cobrir aquest dèficit en menys de deu anys a través del tant per cent de participació/cost efectiu i del Fons de Compensació Interterritorial.

Caldria, doncs, canviar el sistema de finançament. Si el 70% del Fons de Compensació Interterritorial continua repartint-se de manera inversament proporcional a la renda per càpita, ni la població, ni el nivell d'atur, ni la situació migratòria són factors que primin de manera suficient la inversió a Catalunya. Si es segueix partint del cost efectiu en els moments dels traspassos i no s'assumeix com a punt inicial la càrrega de la qual s'ha responsabilitzat, és a dir, la proporció d'infants per escolaritzar a Catalunya respecte dels que cal escolaritzar a la resta de l'Estat les fonts de finançament seran sempre insuficients.

I la solució de l'endeutament no seria pas una bona solució perquè el problema de fons continuaria existint.

Arribat aquí voldria fer referència a unes paraules que molt recentment el Ministre d'Administració Territorial va dir, i és que : «les Comunitats Autònomes no haurien d'endeutar-se més, i aquesta partida d'endeutament hauria de quedar esborrada de les possibilitats de les Comunitats Autònomes.»

Estic convençut, doncs, senyores i senyors Diputats, que les accions que caldrien prendre per solucionar el problema que tenim plantejat en l'ensenyament depassen l'àmbit del Departament. Es tractaria d'aconseguir, en tot cas, una modificació del sistema de finançament de Catalunya i això, amb tota evidència, repercutiria en un aspecte beneficiós per a l'ensenyament, i per a les inversions que calen encara aconseguir avui a Catalunya i que, aquí, nosaltres hem convenientment quantificat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President, si em permet, des d'aquí l'escó mateix, per agrair les paraules del senyor Conseller i dir que, davant les seves manifestacions sobre l'atzucac en el qual ens trobem per al finançament del nostre ensenyament, penso presentar properament una Moció en aquest Parlament amb la finalitat d'intentar que a través del recolzament d'aquesta Cambra es pugui obtenir un finançament més adequat en harmonia amb les nostres necessitats d'escolarització i d'ensenyament en general.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller no vol tornar a intervenir? Bé, moltes gràcies.

Ara crec que ha arribat l'hora de fer la suspensió d'aquesta sessió, per tornar a reunir-nos a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i cinc minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reinserció de penats i les comissions d'assistència social

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt que tenim ara a la vista és la interpellació al Consell Executiu sobre la reinserció de penats i les comissions d'assistència social, que formulen la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys i el Diputat Il·lustre senyor Joan Maria Abelló, del Grup Socialista de la Cambra.

Per substanciar aquesta interpellació, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre senyora Rosa Barenys. Té la paraula.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats. La nostra interpellació és motivada, d'alguna manera, pel greu problema que representa per a Catalunya el funcionament de les institucions penitenciàries, i creiem nosaltres que la mesurada possibilitat que, per mitjà d'un plantejament de política social eficaç, es podrien establir un conjunt de serveis que farien més fàcil la possible reinserció dels interns i dels alliberats de les institucions penitenciàries. En aquest sentit, el Grup Socialista presenta aquesta interpellació, i la fonamenta en dos decrets. El primer d'elles és el Reial Decret 1415/1983, del Ministeri de Justícia, que crea les comissions d'assistència social com a substitutives de l'antic Patronat de la Mercè. A partir i arran de les competències traspassades al Govern de la Generalitat en matèria penitenciària, el Govern de la Generalitat treu un Decret, el 555/83, del 15 de desembre, i crea també aquestes comissions d'assistència social, comissions que estan fonamentades en el que estableix la Llei orgànica general penitenciària, que les emmarca a partir del Decret de la Llei i del Decret corresponent per al seu desenvolupament.

Nosaltres aquí voldríem dir que el Govern de la Generalitat té competències en matèria d'assistència social, tal com li confereix l'Estatut en el seu article —crec que és el 9.25—, i a partir d'aquesta competència pot establir, d'acord amb les orientacions i els programes polítics que tinguin en matèria d'assistència social, el funcionament d'aquestes comissions d'assistència. Penso que abans d'entrar en el motiu que ens mou a presentar aquesta interpellació, és potser precisar —o fer— una primera reflexió entorn del concepte i del contingut de l'assistència social o dels serveis socials. Crec que aquesta és una reflexió o un plantejament previ necessari, perquè tot

sovint, amb les mateixes paraules, diem coses diferents els uns i els altres.

Vostès, tant en el mapa de serveis socials com en el Projecte de Llei de Serveis Socials que van presentar en l'anterior legislatura, plantejaven els serveis socials —i tinguem ben clar que l'assistència social forma part del conjunt dels serveis socials, és una part d'aquests—, plantejaven que aquests comprenen les tasques de prevenció, de tractament i de rehabilitació; i, a la vegada, en el mateix mapa de serveis socials i en el mateix Projecte de Llei, es parlava de quins eren els principis inspiradors d'aquesta actuació, en matèria de serveis socials o de política social, i feien referència a la necessitat que la política estigui emmarcada en una globalització de les actuacions, en una integració i coordinació dels serveis, tant entre els mateixos Departaments de la Generalitat com amb les altres institucions, tant públiques com privades.

Nosaltres li preguntem a l'Honorable Conseller si els programes que s'han plantejat posteriorment a la creació de les comissions d'assistència social estan emmarcats en aquests principis. Ens agradaria, per poder fer una opinió respecte a això, tenir aquesta informació.

Una segona reflexió que voldria fer entorn de la interpellació, parteix, d'alguna manera, del que el Decret de Catalunya estableix quant a funcions bàsiques d'aquestes comissions : la comissió general, que té com a objectius establir els programes generals d'actuació, i aprovar, com a conseqüència, les memòries de les mateixes actuacions —article quart, punt b)—, i la comissió territorial —article 6, punt b)—, que també estableix aprovar els plans d'actuació i els programes de necessitats, que s'hauran de sotmetre, com és lògic, a la comissió general.

També voldríem saber —aquest és l'objectiu d'aquesta interpellació—, conèixer quins són els plans i quins són els programes generals i particulars per a cada territori, és a dir, per a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, que és on hi ha les comissions d'assistència social, si és que hi són, i si aquests plans s'han tractat a les comissions pertinents, a les provincials i a la general.

Dic això perquè a les nostres mans ha arribat un document, aproximadament del novembre del 84, un document elaborat per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, que titulen *L'assistència social penitenciària. Ideologia de la intervenció*, i en aquest document s'estableixen uns supòsits per aconseguir la interrelació de les presons amb la ciutat, mitjançant dues vies —pensem que aquesta fóra una funció d'aquestes comissions d'assistència social—; una via que és obrir la institució penitenciària al carrer i a la vida comunitària i, una altra, aconseguir el reconeixement, per part de la societat lliure, de la condició del pres.

Nosaltres voldríem conèixer, senyor Conseller, com es plasma, o com es pensa plasmar, en el programa d'actuació, aquesta ideologia de fons, important ideologia, perquè més aviat pensem i sabem —vostè també ho sap— que hi ha greus problemes de fons en el plantejament de la política penitenciària en general, pel que fa als ciutadans, que són recelosos —com vostè sap— a la ubicació de les institucions penitenciàries en els seus territoris. De tota manera, la qüestió de fons és la qüestió de planificació general de la funció d'aquestes comissions, i respecte a això la nostra informació és que no s'han plantejat aquestes línies generals de planificació en cap de les co-

missions, ni en les territorials ni en la general, i això realment ens preocupa, perquè, d'alguna manera, col·lapsa els objectius i la filosofia d'actuació emmarcada en el que dèiem abans la llei orgànica penitenciària, i amb les competències que té el Consell Executiu de la Generalitat en matèria d'assistència social.

Una tercera reflexió, també referida al que estableix el Decret, és la que fa referència a la possibilitat d'informar i proposar convenis o contractes de col·laboració, coordinació i cooperació amb altres organismes, institucions públiques i privades —així ho estableix l'article quart, punt e)—, i, a la vegada, les comissions territorials diuen que també han de procurar impulsar, afavorir i establir actuacions de cooperació i de col·laboració amb organismes, institucions i entitats públiques i privades, per tal d'assolir la reinserció de l'alliberat, etcètera.

També preguntem què s'ha fet en aquesta línia per desenvolupar aquests punts fonamentals i bàsics per a la possible reinserció del pres i de l'alliberat.

Nosaltres coneixem per la premsa —només per la premsa— que en algun ajuntament del cinturó, la Direcció General d'Institucions Penitenciàries ha fet, ha firmat, un conveni de col·laboració Direcció General-Ajuntament, però ens sembla, per la informació que tenim, que això no ha passat per la comissió pertinent, o sigui, que ha estat una actuació unilateral, a petició de l'ajuntament, que s'ha adreçat a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries.

També voldria recordar aquí l'Ordre del 26 de març, en la qual es crea el segon pla de treball i de formació de la Generalitat, i s'estableixen unes ajudes, un fons, per la inserció laboral dels ex-reclusos. Això ho fa el Departament de Treball, i alguns ajuntaments del cinturó —independentment de la política general que estigui planificada— s'adscriuen a aquests plans de treball i fan la seva petició per fer la seva política, però d'una manera no coordinada. També sabem que l'Ajuntament de Barcelona ha fet algunes actuacions amb alguna col·laboració de la Direcció General, és a dir, ha portat a terme un pla d'actuació comunitària per a joves i un per a dones, a la presó de les dones; però, en definitiva, són actuacions inconnexes, descoordinades, puntuals, concretes, però darrere d'aquestes actuacions intuïm —i espero que vostè ens ho aclareixi— que no hi ha un pla, que no hi ha unes prioritats, que no hi ha unes perspectives, que no hi ha uns recursos econòmics i equip tècnic suficient, i és per aquest motiu que nosaltres creiem que és necessària una informació.

Una altra pregunta li voldria fer també, senyor Conseller, pel que fa referència, i la que he esmentat, la Llei orgànica general penitenciària, que en el seu reglament estableix, com un tret fonamental —el vaig a llegir—, que es procurarà, per tots els mitjans possibles, la reintegració de tots els alliberats condicionals o definitius que se sotmetin a la seva tutela, gestionant la seva col·locació en aquest aspecte en centres laborals i, si s'escau, buscant un lloc de treball, etcètera. »

Jo de la lectura atenta i minuciosa del Decret, el que he vist és que vostès ometen l'aspecte de reinserció, o és que potser no ho he entès bé? Vostès parlen d'assistència social penitenciària i post-penitenciària. Penso que la Llei general penitenciària va més enllà, parla de reinserció, no únicament d'assistència social. Aleshores, també voldríem que ens digués si això és una omissió, o és un plantejament de manca de possibilitats, o bé és una manca de voluntat política respecte a això.

Nosaltres sabem que això és molt difícil, que plantejar-se la reinserció dels presos i dels alliberats és una qüestió realment de molt de replantejament, de recursos econòmics, de coordinació, de treball conjunt amb totes les institucions que tenen plans i projectes de política social, però voldríem saber si això està en la ment de la Direcció general penitenciària, o no.

El Sr. PRESIDENT : Prego la Il·lustre oradora que tingui en compte que el seu temps límit ha estat ja ultrapassat.

La Sra. BARENYS : Estic quasi acabant, President. Aleshores, voldria fer referència només a l'informe de presons que el meu Grup parlamentari fa justament una setmana va presentar, i recordar que en aquest informe, una de les causes que sorgien com a més greus era que les presons tenien unes condicions sanitàries i higièniques i alimentàries deficientes; que l'organització del treball penitenciari era pràcticament nul; que els pocs tallers existents eren incapaços de proporcionar feina a tots els interns que ho sol·licitessin; que no existien centres adequats per al tractament de les drogodependències; que l'aspecte pedagògic i cultural era un dels grans oblidats de la nostra Administració penitenciària; faltaven escoles, educadors, psicòlegs; no hi havia facilitats per accedir a l'ensenyament superior; que les dones eren les grans marginades de la política penitenciària, etcètera.

Si això ho acompanyem a les dades d'un estudi recent que ha arribat a les meves mans, en què es diu que el 50% de la població reclusa té entre 16 i 25 anys, crec que ens ha de fer reflexionar sobre la política social o de serveis socials, a emprar en les institucions penitenciàries.

Nosaltres, senyor Conseller, tenim la impressió que les comissions no funcionen, que no compleixen el seu objectiu, que incompleixen la Llei general penitenciària, i és per aquesta raó que li hem presentat aquesta interpellació, que esperem que la seva resposta ens pugui donar els aclariments pertinents.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per a contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors Diputats, abans de contestar pròpiament la interrogació concreta en què es contrau la interpellació formulada per la senyora Barenys i el Diputat senyor Abelló, voldria fer unes puntualitzacions.

La primera d'elles és que aquí, en aquest acte, la Diputada interpellant, jo diria que desorbitant una mica el contingut de la interpellació, almenys tal com apareix en el *Butlletí del Parlament*, ha plantejat un problema molt més ampli, cosa que, per altra part, no ens sap gens de greu, perquè afecta, evidentment les seves paraules a un tema tan preocupant com el de la rehabilitació i reinserció dels penats.

Però sí que en el breu espai de temps de contestar una interpellació, se'm fa difícil respondre a totes aquestes reflexions, a tots aquests punts que ha encetat la senyora Diputada interpellant, i, per tant, encara que sigui breument, he de fer, a part d'aquesta puntualització prèvia, dues o tres més, no obstant de ser conscient que hem puc trobar amb una falta de temps.

En primer lloc, he de dir-li que el Decret que d'una manera important s'invoca en la interpellació tal com ha vingut publicada, i que ha estat també citat en aquest acte, del març de

l'any 1983, i que es diu també que modifica la Llei orgànica penitenciària, aquest Decret no és més que una modificació del reglament d'organització del Ministeri de Justícia i que, per tant, no té cap vigència per a nosaltres. Òbviament, un Decret no pot modificar una llei, i menys una llei orgànica, i menys modificar l'article 98 i successius d'una llei que no en compta ni 90. Dic això simplement, amb tot el respecte i tota la comprensió, per deixar ben establert des d'un principi que en matèria de comissions d'assistència social penitenciària, que és el tema concret que motiva, o, almenys, que es tradueix en la interpellació, aquest Decret no hi té res a veure, i que la normativa a la què ens hem de cenyir són els articles 74 i 75 de la Llei general penitenciària, els 258 a 261 del Reglament penitenciari, i dos Decrets de la Generalitat de Catalunya, el del 8 de novembre del 83, que reestructura la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, i, sobretot, el del 15 de desembre del 83, que crea a Catalunya les comissions d'assistència social, d'assistència social penitenciària.

He de fer notar també, i amb això potser decebré una mica als Diputats interpellants, però m'he de cenyir a les coses tal com són, que la funció d'aquestes comissions d'assistència social penitenciària no és la de monopolitzar tot el camp d'activitat de la rehabilitació i de la reinserció de presos, ni de bon tros. Evidentment, aquestes comissions estan concebudes com a un organisme més que treballa en el camp de la rehabilitació, però té una parcel·la limitada i, sobretot, pel que fa referència a la rehabilitació dels interns, dels reclusos, dels que són encara en establiments penitenciaris, molt limitada.

I, això, no ja per imperatiu d'aquest Decret de la Generalitat de Catalunya, sinó pel mateix context de les disposicions de nivell estatal, la Llei i el Reglament penitenciaris. I, això, tant és així, que es dedueix de la mateixa denominació de les comissions, comissions d'assistència social penitenciària, amb la funció, expressament indicada en els texts legals, d'ocupar-se de la tasca d'assistència social i de l'ajuda moral i material dels reclusos, dels alliberats condicionals o definitius, i de llurs famílies.

I respecte, concretament, als interns, el seu camp d'actuació es limita al contacte amb l'intern penat i amb les seves famílies, fent de pont d'unió, establint el diagnòstic o l'avaluació del problema social, que aquell internament ha representat per al mateix pres i per a la seva família a la relació de les necessitats materials, i al seu auxili fins allà on sigui possible.

Sí que, en canvi, en allò que fa referència als alliberats condicionals o definitius, la panoràmica de les comissions és més àmplia, i comporta gestionar places de treball i ajudar a altres problemes de reinserció. I, això, amb tot el respecte també, haig de fer-li avinent a la Diputada interpellant que el nostre Decret no ho oblida, i que en l'article sisè, apartat e), es diu, concretament, que la funció de la comissió és impulsar, afavorir i establir actuacions de cooperació i col·laboració amb altres institucions i entitats públiques o privades, per assolir la reinserció dels alliberats —els alliberats, únicament, no parla dels interns— sotmesos a la seva tutela, i que puguin tenir un lloc de treball adequat. No està oblidat ni en la lletra de la Llei, ni en les activitats que s'estan realitzant.

I, encara, una altra remarca important i prèvia. I és que de la manera —i entro ja en el punt concret que és objecte de la interpellació— que està concebuda, quan parla de quins són

els plans i els programes del Consell Executiu, en ordre al desenvolupament i funcionament d'aquestes comissions, jo crec que es comet una inversió de conceptes. No és el Consell Executiu, o si es vol, d'una manera més concreta, el Departament de Justícia qui ha de traçar aquests plans de les comissions, sinó que aquestes comissions, organismes dependents, evidentment, de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i, per tant, de la Conselleria de Justícia, no són organismes autònoms, sinó absolutament dependents, però sí que, per decret, les mateixes comissions són les que han d'establir els seus programes d'actuació, tant les territorials com la Comissió General, que es limita a assenyalar les altes directrius i a aprovar l'actuació de les comissions territorials.

I, dit això, entro ja d'una manera més concreta a contestar la interpellació per dir, en primer lloc, que atenent-me estrictament a allò que sembla que se'm demanat, és a dir, que parli, no ja dels plans de les mateixes comissions per a elles mateixes, sinó de l'atenció del Consell, o, concretament, la Conselleria de Justícia dóna a aquestes comissions, i he de dir que sí, que s'ha treballat en aquest camp, si bé és un camp jove, és un camp nou, que comença amb dificultats. Aquestes comissions han suplantat l'antic Institut de Nostra Senyora de la Mercè, que resultava ser bastant inoperant, i esperem que tinguin un funcionament, no solament molt més intens, sinó també molt més tècnic.

Bé, la primera cosa que ha fet el Consell Executiu és crear les comissions. Una comissió general, que recentment hem completat fins al límit màxim dels membres amb què pot comptar amb tres nous nomenaments, i quatre comissions territorials a Girona, a Barcelona, a Tarragona i a Lleida. Comissions que es vénen reunint amb periodicitat, amb molta periodicitat, i que estan treballant d'una manera, si es vol, incipient, i faltades encara de recursos materials i humans, però que han començat a desenvolupar una tasca estimable, sobretot en el camp dels interns, que s'ha estimat prioritària.

Bé, el que el Consell Executiu ha realitzat i es proposa completar la Conselleria de Justícia pel que fa a aquestes comissions, després de la seva creació, és facilitar-los els elements materials i humans que necessiten per al seu treball, perquè aquí acaba l'obra del Consell. Aquests equips de treball, que van partir de zero, i que en el mes de novembre, data a què s'ha referit la Il·lustre Diputada interpellant, només es componien de catorze assistents socials —avui estem a 19— i abans de començar l'estiu haurà sortit la convocatòria per a catorze places més, vuit amb destinació a Barcelona, quatre a Lleida, un a Girona i un a Tarragona, amb la qual cosa haurem assolit la xifra de trenta-tres, xifra encara, evidentment insuficient, perquè es preveu que cada assistent social només ha d'ocupar-se de cinquanta tutelats, i tenint en compte la població penada que pot requerir l'assistència d'aquestes comissions, hauríem d'arribar a una xifra, que és la que entra en el nostre programa a curt termini, d'uns entre cinquanta i seixanta assistents socials.

En l'ordre dels mitjans materials, aquestes comissions han de disposar d'un despatx independent en cada establiment penitenciar, i d'una seu —d'un altre local— en aquelles ciutats on hi hagi penitenciaris, també de caràcter independent. I aquí estem. El nostre progrma és dotar aquestes comissions d'aquestes instal·lacions, és a dir, locals i locals degudament

equipats. En aquest moment, a Barcelona, tenen aquest despatx en els tres establiments penitenciaris, i tenen també un local independent en el carrer Diputació.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable Conseller que tingui en compte que el seu temps ha estat ultrapassat.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, ho sento i acabaré, doncs, molt ràpidament. Aprofitaré la rèplica per completar aquesta informació que jo volia donar al màxim d'exhaustiva.

És a dir, assenyalo només que tenim aquests locals gairebé complets; ens falta, per exemple, Girona : no hi ha local a l'interior de la presó. Amb les obres que ara anem a iniciar està previst que s'hi creï, i que els pressupostos també s'han establert, i que aquestes comissions compten amb 25 milions —quantitat molt insuficient, però que les nostres limitacions pressupostàries no han permès incrementar fins ara— per a les ajudes a aquests presos, ex-presos i famílies, i 15 milions més per establir subvencions amb entitats col·laboradores, que està prevista, aquesta col·laboració, en el mateix Decret que estem aplicant.

I, si se'm permeten dues paraules més, voldria dir que, també, excedint-se —crec jo— dels termes de la interpellació, la senyora Diputada ha parlat d'un informe d'un grup de Diputats socialistes sobre el tema, no ja de la reinserció i la rehabilitació, sinó de l'estat dels nostres establiments penitenciaris. Jo tindria moltes coses a contestar respecte del que s'ha dit en aquest punt. No tinc temps, però una sí que l'haig de dir, i és que lamento profundament que aquests Diputats, que van visitar les nostres presons en dies i hores que van escollir, amb tota la llibertat per resseguir-les en la manera que van voler, a petició de la Comissió de Justícia —perquè la visita la feia la Comissió de Justícia—, que, després, acabades aquestes visites per a les quals se'ls van donar tota classe de facilitats, aquest informe hagi aparegut fragmentàriament a la premsa, hagi estat presentat a Tarragona... Avui acabo de rebre un escrit firmat per cinquanta-tres funcionaris de la presó de Tarragona, dels cinquanta-vuit o seixanta que deuen formar la plantilla, desmentint completament el que diu aquest informe i donant el seu recolzament al director. Bé. Que tot aquest informe hagi sortit a la premsa, que hagi estat presentat a Tarragona, i crec que en altres llocs, i que, ni per cortesia, m'hagi estat enviat a mi...

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Diputada interpellant vol intervenir de nou? (Pausa.)

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, tres puntualitzacions respecte al que vostè ha dit. Primera puntualització : jo crec que no he desorbitat el tema, senyor Conseller, el que passa és que tenim maneres diferents d'entendre el que és l'assistència social, la política social o els serveis socials. Per això, al començament de la interpellació, he fet una puntualització a partir dels documents i de la normativa legislativa que vostès, en el decurs d'aquests cinc anys, han fet en el Parlament de Catalunya, per matisar què entenien per assistència i serveis socials, és a dir, tractaments, reinserció, prevenció del problema, i això també, crec jo, s'ha d'aplicar a les institucions penitenciaris, perquè és un col·lectiu de ciutadans que estan amb problemes i amb inferioritat de condicions respecte als ciutadans normals, als ciutadans que estan en llibertat i necessiten una atenció especial i específica del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit, tots els elements que he donat per il·lustrar això penso que clarifiquen, que no m'he desorbitat en el tema, sinó que he intentat concretar i donar tot l'ampli abast que el tema d'assistència social, àmpliament entès, comporta.

La segona precisió : a mi em sembla que les comissions d'assistència social no és un organisme més; és un organisme dintre del Govern de la Generalitat per fer aquella política que aquí, en el Parlament, se'ns ha dit tantes vegades, de benestar social. Els presos, els reclusos, els alliberats, també formen part d'aquest col·lectiu de ciutadans que necessiten la política de benestar social, això que estem predicant des dels discursos d'investidura, des dels pressupostos, i això que no es fa. I una política de benestar social és una política àmplia, coordinada entre tots els Departaments de la Generalitat, i em dona la raó el mateix Decret que vostès van promulgar, en què s'estableix que el President d'aquesta comissió d'assistència social és vostè, és vostè, senyor Conseller. No són unes comissions paral·leles : vostè n'és el President; el Vice-president és el Director General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació, els vocals són el Director General de l'ICASS, el Director General d'Ocupació, el Director General de Protecció i Tutela de Menors... O sigui, que no és un organisme paral·lel al Govern de la Generalitat, sinó que és un organisme del Govern de la Generalitat amb algunes institucions com els col·legis professionals, per exemple, com tres membres designats lliurement per l'Honorable Conseller, que no sabem qui són... En fi, penso que és un organisme incardinat i responsable, corresponsable de la política que faci el Govern de la Generalitat en matèria d'assistència social, en matèria de serveis socials.

Respecte a la informació que he donat de les institucions penitenciaris de Catalunya, són les nostres apreciacions, les nostres constatacions —que suposo que vostè coneix, i que no li ha de saber greu que els Diputats socialistes diguem que hi ha problemes de drogaaddicció, que hi ha problemes d'educació, que hi ha problemes de sanitat, que les dones estan més marginades que els altres—, perquè vostè, senyor Conseller, això, ho havia ja de saber, i no s'hauria d'estranyar que nosaltres traïem un document i ho diguem —perquè és la nostra responsabilitat política fer aquesta feina de seguiment de la política que fa el Conseller de Justícia del Govern de la Generalitat—; penso que forma part del joc democràtic, i, en aquest sentit, si nosaltres ho diem és perquè volem que s'endegui una política perquè solucioni i perquè corregeixi tots aquests problemes. De tota manera, senyor Conseller, no hem entrat en el que preteníem, que era saber si hi havia plans d'actuació.

Jo, el que sé, és que la comissió general, la de Catalunya, només s'ha constituït; posteriorment a les eleccions de Catalunya es va constituir i no s'ha reunit mai més. Així m'ho han manifestat algun dels membres que en formen part. Aleshores, si no s'ha reunit, és que no hi ha plans de treball, és que no hi ha programació. Era això, el que li demanava que vostè em pogués informar i em digués per què : si és que hi havia una possibilitat política, tècnica, de coordinació, perquè nosaltres, el que volem fer és una política de col·laboració i de potenciació de la reinserció de l'ex-reclús, i en això estem treballant.

De tota manera, si la seva resposta subsegüent no és satisfac-

tòria, jo li anuncio que li presentariem una moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Si es presenta l'anunciada moció, tindrem temps i ocasió de parlar una mica més profundament d'aquests temes, però jo he d'insistir que estem parlant de comissions d'assistència social, i insisteixo que, en elles, no radica tot el *rôle*, tot el paper de l'obra de rehabilitació, i que, pel que fa al món dels interns, no tenen més que aquesta finalitat, d'establir-ne la fitxa sociològica.

I això no vol dir que no treballin, i no vol dir que fins ara no hagin treballat i hagin treballat bé. Potser unes xifres seran il·lustratives. En el curs del 84 —i, no obstant això, les comissions van ser posades en marxa amb motiu, precisament, després de les eleccions, per tant, amb poc temps d'actuació—, aquestes comissions, a Girona, han tractat 75 interns i 22 famílies; a Barcelona, 455 interns i 437 famílies; a Lleida, 196 interns i 22 famílies i, a Tarragona, 107 interns i 28 famílies. Són xifres que mereixen una certa consideració.

Pel que fa referència als plans pels quals tant se'm pregunta, els plans, insisteixo que els han de fer les mateixes comissions, i les comissions territorials els estan realitzant, i diria que, fins i tot —anticipant-se a la seva ulterior aprovació— els estant ja aplicant, i que en aquest món de les col·laboracions amb altres entitats, no tot s'acaba en aquests ajuntaments dels contorns de Barcelona, amb els quals, efectivament, s'ha establert ja un conveni —conveni que servirà d'exemple per a alguns altres ajuntaments, encara que molt pocs, perquè comporta una despesa extraordinària per a la nostra Direcció General, que no la pot suportar, però se'n poden fer, i se n'estan treballant d'altres de sentit diferent, però que impliquen aquesta col·laboració tan interessant entre aquestes comissions d'assistència i els ajuntaments, en el camp dels alliberats.

I acabo tornant-me a referir a l'informe. Senyora Diputada, al Conseller que parla no li sap gens de greu, sinó tot al contrari, que els Diputats —sigui qualsevol que sigui la seva afiliació a qualsevol ideologia política— s'ocupin del problema de les presons, de la rehabilitació i de la reinserció; tot al contrari : crec que és magnífic que existeixi aquesta preocupació, i per això, a la primera petició de la Comissió de Justícia, vaig obrir la porta de les presons —naturalment, la vaig obrir perquè hi entressin els de fora, no perquè en sortissin els de dintre (*rialles*)— i vaig donar tota classe de facilitats —senyal ben clar que em complau enormement, precisament, que existeixi aquesta participació i aquest desig. Jo, el que lamento, per exemple, és que, el que conec d'aquest informe —torno a queixar-me que no se m'hagi enviat, perquè, si el que buscava era la correcció de defectes, em penso que era el Departament de Justícia el destinatari més adequat— que, per exemple, es parli d'això, es parli que no hi ha locals per als toxicòmans, quan a Barcelona s'ha inaugurat la nova infermeria i hi ha cel·les especialitzades per a aquest tractament; quan es diu en l'informe, segons referències de premsa —jo no el tinc—, que està tancat el servei de traumatologia, cosa que, realment, no és certa; que es parli que les dones són les que estan pitjor, i que no es parli que se'ls ha ensenyat les noves edificacions que han de formar part de la presó del Poblenou, previ trasllat del

centre de menors que està allà; que es parli que no hi ha aules, sales de treball, quan a la Model les acabem d'inaugurar —s'havien inaugurat quan es va fer aquesta visita—; que dels projectes que se'ls havia ensenyat, etcètera. De manera que sembla que aquest informe només busqui posar en relleu allò que de dolent hi ha en els nostres establiments —que hi és, que així els hem trobat, que els estem millorant i que no és nostra la culpa que estiguessin com estaven, i que el temps, breu, al voltant d'un any, i les limitacions econòmiques no ens hagin permès transformar-los, però s'ha fet una obra certament important, que, pel que es veu, aquest informe no recull, o, almenys, les versions periodístiques que m'han arribat a mans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'acció de govern pel que fa a la política territorial

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara hem d'entrar ja en la substanciació de la interpellació que al Consell Executiu es presenta sobre l'acció del Govern pel que fa a la política territorial, i que formulen els Diputats Il·lustres senyors Joan Ganyet i Esteve Tomàs, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per presentar la interpellació, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller de Política Territorial, el dia 9 de novembre, aquest Parlament, l'any 83, va aprovar una llei de política territorial i, si no ho recordo malament, amb el vot pràcticament unànime dels Grups parlamentaris representats aleshores en aquesta Cambra.

Del context d'aquella Llei, i també dels debats —i parlant de les resolucions aprovades en un debat anterior, que es va realitzar en la Comissió de Política Territorial, amb motiu de la discussió de les directrius i l'esquema d'aquest Pla territorial de Catalunya— van sortir, com a mínim unes reflexions i unes decisions que jo diria que van ser unànimes per al conjunt, també de Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, i que, en síntesi, jo resumiria que aquesta Llei de Política Territorial feia falta, perquè, per la via de la planificació territorial s'havien d'aconseguir uns objectius molt clars i necessaris per al país, com era emprendre una política en favor de l'equilibri territorial, mitjançant la coordinació dels Departaments de la Generalitat, d'acord amb els criteris i objectius aprovats en la Llei; emprendre, en segon lloc, una política d'equipaments territorials adequada a la realitat del nostre territori, i recordem que repartíem el territori en zones deprimides, en zones congestionades i en zones de desenvolupament, i una tercera idea, que era que, per la via de la planificació territorial aconseguíssim racionalitzar el creixement econòmic i que, per tant, la planificació territorial fos instrument de lluita contra l'atur.

Senyor Bigatà, des d'aquella Llei, jo crec que el Parlament li va atorgar a vostè un paper fonamental, que és ser el Conseller que dirigís en nom del Consell Executiu tota la política territorial i tota l'ordenació del territori i, per tant, tota la coordinació de les polítiques a seguir, des d'aquesta perspectiva pel seu Departament i pel conjunt de Departaments que configuren el Govern de la Generalitat —amb el suport, evidentment, d'acord amb la Llei, d'una Comissió de Coordinació de Política

Territorial que depèn estrictament del mateix President de la Generalitat.

Vàrem considerar que era urgent, vàrem considerar que era necessària, però veiem que va passant el temps, que el desplegament d'aquella Llei no s'ha realitzat i fonamentalment el desplegament del que és el Pla Territorial General de Catalunya, sota el qual s'han adoptat tots aquests famosos plans sectorials i territorials que han de ser els instruments d'aquesta lluita pel reequilibri, d'aquesta lluita pel creixement harmònic, d'aquesta lluita per la coordinació dels diferents Departaments.

Què ha succeït des d'aleshores, senyor Bigatà? Ha succeït, en primer lloc, un primer incompliment del que preveia la Llei en la seva Disposició segona, que deia que el desplegament de la Llei s'havia de fer abans de sis mesos de la data de publicació de la Llei en el *Butlletí del Parlament*. Aquesta data conclouia el 21 de maig de l'any 84. Aquest desplegament, via Decret, no s'ha publicat fins al 20 de febrer de l'any 85; és a dir, ja portem un retard de vuit mesos que, per tant, anirà retardant l'aprovació, si és que algun dia arribem a tenir-la, d'un Pla Territorial General de Catalunya.

En segon lloc, en la Llei deia : «la creació d'aquesta Comissió». Almenys per la informació d'aquest Diputat —o bé perquè no ha estat publicat, o bé perquè no ha estat constituïda— no s'ha constituït aquesta Comissió de Política Territorial, i creiem que si s'ha constituït el més normal és que s'hagués publicat com qualsevol altra coordinació al seu dia en el *Diari Oficial de la Generalitat*. A nosaltres ens consta que no ha estat encara creada. Però, és que, a més, en el Decret, del febrer d'aquest any, es crea un comitè tècnic que és l'encarregat de redactar els plans de treball per sotmetre'ls després a la consideració d'aquesta Comissió coordinadora perquè després sigui aprovada per la via que estableix la Llei. I, al nostre entendre, al nostre coneixement, aquest comitè tècnic, que és el que l'ha de redactar, encara no està convocat.

Segurament... jo no dubto de la seva voluntat que s'han de constituir aquestes comissions de coordinació o s'ha de constituir aquest comitè tècnic redactor del Pla; el que jo crec és que els altres Departaments no estan disposats a col·laborar amb vostès, segurament, amb una política de coordinació dels esforços dels Departaments. I prova d'això la tenim que, com més es retardi l'elaboració i l'aprovació per aquest Parlament d'aquest Pla Territorial General de Catalunya, més cada Departament pot fer la seva. I creiem que això és constatable si observem com van apareixent un conjunt de documents —diguem-ne documents encara que se'n diguin plans o se'n diguin mapes, perquè volen tenir la consideració de sectorials i territorials, però en cap cas no han estat, doncs, dissenyats d'acord amb el que estableixen ni la Llei ni el decret, plans com el de carreteres, el mapa sanitari, aquest desconegut mapa escolar, o bé el pla de ports esportius, el pla de regatges..., és a dir, tenim un conjunt de documents on, allà dintre, s'estableixen uns objectius i uns criteris que tot sovint no corresponen ni als criteris ni als objectius que van ser establerts al seu dia tant en la Llei com en el Decret; i que consti —i entre parèntesis— que la valoració personal que jo en faig, tant de la Llei com del Decret, és una bona valoració, quant als seus criteris i els seus objectius, però aquests documents presentats pels diferents Departaments no s'adapten, ni s'adeqüen ni fins i tot, sovint, entren en consideració amb el que estableixen la Llei i el

Decret. Veiem, d'altra banda, que cada Departament en aquests documents diu la seva, que fins i tot els objectius i els criteris de dos Departaments o de diversos Departaments en l'actuació en un territori concret fins i tot són contradictoris, de tal manera que això va creant un caos, això va creant una desorganització, això va creant una descoordinació que pot fer possible que, si no tenim aquesta norma que reguli la coordinació d'esforços dels Departaments i la coordinació a través de la via de la planificació que estableix aquella Llei i que ha estat desplegada posteriorment pel Decret, ens podem trobar que si aquesta Llei arriba, com sembla per les dades que jo he calculat, cap a l'any 88 o 89, quan arribi aquesta Llei evidentment serà una llei estèril, inútil i segurament impotent per posar ordre al caos establert al llarg d'aquests vuit o nou anys de Govern de la Generalitat.

Fins i tot jo preguntaria : ¿amb quins criteris el Departament de Sanitat ha establert el seu mapa sanitari? El van consultar, senyor Conseller? Han seguit, ha estat vostè el que ha donat les ordres o les directrius, d'acord amb el que diuen la Llei i el Decret, perquè aquest mapa sanitari respongui a aquells objectius? O aquest desconegut mapa escolar —que encara no coneixem— s'adequa a aquells objectius i aquells criteris? O, fins i tot, per no parlar d'altres Departaments, del seu, el seu propi Departament : ¿És que l'Institut Català del Sòl actua d'acord amb aquells objectius i amb aquells criteris? O, ¿per què actua en uns territoris i no actua en uns altres territoris? És a dir, aquest conjunt d'interrogants, aquest conjunt de descoordinacions, aquest conjunt d'elements que fan que cada Departament no segueixi aquestes directrius ni aquests criteris va creant una pilota, va creant una estructura que difícilment, quan tinguem aquesta llei o aquest Pla Territorial General de Catalunya, podrem dir que això sigui un instrument que ens permeti aconseguir aquests objectius en què tots vam estar d'acord, i sabem com vam aprovar la Llei, o com vam fer el debat de les directrius de l'esquema territorial de Catalunya.

I és en aquest sentit, senyor Conseller, que nosaltres li formulen aquesta pregunta. És a dir, davant d'aquesta mancança d'aquest Pla Territorial General de Catalunya, sobre el qual s'hauran d'articular després els plans territorials sectorials i els plans territorials parcials; davant de la perspectiva del termini que preveu el Decret, de dos anys, que després s'haurà d'aprovar, que segurament, vist ja el mètode de treball, amb què ja portem un retard de vuit o nou mesos en la publicació del Decret que desplegava la Llei, etcètera, ens n'anirem al 88 o 89; davant d'aquesta situació, la nostra pregunta, la interpellació, és molt clara. És a dir : «Quins són els propòsits i els capteniments del Consell Executiu de la Generalitat davant la mancança de política territorial adequada a les necessitats actuals i futures de Catalunya?» I molt m'agradaria, senyor Conseller, que la seva resposta em satisfés.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller, senyor Bigatà, té la paraula per a contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs, inicialment creia que aquesta era una interpellació per destacar precisament el compliment de tot un esquema d'actuació del Govern de la Generalitat, i crec que inicialment l'Illustre senyor Diputat ha començat per aquí,

per acabar parlant de descoordinació i de caos. Jo crec, Illustre senyor Diputat, que no estem davant, ni d'un incompliment, ni estem davant d'una descoordinació, ni d'un caos.

Crec, creiem des del Govern de la Generalitat —i això ho voldria destacar com a punt polític important de la meua intervenció en nom del Govern— la política territorial, malgrat que el nom de la meua Conselleria és Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, no només és exclusiva d'aquesta Conselleria, sinó que és una acció de Govern, de tot el Govern de la Generalitat de Catalunya —i em sembla que en això estarem d'acord. I, per tant, el Govern, com a govern solidari de totes les seves actuacions vol dir que totes les seves actuacions, tots els seus plans, els seus programes i també les inversions per donar efectivitat a aquests plans i a aquests programes són decisions d'un Govern, d'un Govern solidari; per tant, compartit, i corresponsabilitzat, i informat, i treballat, i coordinat amb la Direcció General de Política Territorial de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Dic això perquè totes les actuacions fetes fins aquest moment, i la preparació de les futures, crec, creiem que han seguit una línia de desenvolupament coherent i progressiva; coherent, perquè ens hem de remetre... Jo he repassat —crec que l'Illustre senyor Diputat també ho ha fet— el *Diari de Sessions* —aquesta és una sessió en què hem esmentat molt el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament—, i, des de la discussió en Comissió dels esquemes i directrius per a una política territorial a Catalunya fins avui crec que tot el contingut de les actuacions del Govern de la Generalitat i també les resolucions i les mocions aprovades, gairebé —jo diria— unànimement per aquest Parlament, han tingut una aplicació pràctica. Possiblement no tant accelerada o ràpida com tots nosaltres voldríem, però condicionaments polítics externs que jo voldria destacar no ho han fet possible. Perquè, si vostè, Illustre senyor Diputat, s'ha llegit com jo tota la història de tot aquest procés, veurà que una de les mocions aprovades per tots els Il·lustres senyors Diputats de la primer legislatura d'aquesta Cambra era aquella que deia que : abans del pla territorial, el que havíem de fer nosaltres era l'organització territorial, la divisió comarcal de Catalunya. Aquesta és una de les mocions importants i vostè sap més bé que jo —jo no els repetiré aquí— els condicionaments polítics i constitucionals, i també, en tot cas, d'interpretació del nostre propi Estatut, que no han fet possible que fins avui —i hem de veure si a partir d'avui serà possible realment poder aconseguir aquest objectiu tan clar i tan defensat per tot els Grups parlamentaris.

Aquest era un aspecte. L'altre, que també era importat, era la manca d'una estabilitat financera de la Generalitat; per poder fer una planificació, una programació a curt i a llarg termini, necessitem tenir aquella seguretat —i dono arguments polítics—, aquella seguretat en tot cas, que ha de fer que es pugui fer una programació i una planificació.

I un altre aspecte que jo li voldria destacar. Des de l'any 80 nosaltres hem anat d'una situació de mancances, de dèficit en infraestructures i equipaments, difícilment recuperable en dos o tres anys —suposem que en això estem completament d'acord— i, en tot cas, necessitàvem inicialment, qualsevol Govern, inicialment, el que havia de fer, i encara ara estem en aquestes condicions, el que estem fent, i en tot cas ho estem fent d'una manera territorialitzada, com es pot comprovar amb

les actuacions del Govern de la Generalitat, estem fent primer aquesta lluita inicial precisament per aconseguir un estàndard, perquè realment arribem a un estàndard d'equipaments socials i d'infraestructures que permeti aquesta clarificació. Per tant : organització territorial, finançament econòmic establert, automàtic, una automatització, lluita inicialment contra les deficiències i les mancances d'equipaments i d'infraestructures.

Per tant, jo li he dit que era coherent, perquè tota l'actuació del Govern fins avui ha estat en funció de l'esquema i les directrius que es van discutir l'any 81 en la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques i també de les mocions que es van aprovar unànimement aleshores —si no ho recordo malament només amb dues abstencions— en la mateixa Comissió. I de resultes d'això el Govern va presentar la Llei de Política Territorial que, com ha dit vostè molt bé, es va aprovar precisament el 9 de novembre de l'any 83. A partir d'aquest moment hi havia un termini. Jo li recordaré que, en tot cas, hi havia unes eleccions, les eleccions que ens han portat a aquesta segona legislatura i, per tant, creiem i creiem des d'aquest punt de vista, des del punt de vista polític, que no era el moment de condicionar quina pogués ser la política futura del futur Govern; i, en tot cas, el mes de setembre de l'any 84 es va constituir —ho diu el mateix Decret de desplegament de la Llei : «informa la Comissió que està presidida», la Comissió de Política Territorial, «pel President de la Generalitat»; per tant, es va reunir el mes de setembre, consta a l'acta a Presidència, i en aquest cas va elaborar i va informar del desenvolupament del Decret que es va aprovar el novembre del 84 i es va publicar el febrer d'enguany.

Per tant, fins aquí, el que tenim és una coherència en l'actuació, una coherència en l'actuació en el procés legislatiu i en el procés de compliment de les mocions i resolucions aprovades per aquest Parlament en funció d'un esquema i d'unes directrius presentades pel mateix Govern de la Generalitat. A partir d'aquí, tota l'actuació : no hi ha una actuació descoordinada ni una actuació que vostè pugui dir que produeix el caos; hi ha uns plans i uns programes en els quals gairebé la totalitat de les Conselleries... Jo no els diré als Il·lustres senyors Diputats la quantitat de programes i de plans sectorials d'aquest definits en la mateixa Llei, que comporten la distribució de les inversions i les actuacions polítiques dels diferents Departaments del Govern de la Generalitat : des de Sanitat, el mapa sanitari i el seu desplegament; el pla d'electrificació rural, d'Indústria; a Sanitat, el pla ALTEBRAT d'actuació comarcalitzada, el pla sanitari de la Vall d'Aran, Pla d'Obres i Serveis, darrerament comarcalitzat; a Comerç i Turisme, estudi de les estructures comercials de comarques; Justícia, també estudiant la possible ubicació, darrerament, fa poc que té les seves pròpies transferències, amb un guió presentat al seu dia en aquest Parlament; la Direcció General d'Esports, amb un pla especial a deu ciutats de Catalunya; el mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb el pla d'estació d'autobusos, amb el pla de revisió de metros, el pla de carreteres, el pla de ports esportius, el pla marc d'aigües a Catalunya, amb un esquema i unes directrius discutides per aquest Parlament que han servit després per al desenvolupament de la Llei i dels plans de sanejament de les zones cinquena i segona del Pla de Sanejament de Catalunya, també el pla d'abocadors de residus urbans, fet conjuntament amb el Departament de Governació i ac-

tualment treballant en el pla de residus sòlids, de residus químics industrials que està elaborant la Direcció General de Política Territorial.

Per tant, Il·lustre senyor Diputat, hi ha una coherència i una actitud, una actitud de compliment global d'aquests objectius, objectius que jo li voldria recordar a l'Il·lustre senyor Diputat que estan primer, indiscutiblement, en un programa electoral, després en un programa de govern presentat pel mateix President de la Generalitat en aquest Parlament, en el debat d'investidura, i, en tot cas, un fet positiu i clar que jo li voldria dir, perquè crec que és important, que ha estat ratificat majoritàriament pel poble de Catalunya. En tot cas, aquí no hi ha caos, no hi ha descoordinació. En tot cas, el que potser no coincideixen són alguns dels seus objectius com a grup polític —que jo crec sincerament que hi pot haver una discrepància—, però, en tot cas, el que no podem eludir és aquesta realitat, aquesta realitat que ara per ara fa que nosaltres estiguem aquí i vostè estigui en aquesta situació de l'oposició, i que uns i altres puguem parlar amb aquesta cordialitat i també amb aquesta profunditat deixant les coses en el seu lloc del que ha estat l'actuació del Govern de la Generalitat.

I per acabar i centrar-me dintre del que és la seva pregunta, perquè vostè em parla del capteniment en el present i en el futur. Fins avui, jo ja li he explicat quin és el passat, també el present i el futur dir-li que l'activitat futura està, en primer lloc, és seguir analitzant el model territorial desitjat amb l'estudi de tot el sistema de ciutats i territorialització d'una tipologia del territori, hi ha aquí un estudi important que nosaltres, a la Conselleria, actualitzarem —estem actualitzant— que és el reconeixement territorial de Catalunya fet per la Conselleria, com a estudi també que ens ha de permetre, també continuar, en tot cas, amb la política territorial que ha de possibilitar la canalització d'una part de l'actuació pública de caràcter sectorial, d'acord amb criteris d'eficàcia territorial. En aquest cas, a mig termini s'han iniciat les actuacions derivades de la Llei 2/83 de la Llei d'Alta Muntanya. Vostè sap que en aquest moment la Llei estableix que es concretarà fonamentalment l'elaboració de plans comarcals de muntanya, amb un contingut bàsicament socio-econòmic, que han de ser uns plans de coordinació amb uns objectius concrets i sobre un territori específic de les inversions sectorials de la Generalitat. Aquest és un desplegament que estem fent, s'està —vostè ho sap— en el període d'enquestes pels Consells Comarcals de Muntanya, i en aquests moments estan entrant les primeres peticions de desenvolupament d'aquests plans comarcals.

I, en tercer lloc, el que li voldria dir : continuarem dintre de tota aquesta perspectiva global que —li ho repeteixo— és la perspectiva global d'actuació d'un govern, d'un programa de govern i d'una coordinació —i li vull recordar que el decret diu : «entre tots els Departaments». I crec que amb això hem recollit un sentit, jo diria unànime i majoritari d'aquesta Cambra, quan parla de tots els Departaments, i, a més a més, amb coordinació amb el Pla Econòmic de Catalunya, i aquest és un altre aspecte a destacar, de la coherència i també de la prudència en el desenvolupament del Pla Territorial de Catalunya, plans econòmics que vostè sap que estan relligats al nivell de tot l'Estat i també que estan relligats al fet —en aquests moments— de l'entrada d'Espanya al Mercat Comú, i diu també tenint en compte la Llei del Parlament «que regularà

l'organització territorial de Catalunya».

Per tant, aquesta és, en el futur, aquests tres punts que jo li he destacat, i en aquest darrer continuar desenvolupant aquests plans sectorials i, en definitiva, el que jo li voldria dir a l'Il·lustre senyor Diputat, el que no hem de fer és confondre l'absència d'un pla territorial, amb la manca d'una política territorial.

Crec que amb tot el que li he expressat hi ha una voluntat clara perquè, en tot cas, el Consell Executiu no hauria fet aquestes actuacions, ni les estaria fent, tant des d'un punt de vista del Departament de Política Territorial i Obres Públiques com de la resta dels Departaments del Govern. Crec que hi ha una voluntat clara decidida de tirar endavant el Pla Territorial de Catalunya, en definitiva, de complir una Llei, a consensuar una Llei aprovada per la quasi totalitat d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol replicar?

El Sr. TOMÀS : Bé, senyor President; senyores i senyors Diputats. Està bé que vostè sigui solidari amb el Consell Executiu, la sensació és que el Consell Executiu no és solidari amb vostè, no?, que és molt diferent.

Vostè ha posat com exemples de l'aplicació d'aquests criteris objectius, que abans he esmentat, a través, segurament —o podem discrepar de determinats continguts, però, en fi—, que segueixen o que s'estableixen documents, no?, o plans —podríem dir-ne documents perquè no sé buscar una paraula més legalitzada com el «Marc d'Aigües» o el «Pla de Sanejament», que són del seu Departament. Però escolti, senyor Bigatà, els altres Departaments —i si vol, ara no tenim temps, només tinc cinc minuts i segurament no podem fer-ho—, els altres Departaments podem llegir document per document, eh?, presentats per altres Departaments i vostè veurà que hi ha unes contradiccions importantíssimes entre el que han escrit aquells Departaments i el que s'estableix a la Llei o al Decret que vostè va publicar. Per tant, sí que hi ha descoordinació, senyor Bigatà, però és que, a més a més, vostè em diu : «oh, és que això no es pot fer perquè depenia de la divisió territorial de Catalunya.» És cert, en tots els documents o en les lleis de què parlem, diem : hi ha dos eixos fonamentals, un és establir els territoris, i a través d'això s'establirà quan tinguem la distribució territorial de Catalunya aprovada en aquest Parlament o bé també quan tinguem el Pla territorial general, el Pla General Territorial de Catalunya. L'altre té un altre camí, depèn d'un altre procediment legislatiu que ja veurem el que succeeix, però el que és el pla territorial de Catalunya, o el Pla General Territorial de Catalunya, això depèn, fonamentalment, del seu Departament.

Per tant, creiem que no hi ha coherència, que hi ha descoordinació, que la sola lectura d'aquests documents presentats ens mostren que no existeix, que segurament els únics documents que van en aquest sentit són els del seu mateix Departament, no tots, però diguem-ne la majoria. Però, per exemple, vostè no m'ha constestat —i aquí ve el gran dubte— si hi ha voluntat o no hi ha voluntat de planificació territorial, si hi ha voluntat o no hi ha voluntat d'exercir la labor del Consell Executiu a través del que estableix la Llei, quan vostè no m'ha constestat si ha estat creada aquesta Comissió de Coordinació de Política Territorial, que ja va més enllà del mateix Departament, o bé

si s'ha nomenat aquest comitè tècnic redactor del pla, perquè, és clar, vostè nomena —si no recordo malament— el president, el vice-president i el secretari, però els altres Departaments hi han d'aportar un funcionari, com a mínim, amb categoria de cap de servei, si la memòria no em falla. Jo no sé si aquest comitè ha estat ja estructurat. Crec que si no ha estat estructurat és perquè els Departaments no li diuen qui és aquest funcionari o aquest representant del Departament per formar part d'aquest comitè tècnic redactor. I què passa? Que, a poc a poc, això es va allargant, els vuit mesos de retard, el comitè encara no està estructurat, ens passem els dos anys que estableix aquest Decret, el pla que presentem haurà de ser aprovat pel Parlament de Catalunya, la qual cosa vol dir que es poden presentar alternatives, s'haurà de discutir, és a dir, que ens anem a un Pla General Territorial, pràcticament, a la dècada dels noranta.

Automàticament jo crec que, o bé això ho corregim, avançem aquests terminis fent que aquest Pla Territorial General es pugui ja presentar perquè puguin ja realitzar-se les expressions dels diferents Departaments del Consell Executiu a través d'aquest Pla, o bé aquest Pla no servirà per a res. I en aquest sentit, nosaltres crec que ajudarem a aquesta línia, que em fa l'efecte que és ajudar la voluntat de la majoria de la Cambra, presentant, al seu dia, la corresponent moció que demani avançar aquests terminis i, a més a més, demani que d'ara endavant no surti cap document ni cap mapa sense el vist-i-plau d'aquesta Comissió de Coordinació i del seu Departament, perquè aquests documents publicats s'adeqüin ja dintre el que estableix el Decret i el que estableix la Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Honorables senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Bé, jo li haig de tornar a dir que un govern, vostè ho sap, un govern és solidari i les seves actuacions estan en funció d'un programa electoral primer, després d'un programa de govern debatut i aprovat per la Cambra i, per tant, vostè vol incidir en el fet de la descoordinació i en el fet que la manca del que en podríem dir de lideratge d'una Conselleria en funció de la resta. Un Govern actua solidàriament, ja el seu President, i a més, li voldria dir una altra cosa. El Decret, el Decret crea aquesta Comissió que jo ja li he dit, aquesta Comissió ha estat formada el mes de setembre de l'any passat, i també li voldria dir un altre fet important : tots els plans sempre, no d'ara, sinó també en la primera legislatura, han estat informats i coordinats, corresponent a la Direcció General de Política Territorial de la Conselleria, que per això hi és, i que per això, realment, amb tots els Departaments i no es produeix cap tipus de descoordinació, vostè el que vol destacar aquí és que, un cop més, si no tenim el pla territorial, realment les coses no van bé o no aniran bé. Jo li podria dir, posar aquí un exemple : l'esforç —crec que positiu— que s'ha fet de la regularització urbanística a Catalunya, i encara en aquests moments de la Llei del Sòl, no hi ha el Plan Nacional referit a l'Estat espanyol i, per tant, no per això s'ha deixat, realment, de fer i no hi ha un pla, hi ha un Govern que, en definitiva, té les mateixes idees, vaja!, almenys així ho creiem, que vostè, que el Grup Socialista, i en tot cas no ha fet cap intent fins

aquest moment, ni l'Administració central, ni cap altra Comunitat Autònoma, un intent seriós i coherent com aquí s'ha fet per l'actual Govern i l'altra legislatura en col·laboració amb tots els Grups parlamentaris d'establir una ordenació, una creació equilibrada i coherent d'un territori, en aquest cas, del territori de Catalunya. Per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha una voluntat i és aquesta voluntat, jo ja li ho he dit, no li ho tornaré a repetir, i la prova en són els fets. Aquesta era una interpellació que jo li podia contestar molt breument, molt breument, només dir-li —li podia haver contestat en la primera intervenció dir : «miri, l'actuació, en tot cas, d'aquest Govern es pot resumir de tres maneres : l'estabilitat legislativa aprovada en aquesta Cambra, en el compliment de les decisions d'aquesta Cambra i amb la ratificació electoral del seu programa de Govern, pel poble de Catalunya.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista, sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per substanciar la interpellació cal fer abans una mica d'història. En la legislatura anterior vaig presentar una interpellació, seguida d'una moció sobre el mateix tema. Això va ser a causa de la falta d'interès o de claredat d'idees de la Conselleria d'Agricultura, respecte d'una institució catalana que requeria, des del meu punt de vista, la màxima atenció : el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. Permetin-me que m'atreveixi a explicar a la Cambra què va ser, què és i què pot ser aquest Consell. Què va ésser? En la Generalitat republicana, el seu President, el senyor Francesc Macià, donada la importància de l'agricultura va creure convenient crear un consell que, amb la participació dels millors i més representatius homes de l'agricultura catalana d'aquell temps, assessoressin, col·laboressin, proposessin i informessin el Govern respecte de tot allò que creguessin oportú, en favor del medi rural. En recuperar les nostres institucions amb l'esdeveniment de la democràcia, el President Josep Tarradellas va creure convenient impulsar i recuperar també el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, que va ésser creat pel Decret de 25 de setembre de 1978, en el qual s'especificaven les seves funcions, composició i organització, i altres qüestions d'interès i, un mes després, fixin-se vostès, el mes d'octubre d'aquell any, eren nomenats el secretari del Consell i el seu Vice-president i, a partir d'aquell moment, i donades les migrades competències en matèria d'agricultura amb què comptava la Generalitat provisional, tots aquells que teníem i tenim posades les nostres màximes esperances en l'autogovern i som part integrant del que s'anomena pagesia, vàrem posar els ulls en aquell consell, al qual, mitjançant les més diverses formes, fèiem arribar les nostres propostes o reivindicacions. El temps, però, va donar l'alternativa al senyor Pujol, i amb ell, al seu Govern i hom va poder constatar

i constata la total i absoluta inoperància en la qual submergeix el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

Fem un repàs d'aquesta part de la història, la més trista, la més vergonyant del Consell d'Agricultura. Primer : Decret 499/1981, de modificació del Decret Tarradellas. Segon : molts mesos d'inoperància després, jo mateix formulo una interpellació i la moció subsegüent, que té, almenys, la virtut d'aconseguir una cosa, que divuit o catorze dies després, el Conseller d'Agricultura anterior promulgui un Decret de cessament dels anteriors membres del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. El mes d'abril de l'any 1982 es nomenen els nous membres del Consell Assessor, tot això, però, es publica el 16 de juny. Nomenament de membres, tot sigui dit de passada, que no responen al meu entendre, ni a les persones més qualificades ni més representatives del medi rural català, més aviat diria que responen, salvant algunes excepcions, als interessos partidistes del Conseller de llavors. Per la via de correcció d'errades, de la qual sembla estar molt enamorat el senyor Escudé per la seva defensa en anteriors interpellacions, es modifica el nomenament dels membres del Consell Assessor, fent-n'hi desaparèixer uns, i apareixent-n'hi uns altres. Posteriorment, el 12 de juliol, es torna a publicar un nou Decret, el 203, que modifica per tercera vegada el nomenament de membres d'un Consell, que continua en la més absoluta inoperància. Passen els mesos, i malgrat la promesa del senyor Víctor Torres en el Ple d'aquesta Cambra, quan va defensar la moció presentada pel Grup Socialista, que denunciaria qualsevulla paralització del Consell, aquest —el Consell, em refereixo— segueix dormint a la paller. Però vet aquí, que després de les eleccions del 1984, el senyor Pujol decideix canviar la ineptitud per l'arrogància i en aquest nou període el nou Conseller, el flamant senyor Miró i Ardèvol, comença a anunciar assessors a tort i a dret, noves estructures administratives, taules sectorials, secretari del Consell d'Agricultura i un llarg etcètera, però el Consell continua sense reunir-se, continua dormint a la paller.

Fa pocs dies —ahir em va arribar a casa meua el *Diari de la Generalitat* en qüestió— han estat nomenats els nous membres del Consell Assessor, cessats dels anteriors, prèvia modificació del nombre de membres d'aquest Consell, i recordin l'antecedent al qual jo abans feia referència. El senyor Carol, després de presentar la meua interpellació, nomena i fa cessar el nou i anterior Consell d'Agricultura; després, mesos, anys a dormir a la paller. En aquests moments, aquesta vegada, es presenta el mateix fet. Es presenta una interpellació, i uns dies després es nomena i es fa cessar el nou conseller. Tinc la seguretat que aquesta vegada dubto que algú pugui donar suport a aquesta burda justificació, ja que el problema rau en el que hauria de ser —i que va ser al seu dia— el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos.

Breument he recordat el passat gloriós del Consell i el present vergonyant. Permetin-me que els digui el que, des del punt de vista del Grup Socialista, caldria que fos i fes el Consell, sense necessitat d'inventar res, dintre dels principis que poden ser trobats per les senyores i els senyors Diputats en qualsevol tractat de ciència de l'administració, o de ciència política, a la vegada que, com a exemple viu, poden constatar el que succeeix en els múltiples i variats consells que existeixen en els països membres de la Comunitats Econòmica Europea, i

que sembla que s'ho van copiar d'aquell consell que va existir ja a Catalunya.

El Consell hauria de tenir, a més de les funcions de consulta i col·laboració, la funció de mediació entre els interessos específics dels sectors i grups socials, amb la qual cosa l'Administració pot decidir millor el que es considera l'interès social. Amb tot això s'aconseguiria la racionalització de les decisions de l'Administració, que obté informació de la realitat del sector, ja que aquesta Administració constata el grau de resistència de les decisions i les contrapartides necessàries. Aconseguir interessar les organitzacions representatatives en les tasques de govern, i, en aquests casos, els sindicats pagesos, les cooperatives, les SAT, etcètera. Aconseguir democratitzar el procés de decisió, sempre que es compleixin tot un conjunt de decisions. Tot això és possible simplement complint el Consell Executiu la seva pròpia normativa i utilitzant les partides pressupostàries previstes per les tasques del Consell.

Aquest Diputat formula la interpellació corresponent, ja que no entén com es pot tenir un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos absolutament inoperant, mentre es va construint un batibull administratiu de considerables proporcions i inexplicables implicacions. Repetiré una vegada més allò —ahir ens ho va recordar el senyor Víctor Torres— que a Catalunya tenim els millors empresaris d'Espanya, els millors pescadors d'Europa i els millors pagesos del món. La millor manera de governar a Catalunya és simplement fer copartíips i corresponsables aquests pagesos en la seva Administració. En aquests moments, això no solament no es fa, sinó que se'ls deixa de banda.

Nosaltres, des d'aquesta tribuna, preguntem al Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca quines són les intencions del Govern de la Generalitat respecte a aquest Consell.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller d'Agricultura té la paraula per a contestar la interpellació.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació que ha formulat el senyor Diputat fa possible obrir un cert nivell de reflexió sobre l'evolució que, necessàriament, han d'experimentar òrgans concebuts en la fase anterior a l'existència de l'Estatut d'Autonomia. D'acord amb aquesta intenció, aplicaré els deu minuts de què dispenso, primer, a efectuar una breu però necessària reflexió sobre la naturalesa del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos; segon, a exposar com es concreta aquesta reflexió en el concepte així expressat en el pla de l'aplicació, en el pla de la realitat, i, finalment, informaré sobre la situació immediata del Consell, a fi de constatar que no ha existit la temuda inoperància ni el batibull ni les intencions que prejutjava el senyor Diputat, i sí la necessària reconducció del seu paper, precisament per fer-lo més eficaç. Però comencem per l'anàlisi, la reflexió.

El Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos fou creat, com ja s'ha apuntat anteriorment, el setembre del 78; però cal emmarcar-la, la creació d'aquest Consell. Es va crear durant l'inici de la fase pre-autonòmica, just al començament de la Ge-

neralitat recobrada. De fet, es reprenia així l'experiència de la Generalitat en el règim republicà, que, com molt bé deia el senyor Diputat, va ser feta i duta a terme sota la iniciativa directa del President Macià, el qual, també és cert, durant una primera part, el va presidir. Va crear un organisme amb la mateixa denominació, si bé de composició molt diferent a la que prefigura el Decret de la fase pre-autonòmica, i també identitat com un organisme que es creava just al principi de l'autogovern nacional. Coincidència, doncs, en un punt : la creació d'aquest organisme quan la Generalitat iniciava el seu camí. És en aquest sentit, doncs, quasi innecessari recordar que, en el moment de la creació del Consell —del Consell actual, em refereixo— no existia l'Estatut ni atribucions efectives de la Generalitat. Tampoc existia aquest Parlament ni la representativitat expressa i articulada que la seva existència significa. El Consell d'Agricultura, aleshores, era una forma de combinar una participació en l'àmbit agrari de forces polítiques i socials amb expressions estrictament professionals. Constituïa també un marc genèric d'anàlisi de la política agrària, que no tenia aleshores instruments d'actuació específica. Per altra part, assumia funcions d'assessorament del Conseller. Però, sobretot, constituïa un marc de reequilibri polític en una Conselleria emmarcada en un Govern d'unitat. El senyor Diputat, quan deia : «un Consell», el d'aleshores, «al qual fèiem arribar propostes i reivindicacions», estava acotant precisament aquest sentit que acabo d'apuntar.

En definitiva, el Consell, aleshores, tenia funcions àmplies, genèriques i diverses, però alhora imprecises, fora del fet estricte, i en si mateix important, d'expressar aquella funció de reequilibri i donar contingut polític a una Generalitat que no tenia competències concretes d'actuació. Però tant avui com al 1984, la situació és tota una altra. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té un ampli contingut tècnic, econòmic, professional, administratiu i normatiu, donat per l'Estatut, i fet realitat per un ampli, encara que —recordem-ho— incomplet sistema de traspassos. El marc polític ja no és un marc de transició, s'ha normalitzat. Existeix un Parlament com a màxima expressió de la representativitat i participació del poble en el govern de la nació, i no cal recórrer a les fórmules extraordinàries de governs d'unitat, sinó que és la voluntat ciutadana la que estableix la correlació de forces. Per tant, i en aquesta nova dimensió, cal interrogar-nos sobre si el paper del Consell d'Agricultura pot ser el mateix que ens definia com a òptim el senyor Diputat. Quin ha de ser el paper del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos avui? Pot, un organisme no deliberant —donat el sentit deliberant, la seva significació estricta—, pot, per les característiques dels mateixos components del Consell, que han d'espaiar, naturalment, les seves activitats, fer un treball centrat en l'actuació quotidiana del Departament, quan aquest té un volum de treball tan important? O bé, pot el Consell tenir una funció que, donat el seu caràcter general, incideixi sobre el que són funcions pròpies i específiques de la Comissió d'Agricultura en un sistema parlamentari? És potser el Consell una mena de segona Cambra, de Senat? Voler convertir el Consell d'Agricultura, voler-lo presentar com un òrgan de representació general del món agrari català seria un error, perquè, o bé aleshores es convertia en una versió parlamentària, o bé incompliria aquell paper. O l'un o l'altre. Voler-lo convertir en un òrgan d'incidència en l'activi-

tat quotidiana és una impossibilitat física i metafísica.

Molt més clara és la seva funció d'assessorar i col·laborar amb el Conseller, però, des de quina perspectiva? En el treball diari? En l'actuació normativa? Com fer eficaç aquesta funció d'assessorament sense caure en la litúrgia inútil de la reunió com a compliment formal? En definitiva, com es concreta el paper del Consell? I, per donar resposta a aquesta qüestió, és necessari situar un factor —i aquí entra el segon nivell de la meua resposta— que el Departament d'Agricultura ha preparat i ha dut a terme en el període comprès entre els mesos de setembre i desembre de 1984. I em refereixo al nou sistema fonamentat en les taules sectorials, que tenen com a objectiu, d'acord amb el Decret 378/1984, de 22 de desembre, el de ser organismes de consulta i col·laboració amb el DARP, representatius de cada sector. Avui estan en funcionament les de la fruita dolça, llet, porcí, vi, fruits secs i forestal, i, en preparació, sis més : vacuum, horta, oli, flor, conill i mel. Les taules sectorials, que no és un invent particular d'aquest Departament, són òrgans totalment representatius del sector, amb capacitat per incidir sobre polítiques específiques. A més a més, eren un compromís electoral, i, com a tal, un compromís que calia complir. I puc dir amb satisfacció que la nostra experiència és única quant al nivell de realització, no ja en relació amb les Comunitats Autònomes, sinó en relació amb el mateix Govern central, qüestió que crec que no s'ha de menysprear. Així, sí que es poden articular amb els sectors representatius polítiques sectorials integrals i professionals; en definitiva, un camí essencial des de la perspectiva de la modernització que promou el Govern de la Generalitat.

Preparar aquesta nova instància ha centrat el treball del Departament, com ja he dit, en el període setembre-desembre. Consolidada aquesta funció, ja es podia ressituar el paper del Consell d'Agricultura sense caure en «solapaments» innecessaris, és a dir, a partir d'aquell moment era el moment : un nou paper que es defineix per la seva concreció i utilitat. Primer, un objectiu precís : centrar el Consell en l'assessorament al Conseller, però en un terreny definit, el de la política del Departament a mitjà i a llarg termini. És a dir, recreant en el Consell una instància llunyana de la urgència diària, del fragor de la política quotidiana, per fer allò que tan necessari és i tan poca atenció a la pràctica se li dona. La reflexió més enllà de l'exercici pressupostari en curs, és a dir, treballar simultàniament a llarg termini, a mitjà termini, sobre política agrària.

Segona qüestió : modificar la seva composició interna per adequar-lo millor a aquesta redefinició, dotant-lo al mateix temps d'una vice-presidència més efectiva, que garanteixi millor el seu bon funcionament. A aquest efecte, el 22 de febrer d'enguany es va publicar el Decret 5/1985, que en modificava la composició i que, si no és que hi hagués una comunicació telepàtica amb el senyor Diputat, que jo celebraria molt, era impossible que fos conseqüència de la seva pregunta. De tota manera, si això no li inspira prou confiança, al senyor Diputat, jo li suggeriria que formulés la següent reflexió : si cada vegada que fa una pregunta sobre el Consell, cessen tots els seus membres, potser la propera vegada que preguntis sobre el Consell, abans els consultis als membres d'aquest Consell, per les repercussions que sobre ells sembla que té. De tota manera, amb sinceritat li dic que no hi ha cap mena de relació d'efecte i causa entre una i altra data. El 18 d'abril es fa un

segon Decret, en el qual figuren el nomenament d'aquest Consell, ampliat, conseqüència del primer, del 22 de febrer.

No existeix, per tant, cap mena de lentitud, sinó precisament, i tal com crec endevinar en la intervenció del senyor Diputat, voluntat d'eficàcia, voluntat que tingui un paper real. Que necessàriament havia de passar com a condició prèvia per a reassignar la seva missió en el marc d'una reflexió honesta, com la que, breument, els he transmès. Que raons polítiques lògiques entre Govern i oposició transformin aquesta voluntat de reflexió, transparent, senzilla i clara, per donar major operativitat al Consell en un debat sobre si funciona, no funciona, sobre intencions, jo ho entenc, no ho comparteixo, crec que no és el millor camí, però per això serveixen les interpellacions, per fer aquesta contraposició de criteris.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Honorable Conseller, li voldria recordar que el seu temps s'ha exhaurit.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Immediatament acabo, senyor President.

Per acabar, doncs, només voldria recordar que el Departament ha creat un sistema d'estructuració, en bona part continuació del que s'havia fet que es fonamenta en les taules sectorials —sis creades, sis en procés de creació—, la renovació del mateix Consell i una nova definició de les seves funcions, i en la creació d'un nou òrgan que no existia amb una funció específica —ho recordo, i aprofito l'ocasió, el Consell de Caça de Catalunya—; i, al mateix temps, perquè és funció també del Departament d'Agricultura la posada a punt i el ple funcionament del Consell de Pesca. Aquest és un balanç que considero que per un període de deu mesos de treball és prou important, no ja per no fer justa cap crítica d'inoperància, sinó per resistir amb avantatge qualsevol tipus de comparació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats. De veritat, senyor Conseller, que escoltant-lo a vostè quasi un sortiria una mica convençut d'aquí. Té gràcia, vostè, en explicar les coses —vostè em perdonarà : no és, en aquest cas, cap crítica : té una certa gràcia. El que passa és que jo conec el que vostè fa, o almenys em sembla conèixer-ho, com ho coneixen altres senyores i senyors Diputats.

Miri, quan li parlo de batibull administratiu, d'alguna manera li contesto amb allò que vostè ens diu : «Bé, les funcions del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos són imprecises; en el seu temps, en l'anterior Consell, etcètera.» Però, escolti, és que no hi ha cap canvi en el Decret. O sigui, que les funcions són les mateixes : deuen ser igual d'imprecises.

Primera qüestió. Vostè nomena un Consell amb les mateixes funcions i amb els mateixos supòsits de funcionament. No sabem en què les precisa, vostè. Només nomena, i passa de vint-i-cinc a trenta.

Segona qüestió. Ens diu que els temps han canviat; sí que han canviat, només faltaria, han canviat. El que passa és que cada vegada que canviem un Conseller no canvia les altes administracions, els alts càrrecs directius de la Conselleria i n'hi posa uns altres. Llavors es comencen a encobrir; perquè, és clar, hi ha taules sectorials, hi ha el Consell d'Agricultura, Ra-

maderia i Boscos, que, a més, pel Decret de creació —el Decret Tarradellas— pot crear comissions de treball, comissions de treball sobre temes sectorials. S'encobreixen.

Vostè ens diu que el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos és perquè a vostè l'assessorin, però, és clar, vostè, al mateix temps, nomena assessors. Jo, per exemple, tinc en la meua cartera una tarja d'un determinat individu que vostè anuncia —en els diaris, després no se'l nomena— que és el coordinador, o alguna cosa, d'una determinada part de Lleida —és per entendre'ns, perquè no ho puc definir de cap més manera, perquè no hi ha cap manera de definir-ho—; és diu Artur Blasco i Giner, i en la seva targeta hi posa «Gabinet del Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya». Aquest senyor es permet, en nom de l'Administració catalana, reunir una sèrie d'alcaldes, per exemple, del Pallars, i dir-los que es farà allò, que es farà allò altre, i fins i tot no solament dir-los-ho, sinó assegurar-ho i després es compleixen, una sèrie d'inversions. Però és que no ho saben els de Millora Rural, és que no ho saben. Hi ha qüestions en medi natural que no ho saben, i fixi's vostè com es van encobrint tot un conjunt d'administracions, de les quals —bé, jo, almenys—, no en puc treure l'aigua clara : assessors, taules sectorials amb el senyor Santacana, que convoca una taula sectorial i el Director general d'aquella sectorial la desconvoca... No s'entén, tot això. Almenys, des del meu punt de vista, em sembla que és un batibull administratiu; no sé com ho qualificaria, vostè.

Per un altre cantó, vostè ens anuncia en el principi del seu mandat que vol concertar amb els sindicats pagesos de Catalunya la política agrària. Bé, tenia una gran oportunitat a l'hora de nomenar un consell assessor; podia haver consultat amb els sindicats, que són els representants dels pagesos en aquest país, qui volien en el consell.

Vostès, senyores i senyors Diputats, s'imaginem que en el Consell de Treball, el Conseller de Treball nomenés els membres que han de representar els sindicats pel seu compte? Home, suposo que ho consulten als sindicats.

Vostè ha consultat als sindicats els nomenaments dels membres del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos? Jo, almenys, al sindicat que ho he preguntat, vostè no ho ha consultat. Vostè ha nomenat unes persones, que poden ser d'un sindicat o d'un altre, però que potser li van bé a vostè, però no se sap si van bé als sindicats.

I, a més a més, vostè per què vol un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos? Perquè li facin lloances i li diguin a tot que sí? Llavors, no és un Consell; aleshores només cal que vostè es reuneixi amb una colla d'amics i els pregunti el que vulgui.

Respecte als nomenaments i la telepatia, després de sentir-lo, a vostè, un es podria pensar que és una mica bruixot; no. No hi ha truc, aquí, no hi ha telepatia. El tema és molt més senzill : jo anuncio la presentació de la interpellació precisament cinc dies abans, cinc dies abans que es publiqui una modificació del Consell, no el nomenament, que el nomenament jo el tinc —per sort, eh?— perquè, és clar, això, ja dic, va arribar —abans havia dit ahir— abans d'ahir a casa meua, el *Diari Oficial*, i està amb data del 18 d'abril de 1985.

Bé, i respecte que cada vegada que jo presento una interpellació sobre aquest tema cessen els membres del Consell

d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, jo li diria una cosa molt senzilla. Tal com han estat nomenats, el millor seria que fossin cessats els que vostè últimament ha tornat a nomenar, parlés amb els sectors socials d'aquest país, i parlés amb els sindicats, i fes un Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos que realment respongués a la realitat de representació de Catalunya.

I, per una altra part, que d'una vegada es clarifiqués tot allò que en aquests moments, o totes aquelles persones o estaments administratius que en aquests moments parlen en el nom de vostè, i que, la veritat sigui dita —ja no són paraules meves, són fins i tot paraules dels seus funcionaris—, si no paren bojos, és de miracle.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Honorable senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Malgrat venir fins aquí, també breument. Celebro que es preocupi tant de l'enginy mental dels meus funcionaris. I celebro també el següent : si després de tan poc temps i tan poques ocasions que he tingut encara d'intervenir en aquest Parlament, sembla que quasi el començo a convèncer, tinc la confiança que quan hagi passat molt més temps, el deixaré absolutament convençut del tot.

I, dit això, voldria fer unes precisions. No hi ha cap mena de batibull; jo ho he intentat explicar amb absoluta claredat en la meua intervenció, i, per tant, considero innecessari tornar-ho a repetir, però sí que vull fer unes precisions.

Primera, la persona que ha anomenat, l'individu que vostè deia, la persona funcionària del meu Departament que es reuneix amb alcaldes, té, per ordre —i no d'ara, sinó de l'anterior període— una missió molt concreta. Per ordre comunicada, té la funció del programa de tancaments per a la ramaderia extensiva a les comarques de muntanya; té un paper ben concret, aquest és el seu paper, i celebro que faci reunions amb els alcaldes, perquè forma part de les seves feines.

Segona, jo tinc alguns assessors, poquets. Però jo no sé per què s'estranya tant vostè, senyor Diputat, que un Conseller o un altre, o un altre, tingui assessors. Jo li diré de qui he après, a escala molt reduïda, humil, petita, a tenir assessors : ho he après de vostès i del Govern de Madrid. No en tinc un centenar i escaig, com hi ha a la Moncloa, en tinc tres o quatre, però, bé, són útils, els assessors. Naturalment que ho són. I, per això, si vostès els fan servir, jo, a una escala ínfima, modesta, humil, doncs, també aplico el mateix dret.

Tercera, les taules sectorials, que no sé per què els preocupen tant, perquè eren una reivindicació pràcticament de tots els partits polítics, que es fessin les taules sectorials. I això s'ha dit durant els quatre anys passats. Ara les fem, i resulta que s'encobreixen, i entren en contradicció amb el Consell. No, perquè el Consell, ho repeteixo, té una funció molt concreta —ho he explicat abans. No té com a missió representar el conjunt del món català, el món agrari català; això és funció del Parlament. El Consell té una missió molt concreta : assessorar el Conseller —i he definit en quin pla, a més; el pla de la política a mitjà i llarg termini. I, aleshores, si m'ha d'assessorar a mi, jo, amb independència del color polític i de la tendència sindical, escullo aquelles persones que d'acord amb el meu criteri i la meua responsabilitat són aquelles que considero que em poden donar un major assessorament. I, en fer això, no estic

fent altra cosa, senyor Diputat, que utilitzar un dret absolutament legítim.

I, aclarits aquests extrems, que em semblava necessari, i constatat una vegada més que no hi ha batibull, sinó un sistema organitzatiu clar, definit, normal entre els països de l'Europa comunitària, dono per contestada la seva segona part de la interpellació.

Moltes gràcies, senyor President, senyors Diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre els centres de sanitat ramadera

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per tant, ja passem al punt 10 de l'ordre del dia, Interpellació al Consell Executiu sobre els centres de sanitat ramadera, que formularan els Diputats senyors Pere Ayguadé i Manuel Nadal. Per presentar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la interpellació que fa aquest Diputat, en nom del Grup Socialista, és : Quins són els motius i propòsits de capteniment del Consell Executiu, en relació amb els centres de sanitat ramadera?

Aquests centres són creats, sembla —dic sembla perquè no se'n té un coneixement massa clar, d'on són situats en l'organigrama del Govern de la Generalitat o del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca— que estan creats per conèixer la situació sanitària de la ramaderia d'una comarca o d'una zona. També sembla que funcionen a Vic, la Seu, la Pobla, Lleida, Reus i Girona.

Segons un full que ha estat distribuït d'una manera massiva, aquests centres haurien de funcionar amb un laboratori, laboratori que hauria de tenir al davant seu un veterinari, que en seria el cap; però resulta que aquest veterinari, o aquest cap de laboratori, no ha estat mai nomenat. Llavors, resulta que estan funcionant d'una manera interina. I el càrrec de cap de laboratori és bastant important, perquè, com vostès saben, entre les funcions que realitzen aquests laboratoris estan la de fer les proves per determinar si un determinat bestiar té la pesta porcina africana, ara últimament, o abans, doncs, la brucel·losi, o la tuberculosi, i ara també la peripneumònia, la leucosi, etcètera.

Llavors són unes malalties importants, que al voltant d'elles es mouen interessos econòmics també molt importants, i que també l'Estat i el Govern de la Generalitat administren unes subvencions per afrontar a possibles lesions que es produïssin en els ramaders, lesions econòmiques en els ramaders.

Llavors, aquí s'estan remenant molts diners, i si aquests caps de laboratori són els qui han de certificar si una vaca té una malaltia o una altra, i no tenen cap nomenament, podria ser que estiguessin en mans, en un moment determinat, d'algun interès estrany, que pogués fer que una vaca que és sana sigui, doncs, dictaminada amb una malaltia determinada, etcètera. O podria ser que, sense tenir el suport total del Govern de la Generalitat o del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, haguessin de declarar en una zona si hi ha pesta porcina africana, o si hi ha peripneumònia, amb les repercussions que això té de cara a l'entrada en la Comunitat Econòmica Europea, de cara als interessos econòmics de Catalunya i de l'Estat.

A més d'aquest cap que no ha estat nomenat, segons aquest

full que he ensenyat, els centres de sanitat ramadera haurien de tenir un consell tècnic i una comissió gestora. Aquesta comissió gestora, segons aquest full, s'hauria de reunir dues vegades l'any, i aquest Diputat té coneixement que no es reuneix. I, segons que aquest full diu, «és l'òrgan en què els ramaders plantegen la seva problemàtica als representants del Departament i on es proposen les línies d'actuació que consideren adients.» És a dir, és l'òrgan on es fan propostes d'actuació de cara als problemes sanitaris i ramaders que hi ha en una zona o en una comarca. Com que aquest òrgan no es reuneix, faig el sil·logisme fàcil, d'acord, però com que l'òrgan no es reuneix, no poden haver-hi propostes adients, i, per tant, no hi ha una bona política de sanitat ramadera a les comarques de Catalunya.

Aquests centres també tenen un origen estrany. Van ser creats molts d'ells a través d'uns convenis entre el sector privat i l'Administració, i, progressivament, s'han anat desplaçant en la seva dependència cap a l'Administració. Crec que ha arribat el moment que l'Administració consideri aquests centres com a centres propis, els inclogui dintre el seu organigrama, i procedeixi, doncs, a convocar les places necessàries per a un bon funcionament d'aquests centres de sanitat ramadera que estem comentant.

Bé, tots aquests problemes que estic esmentant, i alguns altres, han anat sorgint i han sortit en els diaris —per exemple, en el diari *Segre*, del 29 de març—, i entre altres temes que s'esmentaven en aquest diari, plantejats pels mateixos treballadors dels centres, es comunicava que tenen unes dotacions econòmiques insuficients, que no tenen autonomia financera per a les petites despeses —doncs, per comprar paper per al seu funcionament normal— i que molt sovint són els mateixos treballadors d'un centre de sanitat ramadera que han d'avançar els diners per al més mínim funcionament diari.

Nosaltres creiem que aquesta situació no és adequada per a una bona política de sanitat ramadera a les comarques de Catalunya.

Un altre tema important és que no se sap de qui depenen, a quina política responen. Ja he dit que sembla que no hi ha limitacions clares; llavors, no saben a qui dirigir-se. D'alguna manera, s'ha fet una circular que diu —la circular del 7 de novembre del 84— que els centres depenen orgànicament dels serveis territorials i funcionalment de la Direcció General, però això no ha satisfet els treballadors d'aquests centres, que no saben, quan tenen un problema, a qui dirigir-se, perquè, entre altres coses, no saben quina feina estan realitzant. Fan unes anàlisis, però no saben a què responen, aquestes anàlisis.

Jo voldria continuar amb temes que crec que són importants respecte al funcionament dels centres de sanitat ramadera. En els pressupostos de la Generalitat, se'ns esmentava que l'any 85 es crearien nous centres. Ja portem pràcticament cinc mesos, i encara no sabem quins nous centres es pensen començar a fer funcionar a Catalunya. Però és que diem que és una bona política, fer centres de sanitat ramadera; ja hi estem d'acord, senyor Conseller, eh? Hi estem d'acord. Per tant, no es pensi que ataquem la política de centres de sanitat ramadera. El que diem és que n'hi ha pocs —vostè va dir que en faria més— i que aquests que hi ha no saben com funcionar, no estan inclosos en l'organigrama del Govern de la Generalitat, i no s'han nomenat els funcionaris, no tenen dotació pressupos-

tària suficient, i el que hauria de ser un òrgan important de debat entre els ramaders i els tècnics no funciona.

Això és el que nosaltres plantegem en aquesta interpellació. Volem saber quins centres es pensen fer; volem saber si es pensa atendre aquestes necessitats d'un organigrama coherent i una dotació de funcionaris, i voldríem veure que això es va aplicant, a poc a poc.

Si és així, estarem amb vostè i estarem amb aquesta política d'anar millorant la nostra ramaderia. Jo voldria acabar dient que —ja ho he apuntat en un moment determinat— al voltant de l'activitat ramadera es mouen molts interessos, es mouen molts diners —vostè ho sap—, i, si nosaltres portem, entre tots plegats, una política clara, podrem eradicar aquestes malalties que estan perjudicant tant, en aquests moments, el camp català, podrem evitar, també —i això ho sap tothom, que també passa en alguns moments—, aquesta picaresca que algunes vegades s'aplica. Per tant, nosaltres estem d'acord amb els centres de sanitat ramadera; pensem que estan funcionant pel voluntarisme dels seus treballadors, i que han estat abandonats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Si ara el Departament els torna a acollir al seu si, nosaltres creurem que hauréu fet una bona feina per a Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, comparteixo l'interès del senyor Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula —no comparteixo, òbviament, per les raons que exposaré, la conclusió que estiguin abandonats els centres.

Jo diria que part d'aquesta conclusió parteix d'una informació no suficient del senyor Diputat que, amb molt de gust, jo completaré amb la meua resposta que, alhora, em servirà per posar en evidència el bon funcionament dels centres de sanitat ramadera.

Per fer-ho, dividiré la meua intervenció en quatre parts, naturalment breus. Primera, els antecedents; segona, la naturalesa i característiques d'organització dels centres de sanitat ramadera; tercera, les possibles mancances que, evidentment, n'hi ha, i, quart, el bon funcionament.

Recordo els antecedents. Els centres de sanitat ramadera són una creació pròpia, específica de la Generalitat, que doten els ramaders catalans d'un servei comarcalitzat. Aquest és un fet inèdit, ja que fins que la Generalitat va iniciar aquesta política, tan sols existia un laboratori de sanitat animal a Barcelona —el dit Laboratori Regional Pecuari, que aprofito l'ocasió per assenyalar que és un laboratori important per la funció que desenvolupa, i que encara no ha estat traspassat.

Els centres tenen, doncs, unes característiques úniques, ja que en la majoria de casos estan dotats —en la majoria de casos, faig observar— d'una organització en la qual participa el sector —quan hi ha hagut prèviament la signatura d'un conveni amb el sector—, el qual està representat en cada centre en concret, mitjançant una comissió gestora integrada per ramaders, i també hi ha un consell tècnic, quan hi ha aquest conveni, compost per veterinaris. Hi ha centres en els quals no hi ha conveni, i, aleshores, actua directament la Generalitat sense que existeixi cap de les dues comissions; això fa que uns

centres tinguin aquesta estructura i uns altres no.

Finalment —i no és una referència menor—, els centres es començaren a crear abans que existissin els traspassos de sanitat animal, donada la seva necessitat. Constitueixen, per tant, repeteixo, un model únic que ha suplert amb avantatge un traspass no fet.

Com estan organitzats? Quines són les seves característiques orgàniques? La plantilla orgànica del Departament —plantilla orgànica de què aquest Departament té coneixement—, dins la Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries en el Servei de Sanitat Animal, preveu els centres de Vic, la Seu d'Urgell, Girona, la Pobla de Segur, Reus, Lleida —com molt bé ha citat el senyor Diputat—, més els de Móra d'Ebre i Tortosa —que no ha citat el senyor Diputat—, i estan previstos, en aquesta plantilla orgànica, per desenvolupar-los enguany, al llarg d'enguany, els de Manresa, Olot, Figueres i Puigcerdà. Per tant, sí que existeixen, al nivell de plantilla orgànica del Departament, els centres. Per això apuntava jo que hi devia haver algun tipus de confusió o d'informació incompleta quan el Diputat feia determinades afirmacions.

Tots els funcionaris ho han estat per concurs, i com altres unitats territorials, les mateixes seccions dels serveis territorials, per exemple, tenen una doble dependència orgànica, model absolutament estàndard en el desplegament territorial de l'Administració. Tampoc és això una característica específica del Departament. Depenen orgànicament dels serveis territorials, i funcionalment de la Direcció General corresponent. La seva situació, per tant, organitzativament i funcionalment, és absolutament correcta.

Tercer punt : les possibles mancances. Aquest model genuí, el dels centres de sanitat ramadera, ha estat reconegut internacionalment en la darrera reunió de l'Oficina Internacional d'Epizooties, per la seva eficàcia en la lluita i seguiment de la peripneumònia ovina, i vull dir amb això que el seu nivell, quant al material i a l'equipament de què disposen, és bo; no són qualsevol cosa. I això és lògic, perquè disposem d'equips i tècniques sofisticades que permeten el processament de totes les mostres de la comarca, i precisament, quatre d'aquests centres, d'entre els sis que ha citat vostè —Vic, Lleida, Girona i Reus—, disposen d'aparellatges per fer els ELISA, que permeten processar mostres múltiples de malalties —no únicament pesta porquina africana, sinó la leucosi bovina, eugesqui, parainfluenza 3, etcètera. Tenen un bon sistema d'equipament. Poc freqüent al nivell de l'Estat, i absolutament inèdit a un nivell comarcal.

Manca de personal, que apuntava el senyor Diputat. Sí, senyor; de personal, sempre en falta, per definició. Però ja saben que aquesta mancança no es corregeix, precisament, quan en els debats de pressupostos, sempre s'intenta retallar Capítol I i Capítol II, i això no ho dic en sentit crític. Tots els parlaments del món tenen com a vocació natural i legítima retallar Capítol I i Capítol II, i tots els Executius del món diuen que no tenen prou personal; no hi ha prou personal. Però, dir que no hi ha suficient personal, no vol dir que estiguin desproveïts, ni, encara menys, que donin un mal servei. Els diré per què. Els centres en funcionament disposen, com a titulats superiors, de vuit veterinaris i tres titulats superiors més, becats. Total : onze. I, a la vegada, onze auxiliars de laboratori. Però el nombre quantitatiu de persones que es dedica a una

cosa no explicita la qualitat d'un servei; la qualitat d'un servei, l'expliciten els resultats. I quins són els resultats? Jo els els definiré ràpidament : el temps que tarden aquests centres a donar avui respostes a les anàlisis oscilla entre vint-i-quatre i quaranta-vuit hores. Jo convido el senyor Diputat que compari aquests temps a donar resultats amb el temps d'un gran laboratori amb molt més personal, dependent de l'Administració central, per a idèntiques anàlisis.

Els centres —i amb això entraria en un altre aspecte del seu funcionament, dintre l'estructura de quatre punts a què m'he referit al principi— han dut a terme —una altra referència quantitativa—, quant a mostres : 101.347; quant a anàlisis : 168.079, i, quant a determinacions analítiques, 748.511. Aquestes xifres importants, aplicades al nombre, a la mena de bestiar que existeix a Catalunya, són unes xifres que admeten una comparació absolutament elogiada en qualsevol instància que ens multipliqui en nombre de persones.

Donem, per tant, un bon servei. Vol dir això que no existeixen mancances? Sí que existeixen! Naturalment, naturalment, i el senyor Diputat, amb molt bon criteri, n'ha apuntat una : tenim dificultats, en què, per exemple? Doncs, tenim dificultats amb el diner en metàl·lic, de què s'ha disposar *in situ*, per a la petita despesa. I, evidentment, aquest és un problema que intentem corregir, que jo crec que, en bona part, està corregit, però que és una mancança, i que li ho reconec al senyor Diputat, però, al mateix temps, jo li pregaria que ell reconegués amb mi que en aquest cas concret, és un flagell de tota l'Administració, no únicament de la Generalitat; del conjunt de l'Administració de l'Estat. Per què? Perquè la nostra Administració, encara que no ho vulguem, respon a una matriu normativa que envaeix el conjunt de l'Administració de l'Estat, que implica com a conseqüència dificultats en aquest tipus de coses. I, aleshores, s'ha d'aplicar imaginació per corregir-ho, imaginació que nosaltres apliquem.

Acabo, doncs, dient que els centres tenen un bon funcionament, un funcionament, m'atreviria a dir que extraordinàriament bo, que allà on existeixen els consells, aquests consells s'han reunit. De fet, bona part dels bons resultats és perquè utilitzem tècniques d'anàlisis noves, que han estat discutides i induïdes pel coneixement en aquests consells, una mostra palesa i objectiva que funcionen i, a més de funcionar, tenen resultats.

I, encara diria una altra cosa més; diria que, en un futur —i amb això voldria tranquil·litzar el senyor Diputat—, els papers d'aquests centres encara són molt més importants. Són molt més importants, on? Són importants en el marc d'un ambiciós projecte de la Generalitat, el de la reestructuració dels serveis veterinaris, un objectiu absolutament necessari, i, més encara, en la perspectiva de la integració a Europa.

aquest projecte de reestructuració, que naturalment hauria estat millor que s'hagués realitzat al nivell de l'Estat, però, donat que això no es tira endavant, l'emprendrem a Catalunya i confio —confio, perquè és un tema difícil— en el recolzament de tots.

En aquest sentit, doncs, dues conclusions de la meua intervenció. Primera, fer palès el bon funcionament d'aquests centres; segona, plantejar en relació amb aquests un encara major objectiu, més gran i més important objectiu de futur.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors

Diputats. El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor Conseller, lamento haver d'entrar en els termes en què ara hauré d'entrar; he procurat ser molt respectuós, perquè com que sempre diu que utilitzem la demagògia... Llavors, he procurat evitar la demagògia, ser molt clar i molt explícit en el que deia. Ara, vostè diu que no hi ha problemes i que això funciona com una seda. Segurament, no necessita padrins, però, és que, escolti'm, nosaltres, després de veure el que va sortir en els diaris, hem tingut accés, hem demanat i hem tingut accés a un document dels col·laboradors tècnics dels centres de sanitat ramadera, eh? I diu —van fer un document, signat amb data 1 de març (*l'H. Sr. Conseller fa una gesticulació.*) Doncs, si el coneix, sap el que diu. Vostè el coneix? Doncs, no ho semblava, perquè diu que «els centres de sanitat ramadera no estan inclosos en l'organigrama oficial», diu que «no hi ha nomenaments oficials dels caps de laboratori dels centres de sanitat ramadera», que «no se sap de qui depenen aquests laboratoris», que «no hi ha informació de la feina que realitzen», i que no tenen els mínims de fons monetaris per funcionar.

Bé, això, ho signen els caps, diguem, en aquests moments, els caps provisionals d'aquests centres. Em penso que, això, vostè ho coneixia —m'ha dit que ho coneixia—, i és que, a més, és que vostès els han contestat, aquests col·laboradors, i els han dit que tenen raó. Per tant, el mínim que pot fer aquí és dir que tenim una mica de raó.

Aquests centres han funcionat malament durant aquest temps i el que volem és que funcionin millor, i vostè diu que hi està d'acord, doncs jo també, volem que funcionin millor i aquesta és la nostra obligació, la seva, com a Govern, i la nostra com a oposició.

Ara bé, jo voldria saber, si vostè diu que això funciona perfectament, amb quin decret i amb quina ordre es creen els organigrames d'aquests centres, quines funcions realitzen aquests centres, quan s'han convocat aquestes oposicions per als funcionaris que ocupen els càrrecs, en aquests moments, de caps de laboratori. Em penso que això no existeix, i voldria que ho concretés. A més, és cert que aquests laboratoris fan una feina important però falta personal. Jo crec que vostè té aquí un exèrcit amb molts de generals en funcions però amb molt pocs soldats. I vostè em diu que els consells funcionen. Jo sé que n'hi ha que fa més d'un any i mig que s'han reunit, i si el que vostè pretén és que la funció dels consells és dir : «a veure quin tipus de vacuna o quin tipus d'anàlisi s'ha de fer», jo penso que no és això; els consells han de discutir quina és la problemàtica ramadera en una zona i la problemàtica de sanitat ramadera, i en funció d'això saber que és el que s'ha de fer allà. Això ho diu vostè, ho diu en el document aquest marró : «La funció d'aquests consells és discutir la política de sanitat ramadera i buscar les propostes adients». I això no s'està fent, això no s'està fent i, per tant, no hi pot haver propostes adients, eh? Aquí ho diu : «on s'estableix un diàleg entre l'Administració i les persones que coneixen la problemàtica ramadera de la zona i s'aconsegueix per les dues parts aquesta informació permanent de la situació sanitària que anomenàvem al principi.» És a partir d'aquest fet que s'han de cercar i trobar conjuntament les solucions més escaients als diferents problemes que la ra-

materia té plantejats en les diverses comarques catalanes, conjuntament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar el torn de rèplica té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : El senyor Diputat ha esmentat l'escrit, d'altra banda públic perquè va sortir als diaris, dels funcionaris. En aquest escrit hi havia dos punts, un dels quals he esmentat jo. Li hem dit que aquest problema existia; per tant, no he dit que tot fos perfecte, teníem una petita imperfecció que era la referència a la disponibilitat de diners. No és cert que no hi hagi nomenats responsables del centre. Hi ha nomenaments provisionals i no s'han fet els definitius i no farem encara els definitius, i no convocarem encara les places definitives. I amb això seguim una política molt concreta. Si nosaltres anem a fer una reestructuració del conjunt de serveis veterinaris conjuntament amb el Departament de Sanitat no crearem una estructura de responsables comarcals definida i final fins que aquesta reestructuració sigui feta. Hi ha nomenaments provisionals com n'hi ha en altres llocs de comandament del Departament i, al seu moment, seran convocades les places corresponents per passar a ser definitives. I això no s'ha de confondre, de cap manera, amb cap mala organització, de cap manera, tenen la mateixa responsabilitat però no confirmada definitivament que un altre cap de comandament.

Tercera qüestió. Ho he dit en la meua intervenció, ho reitero ara : els centres figuren en la plantilla orgànica del Departament; hi ha, per tant, una mala interpretació quan es diu «la faci qui la faci», quan es diu que els centres no figuren enlloc. Perdoni, figuren en la plantilla orgànica. Jo, quan li he cantat els que hi ha més dos més dels que vostès m'havia dit, més quatre més que cal fer, d'on ho he tret? De la plantilla orgànica. Allà hi ha els centres.

Quarta qüestió. Nosaltres, al meu Departament, no hi ha generals, ni hi ha soldats. Hi ha funcionaris i càrrecs de comandament, i és un Departament —com deia abans— mancat de personal. Precisament, la reestructuració dels serveis veterinaris que volem fer és per aconseguir incrementar, sense incrementar extraordinàriament els costos, la capacitat del personal que es dedica a fer sanitat animal.

I, finalment, deixim dir-li una cosa. És una funció importantíssima d'aquests centres revisar les anàlisis, la sistemàtica, les formes de recollida, en definitiva, tot el procés d'educació de cara al ramader per aconseguir uns millors resultats. En la major part d'aquests centres, no tots —repetixo, no tots—, en la major part d'aquests centres, l'element substantiu és el laboratori, perquè és això el que li dona operativitat, i del bon o mal funcionament d'aquest laboratori depèn que el centre compleixi la seva missió o no, i la funció d'aquest laboratori, naturalment, és fer anàlisis, i és il·lògic que aleshores aquests consells centrin bona part de la seva atenció a com aconseguir tècniques més adaptades a les nostres necessitats, millorar procediments existents.

En definitiva, senyor Diputat, jo reitero el que he dit abans : no és un funcionament perfecte, no crec que es pugui parlar de perfecció en l'ordre de coses en què tots plegats ens movem si és un funcionament no ja correcte, sinó un bon funcionament d'aquests centres.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre un Projecte de Llei de Potenciació de les Cambres Agràries

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Passem ja al punt següent que com saben és el punt 12 ja que el punt 11 ha estat ja substanciat, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre un Projecte de Llei de Potenciació de les Cambres Agràries, que presenta l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives, al qual tinc l'honor de donar la paraula.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó estant per economia de temps. Efectivament, el text de la Moció, què diu? Diu textualment el següent : «Sens perjudici de la facultat que l'Estatut d'Autonomia ens atorga per legislar la matèria, el Parlament insta el Consell Executiu a retirar el Projecte de Llei de Cambres Agràries fins a la plena resolució del traspàs de competències de l'Estat a la Generalitat en aquest tema, en tant que la seva tramitació, en aquestes circumstàncies, podria instaurar a Catalunya una situació menys favorable que a la resta de l'Estat, crear innecessaris problemes entre administracions i dificultar un plantejament d'ampli consens entre les forces polítiques catalanes enfront del Govern central per tal de fer realitat aquell traspàs.»

Què volem dir amb això? Volem dir que no discutim en cap àmbit la capacitat legislativa del Ple d'aquest Parlament per legislar en aquesta matèria i que, per tant, és plenament lícit fer-ho. El que sí que discutim, però, és l'oportunitat de legislar en aquest moment sobre aquest tema i de la manera que es pretén fer-ho des del Consell Executiu.

L'altre dia en la interpellació l'Honorable Conseller ens deia que havia presentat el Projecte com a conseqüència de les previsions, calendari en mà, que ell havia realitzat i de les diferents seqüències del tema que comportaven en una d'aquestes seqüències el traspàs previ de les Cambres Agràries a la Generalitat abans de l'inici de la tasca legislativa. D'altra banda, això es diu en l'exposició de motius del mateix Projecte de Llei : «atesa l'oportunitat que representa el traspàs de les Cambres anem a legislar sobre aquesta qüestió», per tant, seqüència, previsió que òbviament no s'ha produït, que ha fallat. I un segon argument clar per part del Grup parlamentari del Grup de Convergència i Unió per portar el text legislatiu a la Cambra era el que s'estableix en l'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico, argumentant la necessària obligatorietat que a Catalunya hi hagi Cambres Agràries.

Nosaltres sentim discrepar d'ambdós arguments. Discrepem del primer en la mesura que aquestes previsions que l'Honorable Conseller l'altre dia ens explicava han fallat. No hi ha traspàs en relació amb aquest tema en el dia d'avui i, per tant, el Parlament de Catalunya es disposa a legislar sobre una matèria, sobre uns organismes, que no sabem de quina manera, en quines condicions es traspassaran, malgrat l'acord de la Comissió Mixta, però estem tips de veure com acords de la Comissió Mixta, negre sobre blanc, surten gris sobre blanc del Consell de Ministres.

I, d'altra banda, en lloc de legislar en línia amb el que era la resolució d'octubre de l'any 80 del Ple d'aquest Parlament en relació amb la dissolució de les Cambres Agràries es fa en un sentit contrari, en el sentit d'una major potenciació d'aquestes Cambres, en el sentit d'atribuir-los més funcions, en el sentit, en definitiva, d'incrementar la presència de les Cambres dins l'organigrama de l'estructuració del sector agrari a casa nostra.

Segon argument. L'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico que tant s'argumenta i que tant servei d'excuses a alguns Grups per dir que no hi ha més remei, que aquí s'ha acabat tot, que Catalunya necessita Cambres Agràries.

Què diu aquest article 15, senyores i senyors Diputats? Diu el següent : «Las Comunidades Autónomas que hayan asumido estatutariamente competencias en relación con las corporaciones de derecho público representativas de intereses económicos adecuaran su actuación a los siguientes principios», i llavors és on estableix l'obligatorietat de l'existència de Cambres Agràries.

Què estableix, però, l'apartat 22 de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que és el que parla de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de corporacions de dret públic. Parla estrictament de Cambres de la propietat urbana i de Cambres de Comerç, Indústria i Navegació.

Des del nostre Grup parlamentari i des de determinades opinions de juristes entesos en la matèria hi ha una línia argumental que consisteix a dir : ja que estatutàriament —com diu l'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico— Catalunya no ha assumit competències en matèria de corporacions de dret públic, *versus* Cambres Agràries, aquest principi establert en l'article 15 no és d'aplicació a Catalunya, línia argumental amb la qual es pot discrepar —i afortunadament el dret no és una ciència i això és bo en temes com els que ens ocupen i segurament en tots—, nosaltres ens preguntem si calen Cambres Agràries a Catalunya per interpretació estricta de l'article 15 del Proceso Autonómico. I arribem a la conclusió que no és absolutament imprescindible l'existència d'aquestes Cambres Agràries a Catalunya. Per tant, que no s'intenti justificar des de les despulles de la LOAPA quelcom que des del nostre punt de vista és injustificable. Amb la lectura atenta d'aquest article i amb la lectura atenta de l'Estatut no necessàriament calen Cambres Agràries a Catalunya.

Per tant, nosaltres entenem que la presentació del Projecte de Llei ha estat una precipitació que nosaltres, en qualsevol cas, volíem discutir i així anava adreçat el segon punt de la nostra moció, punt que no ha estat acceptat a tràmit per la Mesa del Parlament, punt que, en qualsevol cas, nosaltres intentarem tirar endavant per les vies que el Reglament ens atorga en el sentit que el conjunt de la Cambra pugui discutir la conveniència o no de tirar endavant aquest Projecte de Llei com una mesura de pressió davant el Govern central, davant del nou traspàs de Cambres que és, en definitiva, el que nosaltres creiem que hi ha al darrere d'aquesta precipitació.

Però, entenem que això, que aquesta discussió, que aquest debat no es pot fer sense la prèvia retirada del Projecte de la Cambra, amb el mecanisme de pressió que representa el fet d'estar-lo ja discutint quan no queda clar ni si calen Cambres Agràries a Catalunya, ni si és el moment oportú per a fer-ho, ni en quin marc jurídic ens bellugarem.

I això és clar. El marc jurídic a l'entorn del qual es bellugaran

les futures Cambres Agràries a Catalunya en relació amb el conjunt de l'Estat no està definit ni en la Llei del Procés Autòmic, ni en la legislació de l'Estat actual, ni en el traspàs no realitzat a Catalunya i, en qualsevol cas, trobem com a únic punt de referència a partir del qual basar-nos en un Decret aparegut el 15 de juny de l'any 77 que tots hem criticat tant pel seu contingut com pel dia que apareixia publicat en el Butlletí Oficial de l'Estat que era, en definitiva, el darrer dia dels Governos de les legislatures heretades del règim anterior; era el mateix dia de la convocatòria de les primeres eleccions generals democràtiques en el nostre país.

Però, al mateix temps, tampoc té sentit presentar aquest Projecte de Llei pel mateix contingut de la Llei que va en contra de totes les resolucions d'aquesta Cambra en relació amb la matèria i en contra del que era l'opinió majoritària, que va ser opinió majoritària l'any 78 del conjunt dels pagesos de Catalunya amb el boicot practicat en les seves eleccions. Però, tampoc estem d'acord que tiri endavant aquest Projecte de Llei per la interpretació restrictiva que significa la seva presentació a la Cambra de l'article 15 de la Llei del Procés Autòmic. I és evident que quan una Llei d'aquestes característiques s'interpreta restrictivament s'està laminant, ho vulguem o no ho vulguem, la mateixa autonomia de Catalunya, la mateixa capacitat d'autogovern.

A partir d'aquí, nosaltres entenem —acabo, senyor President— que l'única finalitat que podria explicar la presentació d'aquest Projecte de Llei és l'intent de buscar una confrontació absolutament fora de lloc, inadequada i fora de temps amb el Govern central. I volíem deixar clar, i volem deixar clar amb la presentació de la Moció, que aquesta no és la nostra via, que aquesta confrontació amb el Govern central cal buscar-la en el tema dels traspassos.

Hi estem completament d'acord. I cal un ampli consens d'aquesta Cambra per tal de fer-lo realitat o per tal d'estudiar les vies possibles que permetin el traspàs de Cambres Agràries de Catalunya fins arribar, si cal, al Tribunal Constitucional, en l'exercici de la defensa dels drets legítims, entenem nosaltres, de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres estem disposats a la confrontació amb el Govern central si aquesta passa per discutir els continguts que pugui donar aquest Govern central a la seva Llei de Cambres, si alguna vegada la fa, en relació amb el contingut que vulguem donar a aquests organismes a Catalunya, de forma majoritària; però estem radicalment en contra de l'ús d'aquesta via en un moment que no correspon, quan no està tancat encara el procés de traspassos de Catalunya i quan no estan tancades encara les clàusules de revisió del nostre Estatut.

En conseqüència, i sense discutir la capacitat legislativa, sí que discutim l'oportunitat de la seva presentació, sí que discutim la interpretació restrictiva que representa de l'article 15 de la Llei del Procés Autòmic, i, per tant, una argumentació en contra de l'autogovern de Catalunya. I conseqüentment amb tot això, i pels problemes que nosaltres definim en la Moció, demanem en la mateixa que el Consell Executiu tingui a bé retirar de la Cambra aquest Projecte de Llei, per tal de fer possible la recerca del més ampli consens enfront del Govern central, per tal de fer efectiu el traspàs, i, un cop definit estrictament i encertadament quin és el marc jurídic en el qual ens anem a bellugar en les nostres competències i en les funcions

que tinguem assumides en aquestes Cambres, quina és la decisió que hem de prendre en relació amb aquests organismes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades, aquesta Presidència invita els diferents Grups a posicionar-se. En representació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, nosaltres no entrarem a fer una valoració de la substantivitat del Projecte de Llei de Cambres Agràries, perquè creiem que això serà objecte d'un debat ulterior, quan el moment processal arribi aquí al Plenari.

Sobre el tema concret de l'oportunitat de retirar el Projecte de Llei, jo em permeto recordar a les senyores i als senyors Diputats que el nostre Grup va plantejar un problema similar, si no idèntic, exactament el dia 10 d'abril, en el curs d'una pregunta oral a l'Honorable Conseller d'Agricultura, que no em va poder contestar, perquè estava malalt, i vaig ser contestat pel Conseller en funcions, l'Honorable senyor Rigol.

Nosaltres dèiem, en aquella intervenció, textualment això : « Ens trobem en una situació insòlita, en el sentit que un Projecte de Llei que ha entrat al Parlament, que ha estat esmenat abundantment per tots els Grups, i malgrat això, encara ara no sabem d'una manera concreta quines són les funcions que tenim exactament sobre una matèria tan conflictiva com aquesta. Es pot tenir el temor que nosaltres ens entusiasmem legislant i aprovant articles i després resulti que en el tema dels patrimonis o dels funcionaris o del que sigui els traspassos són menys complets del que desitjaríem i ens trobaríem, evidentment, amb una legislació una mica coixa. » El problema plantejat és, doncs, molt similar, si no idèntic, repeteixo, al que ha plantejat el senyor Maties Vives, que va plantejar en la seva interpellació i en la Moció consegüent que acaba de defensar.

Deia l'Il·lustre Diputat, el 24 d'abril : « El que preguntem nosaltres és el que passarà segons quin sigui el traspàs. Què passarà si a l'Estat només existeixen Cambres Provincials, per exemple, i a Catalunya, en canvi, n'hi ha de locals? » I afegia, després : « Serà diferent el model català del del conjunt de l'Estat? Serà diferent el model català del del conjunt d'Europa? » I fins ací estàvem i estem d'acord. Es tracta, efectivament, d'una situació anòmala, que consisteix a legislar sobre uns àmbits competencials indiscutibles, indiscutibles, però en els quals els traspassos encara no estan totalment efectuats. Tot això és cert, és evident. Però nosaltres pensem que, a més de les preguntes que ha formulat molt encertadament el Diputat Maties Vives, cal formular unes altres preguntes, i és preguntar-se per què no s'han acabat aquests traspassos, qui té la culpa que aquests traspassos no hagin estat efectuats.

Recordem el calendari d'aquests procediments, d'aquesta tramitació. El desembre del 80, si no ho recordo malament, el Consell de Ministres havia pres l'acord d'efectuar els traspassos, i aquests traspassos, probablement per evitar l'aplicació d'una Resolució que va adoptar el Parlament de Catalunya aleshores, aquests traspassos varen quedar bloquejats. Posteriorment, amb el canvi de govern, l'octubre del 1982, era legítim esperar que aquesta paràlisi en aquesta tramitació quedaria solucionada i que els traspassos arribarien efectivament i ràpida-

ment a les nostres mans. Però passa el 1983, i no vénen els traspassos. Passa el 1984, i no vénen els traspassos. I hem d'esperar a finals del 84, quan el Govern actual decideix ratificar l'acord inicial de traspàs que va efectuar el Govern Suárez.

Aleshores, la Comissió d'Agricultura de la Comissió Mixta, la Ponència d'Agricultura, es posa ràpidament a la feina i s'ultimen els annexos en un període rècord de temps. I efectivament, arriben a publicar-se uns decrets menors de traspassos, el 6 de febrer d'enguany, però únicament per petites qüestions sectorials, tècniques i administratives, però deixant en suspens els traspassos efectius des del punt de vista polític. Com explicar aquests retards? I aquí ens cal recordar unes paraules pronunciades pel Conseller de Governació, Macià Alavedra, que va recordar molt encertadament el Diputat Maties Vives en la seva interpellació, paraules pronunciades en la Comissió primera, si no ho recordo malament, fent una exposició sobre la situació dels traspassos. I deia Macià Alavedra —jo vull recordar-ho aquí— : «Nosaltres ens temem que hi torni a haver alguns problemes sobre les Cambres Agràries, a causa de les pressions que es puguin exercir des de Catalunya per certs sectors que puguin témer una determinada legislació que es faci des del Parlament.» I també voldria recordar les paraules del mateix Maties Vives quan deia : «Jo aquí voldria preguntar-me a qui no interessa aquest traspàs, i és evident que he de concloure —deia Vives— en primera instància que el traspàs pot no interessar a aquell que no el fa, és a dir, l'Administració central».

Bé, davant d'aquesta situació, què cal fer? I és ací on nosaltres sentim discrepar amb les conclusions del Diputat Maties Vives. La Moció presentada conclou que la millor solució és retirar el Projecte i esperar que els governants espanyols es decideixin a fer allò que tenen obligació de fer, és a dir, complir l'acord de la Comissió Mixta de Traspassos. És a dir, hem d'esperar que el Ministeri d'Agricultura presenti la Llei de Cambres promesa reiteradament per totes les jerarquies socialistes i, mentrestant, hem de mantenir el Parlament de Catalunya en un estat de supeditació i de dependència del que faci o deixi de fer l'Administració central, i amb la corresponent obligació del Govern de Catalunya, que hauria de retirar un Projecte de Llei laboriosament elaborat, i al nostre judici deficientment elaborat —car el nostre Grup, dit sigui de passada, està en desacord amb punts molt importants d'aquest Projecte de Llei. Però aquest tema, ho he dit al començament, la valoració del Projecte, no és l'objecte del debat d'avui, i ja el tractarem en el moment procedimentalment oportú.

Del que acabo de dir, se'n desprèn clarament quina és la nostra posició. Nosaltres votarem negativament aquesta Moció, perquè tot i tenint moltes reserves sobre el Projecte de Llei, no som partidaris de retirar-lo, perquè existeixen uns incompliments injustificables per part del Govern espanyol. Aquí no es tracta de buscar enfrontaments, no es tracta de buscar litigis ni conflictivitat, es tracta únicament de preservar la sobirania del Parlament de Catalunya.

Lamentem que la Mesa no hagi admès a tràmit la segona part de la Moció presentada pel Partit Socialista Unificat, perquè nosaltres l'hauríem subscrit totalment. L'hauríem subscrit totalment perquè nosaltres voldríem, efectivament, s'esgotessin tots els mitjans possibles, des del punt de vista legal, per accelerar i ultimar aquests traspassos, que es fan esperar

molt massa. I àdhuc hauríem volgut que s'hagués presentat alguna Resolució demanant al Consell Executiu que, utilitzant sentències no gaire llunyanes del Tribunal Constitucional, presentés un recurs davant d'aquest organisme exigint el compliment de l'acord de la Comissió Mixta —que, com vostès saben, és un acord vinculant. Malauradament, això no ha pogut ser, però el nostre Grup estarà sempre al costat de qualsevol iniciativa, i es reserva el dret de presentar-ne, per tal d'accelerar i acabar amb aquest lamentable problema.

És per aquestes raons que el nostre Grup, sentint-ho molt, votarà negativament la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en primer lloc vull... reconeixin-vos que aquest Diputat que els parla ni és advocat ni és llicenciat en dret; per tant, hi ha moltíssimes vegades que totes aquestes coses de llei número tal, barra número tal, em rellisquen. (*Rialles.*) I aquesta vegada no és que em rellisquin, però no en penso fer cap cas. (*Rialles.*)

Jo vaig, i el nostre Grup, i el Grup que jo represento, ha anat més que en les coses jurídiques, com molt bé ha dit el senyor Maties Vives en el final de la seva intervenció, ja que essent coherent amb el que pensa el Grup del PSU, al qual ell pertany, ells van per la dissolució de les Cambres Agràries de Catalunya, i tant jo, personalment, com el Grup Popular, estem en contra d'aquesta dissolució de les Cambres, perquè creiem que són factibles i que són importants per a la pagesia a Catalunya. Per tant, anuncio, des d'ara, que nosaltres votarem negativament la Moció que ha presentat el senyor Maties Vives.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari del Partit Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, fa una colla d'anys que a Catalunya està encetada una vertadera polèmica, que ha portat a enfrontar diferents forces socials en el que sembla una lluita inacabable que porta a posicions irreconciliables les diferents forces en litigi. Tot el món polític català immers en la realitat democràtica de cada dia va consolidant i avançant cada dia més en els supòsits que configuren una nació amb futur, en el context de les nacions i els estats d'Europa.

Per damunt de les diverses posicions polítiques avalades per les diverses ideologies que les sustenten, hi ha un denominador comú que aquelles forces que estan dintre dels límits de la racionalitat poden acceptar com a necessitat indispensable per poder aplicar qualsevulla política : la necessitat de modernitzar els mecanismes democràtics de l'Estat de dret, preparant-los per a l'important repte, a la vegada que incògnita, que ens depara el futur, paraula que jo pronuncio, aquí, en majúscules.

Sí, senyores i senyors Diputats, el futur que construïm amb un present ple de mesquineses personalistes o partidistes, que no ens deixen veure la conveniència de buscar conjuntament

els mecanismes que serveixen per construir aquesta nació i aquesta Europa que tots plegats assegurem estimar. Amb un caminar lent, amb incomprendiments, amb entrebancs, unes vegades, i amb pas segur, unes altres, sols, per separat, junts o en direcció contrària, aquest país, però, avança i ningú no pot negar que l'avui és millor que un ahir no massa llunyà.

Però queden moltes qüestions per resoldre. Una d'aquestes qüestions és la de les Cambres Agràries. Qualsevulla error avui condicionarà per sempre l'administració agrària catalana, portarà a crispar encara més un sector social que és necessari que en aquests anys vinents tingui una tranquil·litat indispensable, i portarà, en definitiva, a complicar encara més l'entramat administratiu dels ens locals, comarcals, territorials, provincials, nacionals o estatals, de caire públic i privat, que mal conviuen avui a la nostra terra. Demanar a un partit com Convergència i Unió, que té la majoria absoluta, que reconsideri aquí la seva posició sobre les Cambres Agràries, és una empresa quasi condemnada al fracàs, com ho és demanar-li al partit d'Esquerra Republicana, que li dóna suport, que recordi en un instant tota la seva història.

Però permetin que intenti l'aventura amb un conjunt de preguntes que tots ens hem de fer avui en aquesta Cambra. Si la iniciativa legislativa del Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya prospera —recordem que aquest Projecte de Llei està aprovat per un Consell Executiu on són ambdós partits—, i la moció del PSUC no és aprovada, significa la voluntat que a Catalunya presisteixin uns organismes a cada municipi que realitzen en el món rural català el mateix paper, sens dubte, que jugaren els sindicats verticals en l'època de la dictadura franquista en el món del treball, i així el senyor Miró i Ardèvol es converteix automàticament en el senyor Solís de Catalunya (*remor de veus*).

Què dirien, senyores i senyors Diputats, si avui encara...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau, silenci.

El Sr. AYGUADÉ : Què dirien, senyores i senyors Diputats, a pesar de les rialles, gracioses sempre, i ben acceptades per aquest Diputat i el senyor Camps (*rialles*), si avui encara els sindicats obrers haguessin de lluitar contra els sindicats verticals? Què succeiria a Catalunya si en el Consell de Treball hi estiguessin presents encara personatges representant l'organització sindical avui extinta? Què dirien si a cada empresa de cada municipi de Catalunya fossin elegits, no comitès d'empresa, sinó un comitè que tingués tasques i vincles amb l'Administració, fins i tot econòmics que fessin la competència, no tan sols als sindicats obrers del municipi, sinó al mateix ajuntament, envaint les seves competències, i, més encara, envaint i fent la competència a altres organismes de caire econòmic? Què poden dir en veure una llei —o podem dir tots plegats— en veure una llei en aquest Parlament, que només té semblances amb el dret comparat en tot Europa amb els decrets franquistes, amb el decret promulgat en la dictadura d'en Primo de Rivera, o amb la Llei d'Aliança Popular de Galícia? Si no, invito alguna senyora i senyor Diputat que busqui en dret comparat alguna semblança. Que diguin les senyores i els senyors Diputats quan podem veure a Catalunya que, si s'aprova el Projecte de Llei presentat pel senyor Miró en aquesta Cambra, hi haurà més cambres agràries a Catalunya que a tot Europa junta. Què dirien? Què farien? Com hauria estat aquest 1 de

maig si fos així la qüestió? Doncs, senyores i senyors Diputats, això, el que vostès farien, els que són democràtes —que tinc la seguretat que ho són tots vostès—, és el que fa la Unió de Pagesos respecte a les Cambres Agràries, perquè aquestes no són altra cosa en el món rural que el que al seu dia varen ser la Organización Sindical en el món obrer.

Com a Diputat del Grup Socialista de Catalunya no puc més que criticar amb duresa la manca de claredat amb què s'ha portat el procés de traspàs de les Cambres Agràries de Catalunya per ambdues parts de la Comissió Mixta de traspassos, en una època o altra, que ha portat que encara avui aquest traspàs no s'hagi fet efectiu.

Com a Diputat del Grup Socialista, no puc deixar de criticar la falta de voluntat política del Govern de l'Estat, de complir una promesa electoral i un compromís parlamentari de presentar una llei estatal, que determini d'una vegada per totes quin és el paper a tot l'Estat de tan polèmiques corporacions de dret públic, com són les Cambres Agràries en els terminis marcats.

Però també, precisament, com a Diputat del Grup Socialista de Catalunya, haig de fer evident que, quan el senyor Pujol en el debat d'investidura, ens deia respecte a les Cambres Agràries, que «volem tranquil·litat i progrés en el camp, no gratuïta lluita política; volem, a més, que el camp estigui estructurat, i volem una eficaç acció sindical; per tant, el nostre propòsit és continuar ajudant, com ja ho hem fet, els sindicats, i comptar amb ells a l'hora de prendre decisions, comptant amb ells», li hem de recordar, al senyor Pujol i a tot el Govern, i al Consell Executiu, i a tots plegats, ens hem de recordar tots plegats que aquella posició de lluitar contra les Cambres Agràries no va ser un fet aïllat en el Parlament de Catalunya, sinó que era el fruit de la lluita de totes les forces democràtiques i nacionalistes catalanes contra tot allò estrany a la nostra història, a la nostra manera de ser o a les nostres necessitats reals.

Aquelles forces estaven compostes per molts dels homes que formen part en aquesta Cambra del Grup de Convergència i Unió, Esquerra Republicana, PSC i el mateix PSUC, i, fixi's que dic per moltes, i no per totes. Perquè jo no em puc creure avui que la llei que la moció del PSUC demana que sigui retirada hagi estat propiciada per històrics demòcrates de sempre de Convergència i Unió, sinó més aviat per aquells arribistes que han pujat posteriorment a un carro victoriós a Catalunya, per poder realitzar des de Convergència, a l'ombra del senyor Pujol, el que no varen poder fer quan eren simplement obscurs assessors del primer secretari d'un partit desaparegut avui, o regidor-opositor d'un ajuntament de Barcelona que intentava caminar cap al progrés.

També haig de dir que les Cambres Agràries són elements que condicionen decisivament quin model d'administració territorial s'hauria d'aplicar a Catalunya, i el senyor Macià Alavedra caldria que estigués atent a aquesta llei, ja que condiciona substancialment el paper del municipi rural, ja que converteix el senyor Miró i Ardèvol, més que en un Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en un conseller de governació del món rural.

I, per acabar, senyores i senyors Diputats, i agraint la benevolència de la Mesa, per tot això, el Grup Socialista dóna suport a la moció del PSUC de demanar la retirada de la llei i de buscar en l'aportació comuna de quelcom millor de cada Grup parlamentari, mitjançant un debat en Comissió, acompanyat

de les necessàries converses a tots els nivells, per buscar una sortida honorable per totes les forces socials del camp, i la millor i més eficaç estructura administrativa per al món rural català.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. En representació del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats (*pausa*), el PSU reconeix la capacitat legislativa del Parlament en aquesta matèria, semblava que inicialment, en línia amb el Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, de 20 de novembre de 1980, però posteriorment sembla que no del tot, ja que s'ha referit a altres juristes que el PSU ha consultat. El que sí que qüestiona, decididament, és l'oportunitat d'exercir aquesta capacitat legislativa. Un altre obstacle que planteja el PSU és el de les condicions del traspàs. Sí que sabem en quines condicions, no ja es traspassaran, sinó que s'han de traspassar les Cambres Agràries, perquè la sentència del 5 d'agost de 1983, dictada en el recurs d'inconstitucionalitat de la LOAPA, que, com ja s'ha dit en aquest Parlament, en el seu fonament jurídic número 28, declara que «els acords de les comissions mixtes de transferències són propostes vinculants per a l'Estat, que ha de respectar el seu contingut».

Si bé no és l'objecte de la meua intervenció, no estic d'acord amb algunes de les coses que ha dit l'orador que m'ha precedit en l'ús de la paraula, referides a diverses qüestions. Si recordem la història conclourem que tenim capacitat de legislar, i que en la Generalitat republicana van continuar existint Cambres Agràries.

A l'hora de fer comparacions amb el senyor Miró i Ardèvol, cal recordar els límits. Estem en un Parlament democràtic. I, d'altra banda, tothom té dret a tenir la seva trajectòria política, i més si aquesta ha estat en la línia de defensa i consolidació de la democràcia. Li he d'agraciar, d'altra banda, al senyor Pere Ayguadé la crítica als incompliments del Govern central en aquesta matèria.

Quin és el contingut de la Moció? Diu la Moció que la tramitació del Projecte de Llei de Cambres Agràries podria instaurar a Catalunya una situació menys favorable que a la resta de l'Estat. Menys favorable per a qui? No és útil per a la Generalitat? Estaran els agricultors pitjor servits que ara? Disminuirà l'arrelament dels sindicats? Diu la Moció que aquesta tramitació podria crear innecessaris problemes entre administracions. No és precisament l'Administració central la que ha creat problemes endarrerint el traspàs de les Cambres Agràries?

Repetirem el que es va explicar ja a la Cambra en la pregunta de l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres el 10 d'abril de 1985, i en la interpellació del 24 d'abril de 1985, que ha donat lloc a aquesta moció. Aquest és el resum, una vegada més. Amb data 2 d'octubre de 1980, el plenari de la Comissió Mixta aprovà el Decret de transferències de Cambres Agràries. Quan estava a punt de fer-se el traspàs, el Consell de Ministres va retirar el projecte de decret de transferències davant la intenció del Parlament de Catalunya de fer una legislació diferent a la de l'Estat. El 20 de setembre de 1984, s'ha ratificat l'acord de traspàs del 1980, i el 19 de setembre de 1984, la Comissió Mixta ha resolt els annexos, i, a partir d'aquesta data, tot estava llest perquè anés al Consell de Ministres. el 6 de febrer

d'aquest any es produeixen els traspàsos per part del Consell de Ministres i les Cambres Agràries no hi eren. El Conseller, en la seva resposta el dia 10 d'abril de 1985, argumentava : «això es pot prestar a interpretacions, sobretot en un moment com el present, en què el Govern català ha presentat un projecte de llei al Parlament, i que el Govern de Madrid n'està ultimant un altre, i que ambdós són substancialment diferents». Dos cops, la intenció de legislar d'aquest Parlament ha fet ajornar indefinidament el traspàs de Cambres Agràries, i la nostra reacció ha de ser ajornar la voluntat de legislar fins que el traspàs sigui efectiu? És aquesta la forma que se'ns suggereix per evitar problemes innecessaris : la renúncia per temps indefinit a la capacitat legislativa del Parlament en aquesta matèria? D'altra banda, legislar dintre de la Constitució en una matèria sobre la qual la Generalitat té competències, és crear problemes innecessaris?

Diu la moció que la tramitació d'aquest Projecte de Llei podria dificultar un plantejament d'ampli consens entre les forces polítiques catalanes enfront del Govern central per tal de fer realitat aquest traspàs. És que alguns Grups, si no els plau la Llei, deixaran de donar suport a les negociacions per obtenir el traspàs? Quina concepció de l'autonomia i l'autogovern seria aquesta?

Nosaltres creiem que el que cal fer és accelerar el traspàs, no frenar la tramitació del Projecte de Llei. Renunciar a legislar per tal d'aconseguir el traspàs seria una claudicació. I, en aquest sentit, agraïm les manifestacions de suport per accelerar el traspàs. És legítim que el Projecte de Llei de Convergència i Unió no sigui assumit en el seu contingut per alguns altres Grups, però creiem que aquesta no és la qüestió. Hi ha problemes més profunds implicats en aquesta moció.

Podem parlar de calendaris, de procediments, de compliments i d'incompliments. Com estava plantejada aquesta qüestió el 1980? En la sessió del 26 de setembre del 1980, el Conseller d'Agricultura, senyor Carol, proposava primer assolir el traspàs de Cambres Agràries i després adaptar-les a la realitat catalana, és a dir, legislar sobre elles. El 3 de desembre de 1980, s'oposava a aquest plantejament l'Illustre Diputat senyor Maties Vives. Parlant de la Resolució del 2 d'octubre de 1980, les seves paraules foren : «A nosaltres ens sembla que aquest tipus d'actitud, que aquest incompliment de terminis en virtut de negociacions no aclarides plenament, que aquesta actitud del Consell Executiu, amb la presentació d'aquest Projecte de Llei que —repeteix— no admetem com a compliment de la Resolució 22, del dia 2 d'octubre, del Ple d'aquesta Cambra, és per a nosaltres una renúncia a l'exercici de l'autogovern, que té en aquest moment el Consell Executiu a les seves mans. Aquest Consell Executiu, en aquesta matèria concreta, i segurament també en d'altres, i a vegades s'ha dit en aquesta tribuna, té mentalitat d'administrar, no mentalitat de governar. Aquest Consell Executiu creiem, a tenor de l'incompliment dels terminis del Projecte de Llei, que no creu en el paper sobirà d'aquest Parlament.» Una posició semblant adopta l'Illustre Diputat senyor Ayguadé el 9 de desembre de 1980, afegint-li el dret de Catalunya a dotar-se d'unes estructures administratives pròpies. Diu així : «Aquesta Constitució s'ha d'interpretar amb l'amplitud que cal, sobretot quan es vol donar al nostre país, a Catalunya, la possibilitat d'autogovernar-se, no la possibilitat, ja ho vaig dir l'altre dia,

tan sols d'administrar-se, perquè si nosaltres no podem dir com han de ser les nostres estructures administratives, l'única possibilitat que ens queda és fer-les a la imatge de les que són a l'Estat espanyol.»

Senyores i senyors Diputats, tenim o no tenim facultats per legislar sobre les Cambres Agràries? Senyores i senyors Diputats, renunciarem a la nostra capacitat legislativa cada vegada que el Govern central incompleixi els acords vinculants de les comissions mixtes? Subordinarem, senyores i senyors Diputats, la sobirania de què som dipositaris, i la subordinarem al compliment d'un tràmit administratiu, sobre el qual no tenim capacitat de decisió? I donarem solemnitat a la renúncia a l'exercici de les nostres facultats amb la votació formal d'una moció?

Penso que puc acabar, si m'ho permet l'Il·lustre Diputat senyor Torres, amb unes paraules seves en una pregunta sobre aquesta mateixa qüestió, feta el 10 d'abril de 1985. Va dir, el senyor Víctor Torres que hauríem de fer prova aquí, en aquest tema concret, d'una certa energia, d'una certa contundència, per tal d'acabar amb un tema que, efectivament, ja està adquirint gairebé el límit del ridícul, del ridícul perquè no es pot estar jugant eternament amb un tema que, efectivament, és competència de la Generalitat, com tothom ha reconegut reiteradament i d'una manera vehement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Havent-se posicionat tots els Grups, procedirem tot seguit a la votació de la Moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els Diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin dempeus, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, aquesta Moció ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre els incidents a la Rambla de Barcelona el dia de Sant Jordi

Passem ja al darrer punt de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral.

En primer lloc, primera pregunta que fa al Consell Executiu sobre els incidents de la Rambla de Barcelona el dia de Sant Jordi, que la formula l'Il·lustre Diputat senyor Enric Ticó. Té la paraula l'Il·lustre Diputat.

El Sr. TICÓ (*de l'escó estant*) : S'escolta bé?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No se sent, Il·lustre Diputat.

El Sr. TICÓ (*de l'escó estant*) : Si m'ho permet...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ara.

El Sr. TICÓ : Bé, donat que el tema que va originar la pregunta ha estat àmpliament debatut aquest matí en aquesta Cambra, i que a la Comissió de Justícia d'aquí a unes setmanes també tindrem prou informació, dono per contestada la pregunta que vaig presentar al seu dia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Com saben els senyors Diputats, per a la pregunta segona ha estat demanat el seu posposament per al proper Ple, com s'ha indicat i repartit.

Pregunta al Consell Executiu sobre presumptes estafes immobiliàries a la Costa Brava i llurs efectes sobre el turisme

Per tant, anem a formular ja la darrera pregunta de les que hi ha formulades, que és la pregunta que formula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat formula una pregunta al Consell Executiu, que diu el següent : Quines actuacions ha realitzat o pensa realitzar el Consell Executiu per tal d'evitar els fets que han motivat aquesta campanya periodística que perjudica els interessos turístics de la Costa Brava?

Explicaré els fets d'aquesta campanya que s'ha desenvolupat.

En uns diaris suïssos, en el diari *24 Hores* ha aparegut un article que es titula «Jean qui rit, Jean qui pleure», que explica un fet, jo crec que altament perjudicial per al bon nom de la Costa Brava, per al bon nom de la promoció turística de Catalunya. Entre les coses que s'expliquen, s'esmenta que una empresa anomenada Finques Begur ha cridat uns senyors als quals havia fet un contracte de construcció d'una casa, i els diu que ja poden venir perquè s'ha acabat la casa. I aquí explica —tradueixo del francès— que la família ve, i es troba que no hi ha portes, no hi ha finestres, no hi ha bany, no hi ha cuina, etcètera.

Això, doncs, és una estafa, d'alguna manera, que és bastant greu perquè repercuteix en el mal nom de la Costa Brava, i repercuteix en el mal nom de la Costa Brava perquè aquesta empresa, Finques Begur, resulta que la qualifica aquest mateix diari de societat fantasma, que tenia sucursals a Ginebra, a Neuchâtel, Friburg, Martigny, Lausana. Com a mínim una sèrie de ciutats importants de Suïssa. I s'ha muntat al voltant d'això, per tant, una campanya de desprestigi de la promoció immobiliària a la Costa Brava.

Però el que és més greu, és que això no és un fet aïllat, això no és un fet aïllat que passi a Begur, sinó que aquest Diputat té aquí un memoràndum d'un ciutadà, que firma Edward Thomson, dirigit també al Consolat de Suïssa, en el qual esmenta una sèrie de problemes que es produeixen a la urbanització Mas Pere, de Calonge. Diu —i, per tant, jo hi insisteixo, perquè és molt mala imatge la que estem donant— que aquesta urbanització té una sèrie de clients, normalment —diu— espanyols que viuen a Espanya, espanyols que treballen fora, estrangers, la major part dels quals són holandesos i alguns d'ells suïssos. I, llavors, explica en aquesta carta tota una sèrie d'irregularitats comercials que es produeixen en aquesta urbanització, i que és el que s'està produint en repetits llocs de la Costa Brava. Passa a Begur, el cas que he esmentat abans, passa aquí a Calonge, Urbanització Mas Pere. Una mateixa peça de terra és venuda repetides vegades. Quantitats de diners

injustificades es demanen als propietaris per construir la casa, quan ja havien firmat un contracte amb una quantitat determinada i se'ls augmenta aquesta quantitat. La terra que ells tenen és embargada, però primer és hipotecada pel propietari, i llavors és embargada pels jutjats. Es falsifiquen escriptures. Es demanen quantitats injustificades pels serveis que dona la urbanització, aigua, llum, etcètera i, fins i tot, alguna vegada es produeixen apropiacions indegudes dels diners que paguen els clients per taxes, etcètera.

I, això passa a la urbanització Mas Pere, però també passa en altres casos. Passa en la societat Grup Immobiliària AGA, de Castell d'Aro, del senyor Albert Garrofer Pardo, que aquí tinc, doncs, una denúncia d'un ciutadà també situat a Suïssa, Henri Sancières, que viu a la ciutat de Renens, rue de Lausana, 60, que comunica a aquest senyor Albert Garrofer que ha estat estafat, perquè li havia venut unes parcel·les, que eren les parcel·les 39 i 40, que quan aquest ciutadà va a construir es troba que han estat embargades. I el senyor Albert Garrofer els contesta que «en el contrato mencionado, por error se vendieron las parcelas 39 y 40 de la manzana 32, cuando en realidad las parcelas adquiridas eran las 40 y la 41.» És a dir, que s'estan produint un conjunt de fets que estan perjudicant el bon nom de Catalunya, estan perjudicant el bon nom de la Costa Brava, i que tenen els seus orígens en irregularitats immobiliàries, que haurien d'estar d'alguna manera supervisades pel Departament de Comerç del Govern de la Generalitat, i que estan provocant campanyes periodístiques que perjudiquen, ho repeteixo, els interessos de Catalunya.

Aquest Diputat voldria que amb aquesta pregunta el Consell Executiu fes una investigació del que està succeint, i es procurés evitar aquests successos, que tant perjudiquen el bon nom del nostre poble.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat, en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Sanuy.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Francesc Sanuy) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo molt a l'Il·lustre Diputat la preocupació que demostra per aquest problema, afortunadament episòdic, anecdòtic, que pot danyar la imatge turística de Catalunya a l'estranger.

Val a dir que el que hi ha hagut no és una autèntica campanya. Lausana, al capdavant, no és tan gran. Quan hi ha hagut campanyes, el nostre Departament ha sortit sempre a l'estranger, i li faria recordar l'any 1980, juny del 80, tancament de la frontera, conflicte del transport. Alguns Diputats, en veig dos en aquest rengle, damunt de les cabines dels camions tractant d'apaivagar els ànims, en un moment que calia anar a les emissores alemanyes quan Baden-Wutenberg començava les vacances, i la notícia era «totes les fronteres espanyoles estan tancades.» El Departament de Comerç i Turisme, al cap d'un mes i mig de prendre possessió la Generalitat estatutària, sortia per les emissores alemanyes dient les coses com eren, que es podia entrar a totes les fronteres, excepte la Jonquera.

L'any 81, bombes al litoral, i vam sortir. El 82, la síndrome tòxica, i vam sortir, i mai no vam dir «els morts són més avall, no són a Catalunya», que hauria estat insolidari, i que hauria estat un plantejament incompatible amb l'Estat de les autonomies.

L'any 83, un Ministre del Govern central mogut per un assessor d'imatge va tenir el feliç acudit de fer la seva primera roda de premsa per dir «totes les platges d'Espanya estan contaminades», i, bé, el nostre Departament va sortir a rectificar aquesta informació, com després la *Bunte illustriete* publicava aquella portada «Spanien, nein, danke», i vuit dies més tard la Generalitat aconseguia que la *Quick* rectificés dient tot el contrari.

Vull recordar que la *Bunte* tira cinc milions i mig d'exemplars; la *Quick* també, i que en aquell moment es barallaven pels lectors de l'*Stern* —vostès recordaran els famosos i falsos «Hitler papers»—, i, bé, es va aprofitar aquesta avinentesa.

El 84, va ser la seguretat ciutadana. És a dir, sempre que hi ha hagut problemes que motiven realment una gran campanya, que autènticament lesiona els interessos del turisme de Catalunya, hem sortit.

En canvi, en aquest episodi tristíssim, que jo agraeixo molt que el senyor Diputat hagi portat a la Cambra, ens ha semblat que era més prudent no sortir encara, i després li diré el que tenim previst de fer.

Bé, el problema és real. El problema és que una poma podrida, que sempre pot existir en el sector privat, no ha de perjudicar el conjunt de les existències i la totalitat del producte turístic de Catalunya. I per això em sembla que caldria, i els vull anunciar que farem, les coses següents, amb un plantejament positiu.

Barcelona té una sort, tenim el segon cos consular d'Europa per nombre de cònsols acreditats, després de la ciutat d'Hamburg; i això és una xarxa, són unes antenes d'un abast extraordinari. La prova és que el problema de finques Begur jo el vaig conèixer a causa de la visita que em va fer el Cònsol de Suïssa, i, per tant, em sembla que és a través d'aquests consolats com hauriem de posar en marxa un mecanisme, que ens permetés de recomanar als ciutadans dels països europeus, i, sobretot, ara, amb la integració d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, que vol dir llibertat de circulació de persones, de mercaderies i també de capitals. Vol dir, per tant, que allò que en el President llavors de la CEE, quan el vam anomenar «Turista de l'any» a Catalunya, del 84, el senyor Gaston Thorn, li vam dir : «vostè és la demostració palpable que hom pot viure i treballar a Brussel·les, i tenir la segona residència a les comarques gironines.» Doncs en un moment en què la lliure circulació de capitals obre grans perspectives a la compra de segones residències a casa nostra, aclarir aquests temes em sembla que és indispensable, i coincideixo amb això plenament amb el senyor Diputat.

I, em fa l'efecte, que el que hauriem de fer és, a través d'aquesta xarxa de consolats, que és envejable —que només Hamburg la té més forta que nosaltres—, és fer saber a tots els potencials compradors estrangers que en el nostre Departament de Política Territorial i Obres Públiques se li pot demanar un certificat urbanístic del sòl que es vol vendre, del sòl sobre el qual està edificada la casa o l'apartament. I, hi ha una garantia, el termini màxim per donar aquesta certificació és de dos mesos.

En segon lloc, que si al ciutadà estranger se li demanen diners anticipats o a compte, ell pot demanar un aval bancari com a garantia d'aquest lliurament que faci.

I, en tercer lloc, que si hi ha problemes de qualitat d'obra o

de no acabament de les edificacions, es pot demanar a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge una inspecció, i com a resultat d'aquesta, es pot denegar la cèl·lula d'habitabilitat, i, per tant, el promotor es trobaria impossibilitat de vendre l'edificació. Vol dir, per tant, que el que em sembla que cal fer és una guia de compradors d'habitatges destinada als estrangers, publicada en els diferents idiomes, i distribuïda a través dels consolats, que són, en definitiva, allà on després es produeixen les queixes i les reclamacions, però sovint els assessoraments amb caràcter previ. Aquesta guia ja existeix per als compradors nacionals; caldria només adaptar-la als de fora. Bé, i a part d'això, tot i que un diari de Lausana, i amb això no vull ridiculitzar l'impacte negatiu que els fets han tingut, no sigui una autèntica campanya, sí que hem previst de fer, el setembre d'enguany, coincidint amb la Fira de Lausana, que és el *Comptoir Suisse*, una gran presentació de Catalunya, que sigui preparatòria de la que farem el setembre del 86. I els voldria fer observar que això no és únicament reparació d'imatge enguany, sinó que és que, el setembre del 86, no haurà escapat a la seva fina percepció que a Lausana hi passarà un fet important, hi haurà un esdeveniment, i és que s'hi reuniran tots els membres del Comitè Olímpic Internacional, i es reuniran per votar, i, evidentment, la Generalitat, el que ha volgut i ha aconseguit és que el país invitat d'honor en el *Comptoir Suisse* de Lausana sigui Catalunya, i ha aconseguit la col·laboració del President del Comitè Olímpic, senyor Samaranch, perquè tant el setembre d'enguany com, sobretot, el del 86, no solament rectifiquem aquesta imatge, sinó que, a més, aconseguim el propòsit compartit per tots nosaltres, que Barcelona sigui la seu dels Jocs Olímpics del 92. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. L'Il·lustre Diputat desitja replicar? Té la paraula, per tant, l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Bé, l'Honorable senyor Conseller coincidirà amb mi que, com acaba de citar al final, Lausana és una ciutat prou important, a nivell internacional, per ser seu, per exemple, del Comitè Olímpic Internacional, com perquè els fets que he esmentat siguin prou greus per la mala imatge que donen. I vull insistir —em penso que en un to correcte i compartint, diguem, les propostes que ha fet el Conseller, de dirigir als cònsuls perquè es dirigeixen als ciutadans dels seus països, coincideixo en aquestes propostes—, voldria insistir que això no és un fet aïllat. Això es produeix en altres casos; n'he dit tres casos més, i jo tinc aquí una carta del Consulat General d'Espanya a Ginebra en què el Cònsul General, marquès de Benamejí, diu : « Recientemente se vienen recibiendo en este Consulado General una serie de reclamaciones, por parte de ciudadanos suizos, e incluso españolas, en relación con la compra en España » —en general— « de viviendas o terrenos, etcétera. » És a dir, que es van produint uns fets bastant comuns; per tant, no és un fet aïllat.

Jo voldria insistir, per tant, que aquí hi ha un Departament, que és el de Comerç, Turisme i Consum, que vostè m'ha dit una sèrie de mesures importants; també una mesura important d'imatge del país, em sembla molt en la línia de la labor de promoció turística, però jo crec que hi ha una part que correspon al Departament de Comerç —per tant, també, a vostè mateix—, que és el control d'aquestes situacions, d'aquestes agències immobiliàries que moltes vegades no tenen els permisos ade-

quats, que funcionen d'una manera irregular i que això crea aquestes situacions d'indefensió dels ciutadans. Jo crec que això també s'ha d'enfrontar, que això també s'ha d'afrontar, i hem d'intentar que no es produeixi més aquesta situació. Per tant, d'acord amb les seves propostes, però jo li demanaria que també insistís en aquest tipus de control del món immobiliari, que està funcionant de manera molt irregular.

Quant que, de vegades, declaracions extemporànies poden perjudicar la imatge del país, en aquest cas l'Estat espanyol, jo penso que vostè també, en algun moment, n'ha realitzat alguna; per exemple, en proclamar que l'aeroport de Barcelona té, doncs, condicions tercermundistes, que potser és cert, però el que hem d'intentar és que es faci la inversió necessària perquè l'aeroport de Barcelona tingui les condicions necessàries per rebre el turisme que necessitem en aquest país.

Per tant, d'acord amb moltes de les seves propostes, i intentem fer aquesta labor de seguiment del món immobiliari que en aquests moments està funcionant irregularment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller desitja fer la contrarèplica? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Sanuy.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : No, senzillament, per coincidir amb el senyor Diputat, però precisar que jo no vaig dir que l'aeroport de Barcelona fos tercermundista. Jo, el que vaig dir és que era el de les *Vacances de Monsieur Hulot*. Vostès recordaran aquella memorable escena, a l'estació, en què diu : « *Messieurs les passagers à destination de Clermont-Ferrand, Chateauroux, Limoges, quai numéro uuuuuu* », que no se sentia, i sobretot, vaig fer notar que no se sentia l'idioma català, en la megafonia de l'aeroport de Barcelona, que dissortadament no s'hi sent gens. El que vaig dir que era tercermundista —l'expressió exacta va ser « *digne del Iemen del Sud* » — era l'escena dels taxistes jugant a cartes damunt la gespa. Això sí que ho vaig dir.

Bé, de tota manera, les inversions previstes a l'aeroport de Barcelona comencen l'any 87, i són només de 2.100 milions per a una terminal a dos nivells. Vol dir que arriben una mica tard, perquè jo em queixava que, en inaugurar-se el Mundial de Futbol, que s'inaugurava a Barcelona i es clausurava a Madrid, Barajas va tenir 8.000 milions d'inversions i Barcelona, zero, i vaig dir que el resultat futbolístic de 8.000 a zero em semblava excessiu. (*Rialles.*)

Per tant, només volia fer aquesta precisió. Mai no he estat partidari de fer-nos nosaltres mateixos l'*hara-kiri*, però Barcelona, ara que els avions es diuen *wide bodies*, necessita sales de pre-embarcament, necessita suprimir els colls d'ampolla, d'estrangulament de control de passaports i de moviment d'equipatges, i 2.100 milions l'any 87, arriben tard, però benvinguts siguin i, si en alguna cosa hi van contribuir aquestes declaracions, que són les que he dit, i no les que m'han estat atribuïdes, doncs, em sembla que haurem contribuït a millorar les coses.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Havent-se substanciat les preguntes i tots els punts de l'ordre del dia, donem per acabada aquesta llarga sessió, i, per tant, s'aixeca la sessió.

(*És un quart de nou del vespre i sis minuts.*)

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

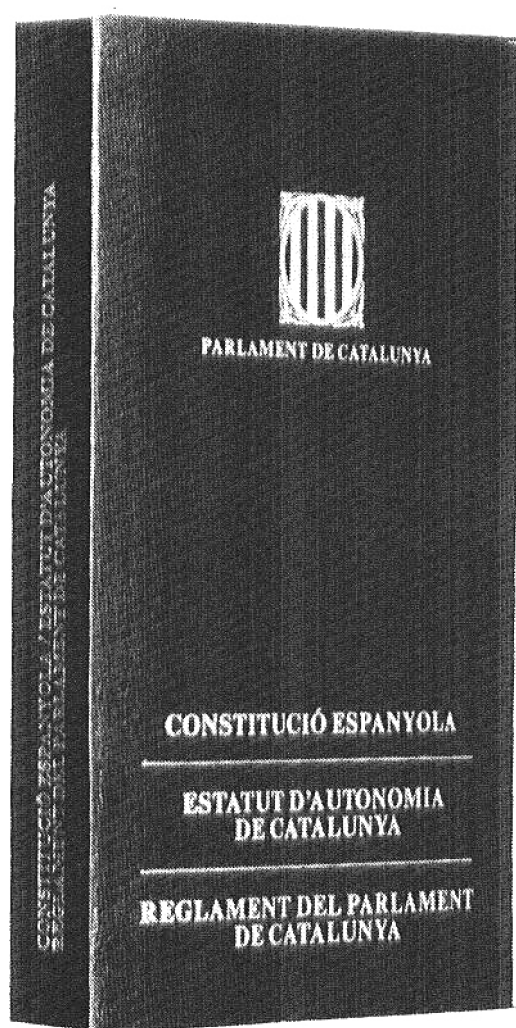
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
carrer num.
telèfon població.....
districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

II Legislatura

Dimarts, 14 de maig de 1985

Solemne Salutació Institucional

amb motiu de la visita de
Ses Majestats el Rei Joan Carles I
i la Reina Sofia al Palau del Parlament

SUMARI

Ses Majestats són rebudes a l'entrada del Parlament pel M. H. Sr. President de la Generalitat i pel M. H. Sr. President del Parlament i, havent saludat els Il·lustres membres de la Mesa i l'Oficial Major, entren al Saló de Sessions a tres quarts de dotze del migdia i hi són rebuts amb grans aplaudiments dels membres de la Cambra i dels invitats presents posats dempeus.

Tot seguit, el M. H. Sr. President del Parlament adreça a Ses Majestats un parlament de salutació (p. 11), acabat el qual, Sa Majestat el Rei pronuncia un discurs (p. 11).

Acabat el parlament de Sa Majestat el Rei, els presents, posats dempeus, l'acomiaten amb forts aplaudiments, que es perllonguen fins que Ses Majestats abandonen el Saló de Sessions, quan són les dotze del migdia.

Ses Majestats són acomiadades, amb el mateix cerimonial que a la rebuda, a tres quarts d'una del migdia.

A tres quarts de dotze del matí, Ses Majestats el Rei i la Reina fan l'entrada al Saló de Sessions, i són rebuts amb grans aplaudiments pels Il·lustres senyors Diputats i les Il·lustres senyores Diputades, posats dempeus, i igualment pels Il·lustres invitats que ocupen les tribunes.

Ses Majestats passen a seure a la presidència del Saló de Sessions acompanyats del M. H. Sr. President del Parlament i de tots els membres de la Mesa, assistits per l'Oficial Major i un Lletrat.

Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i l'Excm. Sr. Ministre de Jornada, acompanyats dels HH. Srs. Consellers.

Tot seguit, el M. H. Sr. President del Parlament pronuncia el discurs següent :

El Sr. PRESIDENT DEL PARLAMENT : Amb la vostra vènia, Senyor. Aquest Parlament, que té les seves rels més remotes en institucions originades en les primers anys del segle XI, se sent molt honorat i complagut amb la visita de les Vostres Majestats, i, a través d'aquesta Presidència, us dona la més respectuosa i cordial benvinguda.

Aquest Parlament veu en vós, Senyor, el legítim i més directe successor d'aquells comtes i reis que durant segles van governar el nostre país, en íntima i compenetrada entesa amb els representants del nostre poble, que van acabar configurant la nostra Generalitat, feliçment restaurada després de dues desiguals, i ambdues massa llargues i doloroses, interrupcions.

La nostra Cambra no pot oblidar, ans al contrari, es complau a recordar que Vós, Senyor, vaú ésser el sobirà que, després d'una trista i funesta llacuna de cinc segles i mig, vaú tornar a adreçar-vos, personalment i directa, al nostre poble en la seva pròpia llengua, aquest bé inapreciable que nosaltres estimem, i que els nostres avantpassats van estimar, com el més valuós dels tresors.

La data en què aquell esdeveniment feliç va tenir lloc, el 16 de febrer del 1976, ha d'ésser assenyalada en la nostra història i en la de tot el conjunt de pobles d'Espanya, amb pedra blanca, perquè representa un retrobament en allò que per a nosaltres és més íntim i sentit, que havia de posar fi, i ha de posar fi definitivament, a un llarg període de distanciament i de lamentable desconexença.

La data d'avui, amb la visita de les Vostres Majestats, té una importància semblant, en posar en contacte per primera vegada la més autèntica representació democràtica i autonòmica de Catalunya amb la Vostra Majestat, que el 18 de desembre del 1979 va sancionar l'Estatut d'Autonomia que havia de donar naixença a aquesta Cambra.

El nostre Parlament es congratula de la Vostra reial presència i formula els vots més sincers perquè sigui preludi de freqüents estades de les Vostres Majestats entre nosaltres, que permetin una aprofundida i mútua coneixença, garantia d'una vida pública estable i gratificant per a tots.

Voldria expressar, en nom de tota la Cambra, que aquesta veu en Vós, Senyor, un decidit valedor de la causa de la democràcia i de l'autonomia (que és la democràcia de les col·lectivitats) i que confia en Vós perquè aquesta causa sigui defensada i impulsada fins a arribar a una plena realització que Catalunya desitja i necessita.

Y puesto que muchos miles de ciudadanos de Cataluña

tienen como habla materna el castellano, y éste es la lengua de comunicación con los ciudadanos españoles que no hablan nuestro idioma, me es grato reiterar en aquella los sentimientos de dichos ciudadanos que aman a Cataluña con sincero afecto, trabajan denodadamente por su prosperidad y progreso y sienten a este Parlamento como propio y, a su vez, éste se complace en ostentar su representación.

Todos nuestros ciudadanos, los de origen y los de adopción, se sienten muy unidos en defensa de la democracia y de la autonomía, y ven en Vuestra Majestad la mejor garantía para esta doble y noble causa.

En difícilísimas circunstancias, y desoyendo malévolas incitaciones y provocaciones, unos y otros han adoptado, por reflexión o por instinto, actitudes dignas del mayor elogio, y han logrado establecer, sin violencias ni coacciones, una convivencia en todas partes y a todos los niveles, que debería ser imitada por cuantos tienen que enfrentarse en otros países con análogos problemas.

Hay en nuestra tierra una bellísima comarca, que Vuestras Majestades conocen muy bien, que tiene por lengua natural otra distinta del catalán, y a la que, por prescripción estatutaria, debemos y queremos proteger y fomentar, como debemos y queremos dar a su territorio un régimen de acuerdo con sus peculiaridades históricas. Me refiero al habla aranesa, que se ha conservado y deseamos se siga conservando dentro de nuestras fronteras. En ella, y en nombre de los que la hablan, deseo también dirigiros un respetuoso y sentido saludo.

Senhor : Es aranesi se compladen e s'aunoren en tot saludar es Vòstes Majestats en aquest encastre solemne aon an era representacion que les correspon.

I tornant finalment a la que el nostre Estatut d'Autonomia consagra com a llengua pròpia de Catalunya, permeteu, Senyor, que proclamí que aquesta expressió plural que he volgut reflectir, no obsta perquè regni entre nosaltres una perfecta unitat de sentiments en el present i de propòsits i d'esperances en el demà, que hem aconseguit amb grandesa d'ànim i amb esperit fratern, després de superar una de les més dures proves de la nostra història.

I en nom d'aquest poble, en nom dels seus sis milions d'habitants, espontàniament units i il·lusionadament obstinats en la construcció de llur esdevenidor, amb la ferma decisió de superar tota mena de dificultats presents i futures, permeteu també que formulí els més sincers desigs perquè, juntament amb Sa Majestat la Reina, pugueu gaudir de llargs i feliços anys de regnat, i en ells, puguem veure plenament realitzats els nostres ideals de germanor, de justícia, de llibertat i de pau. *(Forts aplaudiments.)*

Tot seguit Sa Majestat el Rei pronuncia el discurs següent :

Sa Majestat el REI : Señor Presidente, señores Diputados, constituye mi comparecencia ante vosotros una grata ocasión para destacar la labor que como representantes del pueblo, libremente elegidos, ejercéis en este Parlamento autonómico.

Las importantes disposiciones aprobadas, tanto en la primera legislatura como en el tiempo que hasta ahora corresponde a la segunda, han consolidado la democracia en vuestra Comunidad abierta y dinámica, y afirman la voluntad de progreso, justicia y libertad que constituyen objetivos fundamentales de vuestro trabajo.

Cataluña vive, en sus instituciones más altas, como es ésta,

una hora rica y plena. Sois los encargados de realizar un proyecto de convivencia en libertad largamente acariciado.

No se equivocaron quienes, a lo largo de muchos años y en amargas condiciones, mantuvieron viva la esperanza en el mañana democrático y fecundo que a vosotros os toca realizar.

Representáis a un pueblo que se ha ennoblecido en la lucha por conservar y enriquecer su propia personalidad.

La Corona, que por definición potencia y estimula la realización de la voluntad de todos los españoles, asume la responsabilidad de mantener este diálogo permanente, creativo, irremplazable, entre todos ellos.

Sin Cataluña ese diálogo no sería posible.

Vuestra labor, por lo tanto, os exige no sólo un esfuerzo de realismo e identificación constante con las necesidades de los hombres y mujeres de este solar milenario, sino que sepáis interpretar de manera generosa el tiempo que nos ha tocado vivir como españoles.

Hemos de esforzarnos, en ese sentido, en armonizar todos los intereses de las Comunidades de España, reconociendo cada uno de los valores propios e integrándolos a todos en un diálogo nacional fecundo y sincero, sin el cual caeríamos en un tiempo de oscuridad estéril.

A Cataluña, por todo ello, como ya he resaltado en momento de trascendental interés político, le corresponde por tradición y protagonismo histórico, una actitud ejemplarizadora en ese diálogo.

En este tiempo, por la representación democrática que ostentáis, os corresponde moldear una convivencia generosa que convoque esfuerzos y aune conductas. Legislar no es, en último caso, sino una construcción de la convivencia. Hacerla

ancha y múltiple, acogedora, es vuestra labor.

Cataluña tiene una clara personalidad entre las Comunidades españolas. Cuanto aquí se haga es luz que sirve de reflexión y melodía para todas las demás. Esa es vuestra grandeza y la gloria de vuestra servidumbre.

Senyor President, senyors Diputats, la tasca d'aquest Parlament suposa un sentit transcendent. Regiu el poble que avança com a capdavanter de la nostra modernitat, del qual esperem el descobriment del futur, la interpretació dels nostres problemes comuns i la convocatòria en l'esperança d'un futur millor per a tots.

Per aquesta raó, les lleis que aprobeu en aquest Parlament català no tan solament deuen ser justes, oportunes, efícaces i convenients, ans encara portadores d'un missatge d'entesa plural que superi per sempre més l'angoixa i l'amenaça de les divisions en Espanya.

Por todo ello, os insto a que continuéis en la labor de hacer una Cataluña próspera, abierta y seductora, espejo de España, puerta de sus ambiciones, camino de sus sueños, plataforma profunda e inequívoca de sus mensajes de universalidad.

Si no acertáis en esta tarea, nos equivocaremos todos. Si acertáis, habréis respondido a las esperanzas que en esta hermosa tierra y en su laboriosidad tienen puestas todos los españoles.

Muchas gracias. *(Forts i perllongats aplaudiments.)*

Acabat aquest parlament, mentre continuen els aplaudiments, Ses Majestats abandonen el Saló de Sessions acompanyats del M. H. Sr. President de la Generalitat, del M. H. Sr. President del Parlament, de l'Excm. Sr. Ministre de Jornada i dels membres de la Mesa, a les dotze del migdia.

